

Giới thiệu Tuyến Thời Gian

Truyện Tuyến Thời Gian, một cô gái với vẻ ngoài bình thường, thuộc gia đình trung lưu thành tích học tập thì cũng trung bình không có gì đặc biệt, cuộc đời cô trôi qua rất êm ả không gợn sóng.

Cho tới một ngày cô gặp lại người bạn đại học, vốn dĩ không quen nhưng từ khi gặp lại dường như hai người có cái nhìn rất thân thiện. Anh đã tràn đầy không hiểu đối với cô, mãnh liệt không muốn xa rời, tính cách của anh lúc trước và bây giờ thay đổi một trời một vực, anh nói quay về là vì cô.

Một đồng dấu chấm hỏi loạn chuyển ở trong lòng cô, cô cũng không rất xác định mình muốn biết đáp án. Không biết vì sao, cô cảm thấy nguyên nhân sau lưng sẽ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyến Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngày đó, giống như cuộc sống hàng ngày của cô, bình thường không thú vị.

Thế nên sau này Chu Duy Duy hồi tưởng lại, một chặng đường kinh tâm động phách như vậy, không nghĩ tới lại bắt đầu từ một ngày bình thường như thế, chính cô cũng cảm thấy không thể không hoài niệm.

Hôm đó là thứ năm, ngày hai mươi mốt tháng tám, cô nhớ rất rõ ràng.

Ngày đó cô không phải đi làm, nhưng cũng không bởi vậy mà nhàn hạ. Cô mở máy tính điện thoại, máy ở trạng thái kết nối, điện thoại cũng thông suốt, tùy thời công ty có việc cô sẽ chạy qua.

Lúc ấy đã hơn 5 giờ một chút, cô vẫn chưa ăn cơm, sau khi đi toilet xong đứng trước bồn rửa mặt [1], đánh giá gương mặt yên tĩnh ổn định trước gương.

[1] trong cv nó là ‘thủy tào’ kh biết đề thế này có được kh ==

Hé ra không phải là khuôn mặt xinh đẹp, nhưng có một loại khí chất thông thả ung dung, làm cho người ta nhìn, cũng tự nhiên cảm thấy tâm bình khí hòa — khuôn mặt như vậy, theo lý thuyết là thích hợp học tiếng Trung, cô gái triết học, mang chút hương vị cổ điển, nhưng Chu Duy Duy lại chính là chủ cửa hàng đứng đầu trong hệ thống thông tin.

Cô là kỹ sư máy tính, cũng trước mắt phục vụ Công ty MIS phân kế toán ở đây.

Thời gian cô làm việc ở đây đã được 4 năm, căn cứ quy định có thể có 10 ngày nghỉ đông, không may, công ty MIS bọn họ chỉ có một mình cô, cũng không tha cho cô khi nghỉ 10 ngày. Mặc dù còn có một viên chức MIS khác thỉnh thoảng vào công ty giúp đỡ cô, nhưng là kế toán viên cao cấp của công ty, trong kho số liệu có rất nhiều chi tiết tư mật của khách hàng, ông chủ chỉ tin nhiệm một người giám thị là cô, vì thế vị kiêm chức kia chỉ có thể giúp một vài chỗ không nhiều, cùng lắm chính là phụ trách công ty Internet bình thường bên ngoài, máy tính lớn nhỏ mấy móc linh tinh; Nếu thật sự gặp phải chuyện gì, vẫn là cô vào công ty xử lý.

Kể từ đó, cô chỉ có thể đem những ngày nghỉ đông đánh tan, thỉnh thoảng xin một hay hai ngày, hoặc nhiều lắm sắp xếp cuối tuần từ đầu đến cuối, ngay cả nghỉ ngơi ba ngày, lại dài bước đi không ra.

Hôm nay là thứ sáu, cô xin nghỉ, tính cả ba ngày đều ở trong cái phòng nhỏ của mình hào hào làm đồ lười, cái gì cũng không làm.

Chu Duy Duy rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng tắm.

Gian phòng lớn này khoản kỳ đầu tiên là cha mẹ giúp cô ứng, nhưng sau đó chính cô tự mình chi. Cha mẹ cô là người truyền thống, thực ra ngay từ đầu rất không vui vì con gái chưa lấy chồng đã tự mình mua phòng ở, vẫn cảm thấy tương lai chờ con gái đi xuất gia chuyển ra ngoài vẫn tốt hơn.

Bất quá quê nhà cô ở Đào Viên, mỗi ngày đi xe đến khu Đài Bắc đông đúc thực sự rất vất vả, nếu như ở thô phòng tại trung tâm thành phố này, vậy một tháng tiền thuê cũng không kém nhiều lắm có thể gửi vay rồi; Suy đi nghĩ lại, lão phụ lão mẫu liền bỏ vốn tâm tình, thay con gái lúc ấy vừa tốt nghiệp đại học tìm được việc làm, thanh toán khoản kỳ đầu của căn phòng, mặt khác hàng tháng gửi phần chia làm gánh nặng cho cô, cũng coi như cho đứa con một chút áp lực cùng trách nhiệm.

Gian phòng này có mười tám khu nhỏ, bố cục bắt đầu từ phòng khách. Bởi vì cô thích không gian rộng mở, cho nên đem vách ngăn giữa các phòng bỏ sạch, chỉ dùng một vài cái tủ làm ngăn cách, bởi vậy toàn bộ nhà trọ biến thành một gian phòng lớn, từ từng góc độ cũng có thể thấy toàn bộ căn phòng.

Qua cái cửa nhỏ vào phòng, tiếp nối là phòng khách nhỏ, có một cái sofa dài cho ba người ngồi, cùng với cái ghế dựa bằng mây, tivi tinh thể lỏng 40 inch là quà chuyển nhà của ông chủ.

Tiếp đến chút nữa là khu làm việc, khu vực này trải sàn gỗ, bình thường có khách đến, trải thêm một lớp đệm chần là có sẵn không gian cho khách.

Tối nữa là phòng ngủ của cô, tủ quần áo làm thành vách ngăn với những khu vực khác, kể từ đó, nếu có khách ngủ lại, cô cũng sẽ có không gian riêng tư. Chỗ thoải mái nhất trong nhà cô chính là phòng làm việc, bởi vì đây là không gian cô thường sử dụng nhất. Về phần cái phòng bếp nhỏ đáng thương kia, dù sao trừ lúc thỉnh thoảng làm bánh sủi cảo, cô cũng rất ít khi dùng.

Cô không phải là không biết nấu, chính là tan tằm về nhà thường rất mệt mỏi, nhà lại chỉ có một mình, trực tiếp mua thức ăn ở ngoài là tiện nhất.

So với một cô gái độc thân 26 tuổi mà nói, đây kì thật xem như là một căn phòng ở thoải mái, cô không nên cảm thấy bất mãn. Trên thực tế, cô cũng không phải không vừa lòng. Cô chỉ là.....

“Chỉ là cái gì?” Cô đứng trong phòng khách, nhìn mặt quý với chính mình.

Chỉ là.....

Chỉ là hi vọng cuộc sống của cô ngoại trừ công việc, còn có thể có niềm vui khác.

Bởi vì tính tình hoà thuận, cô cơ hồ cả đời mang nhân ngoan ngoãn, làm lâu cũng sẽ chán.

we will, we will rock you..... Chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên. Cô đi đến phòng ngủ, cầm lấy di động ở đầu giường, cả người thuận thể nằm lên giường lớn mềm mại.

“Alo?”

“Duy Duy, tớ nhận được e-mail của cậu, tìm tớ hả?” Đầu điện thoại bên kia quả thực là một đạo tiếng nói vừa nhẹ nhàng lại tràn đầy sức sống.

Là bạn cùng đại học của cô, Lí Tri Nhã.

“Đúng vậy, cậu có rảnh không? Chúng ta ra ngoài chút đi!” Ngược lại, tiếng nói của cô có điểm nhu hòa, lười biếng.

Nghiêm chỉnh mà nói, cô cùng Tri Nhã thời đại học giao tình cũng không quá sâu, trên lớp chỉ là tình cờ gặp thì chào hỏi, nói nói cười cười, nhưng sau khi ai nấy về nhà thì rất ít khi gọi điện cho đối phương cái kiểu bạn học cùng lớp kia. Sau lại biết Tri Nhã khi tốt nghiệp, không hiểu rõ đang hoàng mà đi làm nhân viên bảo hiểm, Chu Duy Duy hướng dẫn cô mua tờ phiếu bảo hành lần đầu tiên trong đời, hai người bởi vậy mà trở nên quen thuộc.

Rồi cuối cùng, Tri Nhã thế nhưng trở thành người thường xuyên liên lạc với cô nhất trong đám bạn học.

“Tốt! Cậu nói cậu muốn biết rõ hơn một chút về loại bảo hiểm y tế mới nhất?”

“Đúng. Lúc trước vừa tốt nghiệp đại học, tớ không dám lập tức mua liền mấy sổ đơn vị, sợ phí bảo hiểm không đến, nhưng mà năng lực kinh tế hiện tại xem như ok, cho nên tớ nghĩ đem bảo hiểm nhân thọ cùng bảo hiểm y tế tăng cường thêm chút.” Cô giải thích.

“Không thành vấn đề! Loại bảo hiểm này nha, lúc mua mà tuổi càng trẻ, phí bảo hiểm càng thấp.” Từ đầu kia nghe thấy thanh âm lật giấy của Tri Nhã. “Cậu hôm nay lúc 5 giờ có rảnh không? Tớ đem một phần DM mới của công ty đến cho cậu xem, thuận tiện giúp cậu giải thích luôn. Hiện tại cậu ở công ty sao?”

“Không có nha! Tớ hôm nay nghỉ ngơi. Chúng ta hẹn đi thuận tiện ăn một bữa cơm nữa. Cậu muốn lúc mấy giờ?” Cô ung dung nhìn chằm chằm trần nhà, thanh âm có điểm mệt mỏi.

“Khó trách nghe qua lười như vậy. Cô nương, mạng cậu thật tốt!” Tri Nhã cười nói. Đầu kia lại nghe thấy tiếng sột soạt không biết cô đang sờ cái gì, một lát sau, Tri Nhã bỗng nhiên nói: “Bằng không như vậy xem, tớ đang muốn đưa một bộ hồ sơ đến bệnh viện cho khách hàng kí, cậu đến cùng, chờ sau khi kí xong hai chúng ta đi ăn luôn.”

“Không ổn a? Khách hàng cậu ở đó, tớ đi theo, không phải rất kì quái sao?”

“Đừng lo lắng, khách hàng này cậu cũng biết đó, là bạn học cũ cùng chúng ta Đường Kiệt.”

“Đường Kiệt?” Chu Duy Duy nhíu mày.

Tên rất quen thuộc, gương mặt trong lúc nhất thời lại không rõ. Đường Kiệt, Đường Kiệt, Đường Kiệt..... Nha, có!

“Là Đường Kiệt kia sao?” Cô có chút bất khả tư nghị (khó tin).

Cái tên âm dương quái khí đơn độc nghĩa hiệp Đường Kiệt? Cái tên lẩn lộn học đại học sáu năm mới tốt nghiệp? Cái tên với ai cũng không thân, chính cô thậm chí cùng lớp vài năm mà số lần nói chuyện với anh ta vượt không quá năm câu – Đường Kiệt?

“Hắc hắc, đúng rồi, chính là anh ta.”

“Bạn học, cậu cũng rất lợi hại nha! Thế nhưng bảo hiểm có thể kéo đến loại quái già này nha.” Chu Duy Duy dờ khóc dờ cười.

“Cô nương tớ cũng không phải là nấp vung!” Tri Nhã không khỏi có đắc ý, bắt quá giây tiếp theo lập tức nhận chiêu: “Kỳ thật là vì mẹ tớ cùng mẹ anh ta cùng tham gia cái thổ phong vũ xã. Mẹ anh ta nghe nói tớ làm bên bảo hiểm, trước hai năm mua cho con trai một phần, xem như thay người mới tớ đây bán hàng, thật sự là người tốt.”

Đường Kiện nói đến cũng là cái hoa tuyết thế [2], anh ta lúc trước thi vào hệ sinh vật của trường, sau lại cảm thấy không hứng thú, chuyển tới hệ tin tức của bọn họ. Trên thực tế, ngành học khác nhau xa như vậy còn có thể làm cho anh chuyển hệ thành công, Chu Duy Duy cũng không phải không có loại cảm tình bội phục, chính là người này hình như không có thật sự đến trường, để lại một năm lại một năm nữa, vốn hẳn là học trưởng sớm hơn cô hai khóa, đến cuối cùng lại kéo dài theo chân bọn họ cùng tốt nghiệp. (aoi: ảnh có khi cổ tình à nha)

[2] hiếm thấy, đặc sắc

Trong ấn tượng của cô mơ hồ có bóng dáng, cao cao, nhưng là cực kì gầy, một đầu tóc mọc dài vĩnh viễn lộn xộn, che đi hơn phân nửa khuôn mặt, cặp kính đen khung thô chắn đi nửa còn lại, mơ hồ làm mất đi tất cả ấn tượng về ngũ quan của anh đối với cô.

Cô trừ bỏ nhớ rõ người này rất âm trầm, luôn đọc lai độc văng ở ngoài, cơ hồ không có ấn tượng gì khác. Cô thậm chí nhớ không nổi một lần vì nguyên nhân gì mà cùng anh nói chuyện với nhau.

Trong ấn tượng, Đường Kiện hình như có một bạn gái học khác hệ, nghe nói từ trung học đã bắt đầu kết giao, nhưng bởi không ai thân với anh, cho nên “Nghe nói” này đến tốt cùng có bao nhiêu chuẩn xác, cũng không có người xác định. Mà cô lại nhớ rõ điểm ấy, thậm chí là vì cô đối với nữ sinh kia ấn tượng còn cao hơn Đường Kiện. Nữ sinh đó có mấy lần đến lớp học bọn họ tìm Đường Kiện, trong ấn tượng là một cô gái thanh tú, hiện tại cũng không biết hai người có hay không còn cùng nhau.

Trên cơ bản, loại đàn ông âm dương quái khí này có thể kết giao bạn gái thật sự là không dễ dàng a! Tuy rằng không bằng nói bọn họ hiện tại có phải hay không còn cùng nhau, nhưng mà nếu cô là Đường Kiện, khẳng định là chết cũng không buông tay, bằng không bằng cái loại tính tình cổ quái này, lần kết giao kế tiếp quả thực quá khó khăn.

Này, mày thực ác độc nha! Chu Duy Duy tự nhấn mặt quỷ với chính mình, may mắn bạn học cách điện thoại nên không thấy.

“Đường Kiện làm sao vậy? Làm sao có thể nằm viện?” Cô thuận miệng hỏi một chút.

“Nói đến cái này, cậu không thể không thừa nhận, bảy tháng trước thật sự có chuyện kì lạ.” Tri Nhã tinh thần rung lên, “Tháng trước, anh ta một người cưỡi xe máy đi vòng xoay, kết quả ở quốc lộ Tô Hoa cùng xe chở đá cát va chạm nhau. Anh ta cùng cả cái xe bị cuốn dưới bánh xe, cả người bị văng ra đến cạnh vách núi đá, nghe nói thời điểm xe cứu thương đến, anh ta đã gần như không còn thở, nhưng là không biết tại sao, khi đưa đến bệnh viện lại đột nhiên khôi phục hơi thở mong manh, vì thế bác sĩ vội vàng cấp cứu đem cái mạng nhỏ của anh ta về.

“Vốn bác sĩ nói với người nhà anh ta, với tình trạng hôn mê của anh ta, khả năng sẽ trở thành người thực vật. Không nghĩ tới anh ta nằm phòng bảo vệ hai tuần, liền đã tỉnh. Cho tới bây giờ, khoảng cách anh ta xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy mới có một tháng, mà anh ta đã chuyển tới phòng bệnh bình thường; Trừ bỏ bị gãy ba cái xương sườn cùng thương tích ngoài da, gần như không có gì trở ngại.”

“Tứ chi đều còn vẹn toàn?” Cô lấp bắp kinh hãi.

“Toàn vẹn vô cùng! Nghe nói cổ tay cùng xương đùi chỉ bị thương nhỏ mà thôi, ngay cả bó thạch cao cũng không cần.”

“Nhưng mà, anh ta như thế nào lại có thời gian lái xe vòng xoay? Cũng không đi làm việc sao?” Chu Duy Duy nghĩ rằng, cái chuyện lái xe vòng xoay hình như chỉ có sinh viên mới làm, một cái đại nam nhân hai mươi tám tuổi, lúc đó không phải hẳn nên làm việc sao?

“Không hiểu được, hình như thời gian trước vừa bỏ việc.” Tri Nhã ở đầu điện thoại kia nhún vai. “Công việc anh ta làm cũng gián đoạn lắm, có cũng được không cũng được. Dù sao cha anh ta kế thừa sản nghiệp tổ tiên, ở Đài Bắc có vài khối đất cùng nhà, ở Đông Nam Á còn có đầu tư nhà xưởng, cả đời này cho dù anh ta có dựa vào cái tổ ấm đó cũng ăn uống không hết được.”

“Nha.”

Tuy rằng Chu Duy Duy cũng không phải người quá coi trọng sự nghiệp, nhưng là một đại nam nhân tuổi trẻ khỏe mạnh, mới ba mươi tuổi mà đã dựa dẫm vào cha, nghe qua thật sự là có chút...

Được rồi! Mỗi người một chí hướng

Trên thế giới này, có một số người mà bạn mới gặp lần đầu đã biết có tiền đồ hay không, mà Đường Kiện quái già này, chỉ có thể nói, cho dù anh ta thật sự không nghe không thấy được cả đời này, cô cũng sẽ không quá bàng dị là được.

“Tớ hôm nay là muốn đưa giấy đền bù cho anh ta kí — đúng rồi, cái này cũng là thứ tớ muốn giới thiệu cho cậu. Bảo hiểm y tế này của công ty tớ, nếu gặp phải chuyện quan trọng ngoài ý muốn hoặc bệnh tật, lúc nằm viện có thể xin trước một nửa tiền đền bù, trong lúc nằm viện là có thể lấy trước tiền, một nửa khác sau khi xuất viện lại [chi bao nhiêu, báo tiêu bấy nhiêu]. Bảo hiểm này tớ cảm thấy rất thực tế, lúc 5 giờ đến tớ giải thích thêm cho.” Tri Nhã nói.

“Cậu ở bệnh viện sẽ không phải đợi lâu sao?” Chu Duy Duy có điểm chần chờ.

Tuy rằng là bạn học cũ, nhưng mà cùng người xa lạ cũng không khác mấy, đi thăm kiểu này cũng thật quý dị.

“Sẽ không! Tôi sẽ đưa cho anh ta ký luôn, ký xong chúng ta nói tiếng ‘Ha la bye bye’ là có thể đi rồi. Tôi cùng mẹ anh ta thân quen, chứ không phải cùng anh ta à!”

“Được rồi! Vậy nửa giờ nữa ở cổng bệnh viện gặp. Tôi còn chưa ăn cơm trưa, sắp chết đói rồi, cậu cũng đừng ngâm quá lâu.”

“Tôi cũng chưa có ăn, vừa vặn gặp nhau cùng ăn.bye-bye.” Tri Nhã ngắt máy.

Chu Duy Duy lại ngồi một lát, sau đó thở hắt ra, chán tác tinh thần bắt đầu chuẩn bị xuất môn.

Chất da của cô tốt lắm, trắng nõn mướt theo cảm giác trong suốt, bình thường khi ra khỏi nhà không cần trang điểm quá đậm, chỉ thần nhiên điểm chút phấn, cùng son môi là đủ rồi.

Hồi trước để tóc dài, rồi đột nhiên có một ngày tâm huyết dâng trào đi cắt một đầu tóc siêu ngắn, các đồng sự đều khen đẹp, chỉ có Chu Duy Duy càng xem càng cảm thấy không được tự nhiên. Trước mắt đang cố nuôi tóc lại, mới chỉ dài tới tai. (aoi: kh hiểu cắt kiểu gì nữa =.=)

Thân cao 160 cm cùng thể trọng tiêu chuẩn, tổng thể mà nói là một mỹ nữ trung bình.

Hiện tại ngấm lại, cuộc đời của cô cũng chính là như vậy, tất cả đều chia đều giá trị trong vòng — một cái mỹ nữ trung bình, chiều cao trung bình, sinh ra trong một gia đình giai cấp tư sản dân tộc, thành tích học tập cũng thuộc lớp giữa, công việc cũng là tiền lương nửa vời.

Tóm lại, cuộc sống của cô cho tới nay đều ở trong phạm vi. “Không có trở ngại”

“Ài!” Chu Duy Duy thở dài.

Thật sự, thật sự thực hy vọng trong cuộc sống có thể xuất hiện một chút kích thích, một chút thay đổi.

Cho dù chỉ một chút thôi cũng tốt. (aoi: bình tĩnh... sắp rồi chị ạ dù nó ‘hoi nhiều’)

****

Mở to mắt không đến 5 phút, Đường Kiện lại nhắm lại, chờ đợi một trận đau đớn đi qua.

Đau đớn cuộn sóng theo các hướng đánh úp lại, tựa như có mười người đang đập mạnh lên đầu anh, đến nỗi anh không thể phân biệt chỗ nào đau hơn nữa. Xương sườn? Bụng gạc đang bóp đầy tay chân? Hoặc là đều đau như nhau đi!

Anh cho chính mình 1 phút. Đánh lui trận đau đớn kia đi, anh lại lần nữa mở to mắt, đôi mắt đen dần dần trấn tĩnh.

Nằm lại một chút, anh đỡ xương sườn chậm rãi ngồi dậy. Trong không khí có hương vị của nước tiêu độc, ngoài phòng bệnh không biết thế nào lại ả ả truyền đến tiếng dụng cụ lách cách.

Anh biết chính mình đang ở trong bệnh viện, đây là chuyện mà qua bảy ngày tới nay anh dần dần nhận thức được.

“A, anh tỉnh? Muốn uống nước không?” Sau lưng có một cô gái nói chuyện.

Anh nghe thấy tiếng quyển tạp chí đặt xuống, tầm mắt vòng vo đi qua, trên mặt không có biểu tình.

Ngồi trên giường bệnh ánh mắt cô gái cùng anh tiếp xúc, tựa hồ chần chờ một chút, thần sắc có vài tia không được tự nhiên.

“Không cần.” Anh đỡ đầu nói xong, tự mình xuống giường, chậm rãi đi tới toilet.

Tiếng khóa cửa lách cách, anh đem mình cùng thế giới bên ngoài ngăn cách.

Đường Kiện chậm rãi đi đến trước bồn rửa tay, nhìn chính mình qua kính.

Người trong gương, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Anh gọi là Đường Kiện, đây là khuôn mặt anh, đúng vậy, nhưng là không biết vì sao, anh cảm giác lại không giống mình, về phần tại sao không giống, anh cũng không nói được.

Người đàn ông trong kính hốc mắt so với người bình thường sâu hơn, cho nên khoảng cách lông mi cùng ánh mắt có vẻ tương đối hẹp, khi anh không nói lời nào, chính là giống như nhìn thẳng tắp vào này nọ, sẽ có cảm giác nhìn chăm chăm, mâu quang gần như nghiêm khắc.

Hơn nữa trong lúc anh đang ốm đau này, sắc mặt tái nhợt, dưới hốc mắt một màu xanh đen, vẻ mặt thoát nhìn càng thêm lạnh lùng.

Không hiểu được có phải do bộ dáng vẻ mặt này hay không, làm cho cô gái bên ngoài mỗi lần nhìn anh, đều một bộ biểu tình cẩn thận.

Anh sờ sờ băng vải trên đầu. Phần lớn tóc của anh đều bị băng vải quấn chen chúc hướng lên trên, lộ ra một khuôn mặt gầy nam tính.

Đây quả thật là ngũ quan của anh, nhưng là..... Vì sao anh tổng cảm thấy bộ dạng chính mình không phải như thế?

Vấn đề hình như là ở tóc của anh. Bởi anh nhớ tóc mình không có dài như vậy. Nếu đem băng vải bỏ xuống, tóc của anh gần như có thể chạm đến bả vai, nhưng anh nhớ khi để tay lên đỉnh đầu, hình như là loại cảm xúc chạm vào da đầu, tóc anh trước kia hẳn là để đầu húi cua.

Bọn họ nói anh đã hôn mê hai tuần lễ, hai tuần lễ mà tóc mọc nhanh như vậy sao?

“Anh bị chấn động não nghiêm trọng, từng rơi vào hôn mê sâu, cho nên não còn đang trong giai đoạn phục hồi, sẽ tạm thời có tình trạng mất trí nhớ, hoặc trí nhớ lẫn lộn; Chờ một thời gian khi não ổn định hơn, tình huống sẽ dần chuyển biến tốt. Trước mắt chưa có tạo thành thương tổn vĩnh viễn, anh không cần lo lắng.” Bác sĩ đã nói như vậy.

Cho nên, có lẽ là anh nhầm, có lẽ thật lâu trước kia anh để tóc húi cua, chính là bị lẫn lộn thời gian.

Anh rửa mặt, làm cho mình thanh tỉnh một chút, sau đó mở cửa, bước đi khom người như lúc này chậm rãi đi về phía giường bệnh.

Cô gái trẻ kia nghĩ muốn qua điu anh, nhưng mà lại tiếp xúc với ánh mắt không hề có cảm xúc của anh, chậm rãi ngồi trở lại ghế trên.

Đường Kiệt đưa lưng về phía cô ngồi mép giường.

Cô gái đó là Văn Tuệ Linh, anh nhớ rõ cô, bọn họ hình như là bạn học thời đại học, cho nên anh không có mất trí nhớ. Anh chỉ là..... Nhớ được chuyện cùng người khác nói cho anh biết có chút chênh lệch.

Mẹ anh nói, Tuệ Linh là bạn gái anh kết giao nhiều năm, nhưng anh nhìn cô, trong lòng hoàn toàn không có gì một tia rung động.

Không có tình yêu, không có nhu tình. Cảm giác anh nhìn cô, cùng với nhìn y tá không khác là mấy, hoàn toàn không có loại cảm giác rung động khi nhìn bạn gái của mình.

Từ lúc anh tỉnh đến giờ, cho dù có vài hình ảnh liên quan đến Văn Tuệ Linh hiện lên, cũng chỉ là nói chuyện hời hợt với nhau vài câu, chưa từng có hình ảnh thân mật nào.

Anh nhớ rõ phần lớn sự việc, vì sao đoạn trí nhớ cô đơn này không tồn tại?

Từ bạn gái này làm anh có chút phiền chán, phảng phất từ này không nên còn ở trên cô gái này.

Đột nhiên trong lúc đó, một tia cảm xúc ôn nhu tác động lên nội tâm của anh. Mềm mại, như muốn hòa tan cả người vào.

Là một người.

Có một người ở nơi nào đó, giấu sâu trong chỗ tối, tác động đến tâm của anh, tác động đến tình của anh.....

Đường Kiệt ngũ quan nhu hòa, khóe miệng giờ lên một nụ cười nhợt nhạt.

Là ai? Vì sao, anh muốn người này?

Cho dù người con gái làm cho lòng anh mềm lại là ai, cũng chắc chắn xác định không phải người trước mắt Văn Tuệ Linh này.

Cho nên, anh bắt cá hai tay?

Sao có thể. Anh bình tĩnh vô tình xem kỹ nội tâm của mình; Hoàn toàn không phát hiện cảm giác tội lỗi. Anh có thể giải thích vì chính anh là một nam nhân hư hỏng, nhưng cũng có một khả năng –

“Chúng ta sớm chia tay rồi, đúng không?” Anh đột nhiên mở miệng, tiếng nói có điểm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Văn Tuệ Linh hơi hơi chấn động, trên mặt cảm xúc không được tự nhiên càng đậm.

“Cũng..... không hẳn thế. Chính là..... Um, chúng ta lúc trước đều đồng ý, tạm thời bình tĩnh một thời gian.” Cô thanh thanh yết hầu.

Cho nên, bọn họ cảm tình không tốt. Đường Kiệt hạ xuống kết luận này.

Cũng tốt, sớm chia ra, đỡ làm anh phiền lòng khi đột nhiên xuất hiện “Bạn gái”, cũng đỡ làm anh bị cảm giác tội tệ đè nặng.

Văn Tuệ Linh tựa hồ còn muốn giải thích cái gì, nhưng anh thờ ơ, khuôn mặt gầy yếu chuyển qua cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Anh cũng biết, từ lúc theo anh tốt nghiệp đến giờ, công tác vẫn không ổn định. Chúng ta cùng một chỗ đã lâu như vậy, không phải không có cảm tình, nhưng là..... Nếu chúng ta muốn tiếp tục, em cần một chút cam đoan ổn định, phụ nữ đều như vậy, mà anh.....”

Anh chỉ dành ra một phần tâm tư nghe cô lái nhai. Bất quá cô nhắc tới công việc, thoáng bắt lấy lực chú ý của anh.

Anh không có việc làm?

Phải không?

Trong đầu anh đột nhiên hiện lên một đoạn hình ảnh. Đó là một phòng làm việc tuy đơn giản lại vô cùng hiện đại, còn có một số người đi qua lại, máy tính cùng rất nhiều thiết bị chuyên nghiệp xếp thành một đoàn. .... Vì sao anh “Cảm giác” chính mình có công việc, hơn nữa chức vụ còn không thấp?

Đường Kien nhú nhú mày, phiền chán đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ.

Đây là thành phố Đài Bắc, anh rất quen thuộc, từ cửa sổ phòng bệnh của anh có thể nhìn thấy tòa cao ốc cao nhất 101.

“Tòa thứ hai đâu?”

Anh đột nhiên hỏi, Văn Tuệ Linh đang lái nhai thoáng chốc bị gián đoạn.

“Cái gì?”

Anh nhú mày nhìn thẳng vào khoảng không trống rỗng bên cạnh 101. “Nơi đó, không phải có một tòa thứ hai sao?”

“Tòa thứ hai nào?” Văn Tuệ Linh đi đến bên cạnh anh, cùng anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh nhìn chăm chăm chỗ trống kia, vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì. “Còn có tòa thứ nhất có vẻ thấp một chút, nó chỉ cao có một nửa. ....”

Văn Tuệ Linh khó hiểu nhìn anh, lại nhìn về phía tòa kiến trúc cao nhất kia.

“Không có! Đài Bắc chỉ có một tòa 101 như vậy.” Dừng một chút, cô giật mình chợt hiểu. “Nó chỉ cao một nửa? Anh đang nói tòa cao ốc Tân Quang Tam Việt sao? Chỗ đó nằm phía trước nhà ga Đài Bắc, cách tòa nhà 101 một đoạn. Trước kia khi tòa nhà 101 chưa xây xong, đó là tòa cao ốc cao nhất Đài Bắc. Anh nhớ nhầm rồi, đem hai tòa nhà đó hợp làm một.”

Phải không?

“Tôi nhớ lắm?” Anh vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng trống, ánh mắt có chút mờ mịt.

Văn Tuệ Linh nhìn sườn mặt gầy yếu của anh, trong lòng mềm nhũn, tay hướng phía vai anh đáp. “Anh xuống giường quá sớm, hẳn là nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Anh theo bản năng thu vai. Tay cô xấu hổ dừng giữa không trung, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Đường Kien hít sâu một chút, đi về trước giường bệnh, chậm rãi ngồi xuống.

“Chúng ta chia tay đi!”

Văn Tuệ Linh sững sờ tại chỗ, hình như nghĩ mình nghe nhầm.

“Cái gì?”

“Chúng ta chia tay đi!” Anh lại hỏi phục ngay từ đầu mặt không chút thay đổi. “Dù sao vốn muốn chia tay.”

Văn Tuệ Linh hít một ngụm khí.

“Lời này của anh có ý gì? Anh đối với em có gì bất mãn sao? Anh bị thương nặng như vậy, em không nói hai lời liền đến bệnh viện chăm sóc anh! Anh còn cái gì không hài lòng? Em đối với anh thật sự là hết lòng quan tâm giúp đỡ! Anh còn muốn như thế nào nữa!”

Cô tức đến phát điên, chỉ vào mũi anh xỏ một trận mắng chửi điên cuồng.

Đường Kien băng lạnh lẽo nhìn thẳng cô, hoàn toàn thờ ơ.

Phụ nữ thật là một sinh vật kì quái. Rõ ràng đối với anh oán giận không có tiến bộ, anh thật muốn chia tay cho cô tự do, cô lại ở chỗ đó không chịu dứt khoát.

“Họ Đường! Tôi thật sự là mất bị mù mới có thể ở bên anh lãng phí nhiều thời gian như vậy! Anh có biết tôi bên người có bao nhiêu đàn ông điều kiện so với anh tốt hơn không? Há?” Văn Tuệ Linh cực kì tức giận, đoạt lấy hai cái chén đầu giường dùng sức ném!

Anh chỉ mong chính mình đối với màn hí kịch[3] này biểu hiện thêm nhiều cảm giác, chính là người phụ nữ này không thể tác động đến anh.

[3] kịch vui

Chính là không thể.

Anh chỉ cảm thấy mình giống như đang đứng bên đường xem tình lữ cãi nhau, hoàn toàn mặc kệ chuyện mình.

Loại cảm giác này thật sự làm cho Đường Kiến có chút phức tạp. Anh cho rằng chính mình hẳn không phải một người đàn ông lãnh khốc vô tình, cho nên nếu cô gái này là bạn gái anh, vì sao anh lại đối với cô ta lạnh lùng như vậy?

Trong phòng bệnh khí thế căng thẳng ngột ngạt, mà bên ngoài lại có hai người đang rất lung tung.

“Cậu vào đi.” Chu Duy Duy sỗ chết lắc đầu, chân đứng trên mặt đất, dám không chịu lùi đi phía trước từng bước.

“Làm ơn! Bọn họ người yêu cãi nhau, cậu bảo tớ một mình đi vào xấu hổ chết!” Tri Nhã cứng rắn nắm tay cô, cường điệu có nạn cùng chịu.

“Chúng ta hai người cùng nhau đi vào sẽ có vẻ không xấu hổ sao?”

“Ít nhất hai người chia nửa, một người xấu hổ 50% a!”

“Ngụy biện cái gì!” Chu Duy Duy không biết nên khóc hay cười. “Mặc kệ, chính cậu đi vào, tớ ở ngoài chờ.”

Thừa dịp bạn học không chú ý, Chu Duy Duy đem cô đẩy vào phòng bệnh, chính mình chạy nhanh trốn bên cạnh tường.

Tiếng мэng chửi bên trong bởi vì người thứ ba xuất hiện mà ngừng lại.

Chu Duy Duy hướng vách tường dựa vào, thở phào nhẹ nhõm, tay nhu nhu lỗ tai. Rốt cục im lặng.

Không nghĩ tới cô gái thoát nhìn khí chất vẫn tĩnh như vậy, мэng chửi cũng rất là kinh người.

“Ách..... Ách..... Ha ha, ngược ngược, tôi..... Tôi hình như tới không đúng lúc?” Tri Nhã xấu hổ tiếng pha trò vang lên.

“Tờ chờ cậu 5 phút.” Chu Duy Duy nhỏ giọng quăng ra một câu, xác định Tri Nhã nghe được, sau đó đến hành lang chờ ngồi xuống.

Các cô mỗi lần đi ra ngoài đều đến cùng một quán cà phê, Tri Nhã biết phải tới chỗ nào tìm cô. Nếu 5 phút sau bạn học không đi ra, Chu Duy Duy cảm thấy tự mình đến chỗ dùng cơm chờ có vẻ tốt hơn.

Trong phòng bệnh làm người ta không được tự nhiên trầm mặc qua đi, bắt đầu vang lên tiếng cúi đầu nói chuyện, cùng với thanh âm túi giấy ma sát.

Tốt rồi, ít nhất bọn họ không bất động nữa.

Ở giữa hai cô gái, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng nói trầm thấp của đàn ông, đều rất ngắn gọn, chỉ là ừ, đúng, được, không được... linh tinh các từ một âm tiết.

Chu Duy Duy thật ra không nhớ rõ thì ra tiếng nói Đường Kiến trầm thấp như vậy, nghe thanh âm đó nói, thực ra còn rất dễ nghe, cảm giác rất đàn ông.

Đợi thêm 2 phút nữa. Cô đột nhiên có chút muốn đi toilet.

Không biết bên trong còn bao lâu nữa? Cô có thể ra toilet công cộng, nhưng là cô sợ nhờ may cô đi rồi, người bên trong lại đi ra, hai người vừa vận xuất phát sai.

Dù sao bên trong tình hình có vẻ không chế được rồi, cô đi nhờ vệ sinh chắc sẽ không kì quái đi?

Nghĩ nghĩ, Chu Duy Duy đột nhiên có chút hối hận, sao lúc đầu không hẹn luôn ở chỗ cà phê có phải tốt hơn không? Hiện tại lại tự đem mình treo nửa vời.

Chuyện sinh lý ngày càng bức thiết, không thể nể hà, cô đành phải đứng lên, thật cẩn thận đến trước cửa dò xét.

Bên trong vài người đang bàn chuyện, Tri Nhã lăm lăm giáng giải một ít văn kiện, Đường Kiến ngồi trên giường bệnh vừa vận bị cô che khuất, Chu Duy Duy nhìn không thấy, mà Văn Tuệ Linh đứng một bên sắc mặt còn có chút nghiêm, bắt quả ngữ khí coi như hiền lành.

Cô nhẹ giọng đối với chính mình thở dài, nâng tay gõ nhẹ cửa phòng.

“Ừm, xin lỗi.....”

Trong phòng ba người đồng thời quay đầu.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều tĩnh lặng. Tri Nhã quay người lại, vừa vận tạo ra chỗ trống, người đàn ông trên giường ánh mắt thẳng tắp nhìn cô.

Chu Duy Duy xấu hổ cười cười, vẫy tay với mọi người.

“Thật ngại. .... Vừa rồi mọi người đang nói chính sự, cho nên tôi không có tiến vào quấy rầy.” Cô đánh thêm chút chào hỏi với Đường Kiệt, “Bạn học, anh có về khôi phục tốt lắm.”

Người đàn ông kia nguyên bản mặt không chút thay đổi đột nhiên khuôn mặt ngẩn ra, đôi mắt lợi hại nhìn chăm chăm cố định trên người cô.

Anh không có phản ứng, Chu Duy Duy thực xấu hổ, đành phải bổ sung thêm một câu, “Tôi là Chu Duy Duy, không biết anh có nhớ tôi hay không?”

Chắc là không nhớ rõ đi? Dù sao thời kì bọn họ còn học đại học, thật sự cũng không có qua lại gì mấy.

Nhưng mà, Đường Kiệt thật sự khôi phục so với trong tưởng tượng của cô tốt hơn nhiều.

Trong ấn tượng gương mặt kia luôn bị tóc mai cùng cặp kính đen che khuất, nay toàn bộ tóc đều bị vén hết lên trên, ngược lại lộ ra khuôn mặt sạch sẽ.

Hốc mắt vi thâm, nổi bật một đôi con ngươi đen lợi hại vô cùng, gương mặt gầy cao làm cho ánh mắt của anh thoát nhìn nghiêm khắc hơn, nhưng sắc mặt tái nhợt quá độ, thần sắc cũng quá âm trầm, nhưng ngũ quan Đường Kiệt vẫn là đoan chính.

Cô không biết có nên dùng từ anh tuấn để hình dung không, bởi vì ánh mắt anh. .... Cô rất khó hình dung ánh mắt này.

Người da vàng truyền thống hình dạng sọ tương đối tròn, ngũ quan tương đối mờ, nhưng anh ngay cả hình dạng sọ cũng vô cùng thon gầy hẹp dài, hốc mắt hãm sâu, thời điểm không nói lời nào thoát nhìn như đang trừng người khác.

Anh so với trong trí nhớ cô là rất cao. Đúng vậy cô nhớ rõ anh cao cao gầy gầy, bắt quả cái “Cao” kia cảm giác là được cái gầy phụ trợ. Bởi vì thân thể không nhiều thịt, cho nên thể trạng giống như bị kéo dài quá.

Trong ấn tượng của cô anh hẳn là có vóc người trung bình trên 1m7, hiện tại thực tế gặp được, cũng như vậy.

Bởi vì bị thương ở xương sườn, ngồi ở mép giường lưng anh phải khom xuống. Tri Nhã cũng không lùn, 168 cm, mà khi anh khom lưng có thể cùng Tri Nhã nhìn thẳng, nói cách khác, nếu cả người anh đứng thẳng, ít nhất ngoài 185 cm.

Nhưng. .... Anh ta nhìn chăm chăm vào cô làm cái gì?

Chu Duy Duy bị ánh mắt anh nhìn chật chệ đến nỗi có chút hốt hoảng, anh ta hẳn là biết ánh mắt của mình rất lợi hại đi?

“Xin chào.”

Rất cục có người hưởng ứng cô. Văn Tuệ Linh lễ phép cười cười, Chu Duy Duy nhẹ nhàng thờ ra.

“Cậu muốn làm gì?” Tri Nhã dùng khẩu hình hỏi cô.

“Ngại quá, tôi mượn toilet một chút, các người tiếp tục nói chuyện.” Cô xấu hổ hướng toilet đi qua.

Tri Nhã thật muốn té xỉu!

“Nhìn không được.” Cô đối với khuôn mặt phản nộ của bạn, cúi đầu đi tới.

Sau đó bị người ngăn cản.

Chu Duy Duy thiếu chút nữa bị đụng đầu, vội vàng dừng bước lại.

Đường Kiệt đứng trước, gắt gao nhìn chăm chăm cô.

“Đường, Đường Kiệt?” Cô chần chờ gọi nhỏ.

Biểu tình trên mặt anh, chỉ có thể dùng “Rung động” để hình dung.

Một người đàn ông dùng vẻ mặt kinh sợ như vậy nhìn bạn, dù là cô gái nào cũng không biết làm sao. Chu Duy Duy gần như muốn dùng tay sờ sờ mặt mình xem có phải dính cái gì hay không.

“Đường Kiệt. ....” Văn Tuệ Linh với tay muốn chạm vai anh,

Anh không chút nghĩ ngợi nghiêng người né, từ đầu tới cuối anh mắt bức người kia cũng không rời khỏi mặt cô.

Chu Duy Duy ngực hiện lên một tầng mồ hôi lạnh, hoàn toàn không biết nên nói hay làm gì bây giờ, đành phải dùng ánh mắt hướng Tri Nhã cầu cứu.

Sau đó, Đường Kiệt cử động.

Anh đột nhiên hướng cô đánh úp lại, ánh mắt cực kì chuyên chú, vẻ mặt kiên quyết, phảng phất nếu lần này có người cản trở nữa, cũng sẽ bị anh nghiền nát.

Giây tiếp theo, cả người cô bị khóa trong lồng ngực nóng cháy của anh.

Chu Duy Duy kinh hô một câu, cả người hoàn toàn bị dọa!

Một cổ mạnh liệt vị thuốc cùng nhiệt độ cao của cơ thể hướng vào cô, sau lưng cô vang lên hai tiếng hít sâu bén nhọn, Chu Duy Duy da đầu run lên, thậm chí không có dũng khí quay đầu nhìn biểu tình Văn Tuệ Linh.

“Bạn, bạn học.....” Cô muốn đẩy anh ra, nhưng là anh ôm nhanh như vậy, xương sườn lại bị thương, cô căn bản không bằng nói với chính mình làm sao có thể chạm vào, làm sao không thể đụng vào, cả người gấp đến đầu đầy mồ hôi, cứng nhắc tại chỗ.

Cô cố gắng quay đầu chỉ điểm Tri Nhã cầu cứu, nha đầu kia chết tiệt kia căn bản đứng đó, hoàn toàn không đáng tin cậy!

“Em không sao, em còn sống, thật tốt quá.....” Bỗng dưng, anh ở bên tai cô tiếng nói khàn khàn trầm thấp.

Cô không có việc gì? Người nằm viện không phải cô, cô đương nhiên không có việc gì!

“Bạn học, anh buông tôi ra trước.....” Hai tay cô buông ở hai bên, không biết nên làm gì cho tốt.

Ôm lấy hai tay cô xoay mình thu càng chặt, cô bị ôm lâu đến gần như không thở nổi.

Đường Kiện chôn mặt trong tóc cô, hít lấy hương vị của cô, từng câu lẩm bẩm trầm thấp không thể không nghe bay vào trong tai cô –

“Thật tốt quá, em không sao, anh tới kịp, anh còn tới kịp.....”

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Cậu dâm phụ này!”

Chu Duy Duy rên rỉ một tiếng, sau đó ngã mình lên sô pha.

“Tớ thê! Tớ vô tội!”

“Văn Tuệ Linh đã muốn bắt cóc với Đường mẹ ở nơi nào đấy, nói con trai bà ta bắt cả hai tay, tóm lại bọn họ trong lúc đó xác định rồi, mà đầu sỏ gây nên chính là cậu.” Tri Nhã ở đầu kia quả thực là cao hứng phấn chấn.

Con nhỏ đáng giận, căn bản là bỏ qua xem kịch vui!

“Tớ thê, tớ thật sự không hiểu là chuyện gì xảy ra! Từ lúc tốt nghiệp đại học đến giờ tớ chưa có gặp qua Đường Kiện lần nào. Thậm trí trước kia còn học đại học, tớ đều rất ít khi gặp qua anh ta!”

Chu Duy Duy thật sự là khóc không ra nước mắt. Vì sao? Vì sao cô lại vì một người đàn ông gần như xa lạ làm một chuyện không thể hiểu được mà làm hỏng danh dự của mình?

“Làm ơn, hôn cũng bị người ta hôn, ôm cũng bị người ta ôm, hiện tại giải thích như thế ai người ta tin?” Tri Nhã quả thực là muốn bật cười.

“Đâu có hôn?” Chu Duy Duy ngồi thẳng người kháng nghị.

“Sao lại không? Anh ta ngày đó hôn lên đỉnh đầu của cậu rất nhiều nha.”

“Sao lại tính như thế..... Quên đi, không nói với cậu nữa.” Chu Duy Duy buồn bực cắt điện thoại.

Vì sao? Vì sao lại phát sinh chuyện kì quái như vậy a?

Từ lúc cô bỏ chạy khỏi phòng bệnh đã được một khoảng thời gian rồi, Chu Duy Duy vẫn như cũ nghĩ không ra.

Hơn nữa ngày đó khi chạy trốn, cũng là một trận rối loạn. Đường đại công tử căn bản không chịu buông cô ra, Văn Tuệ Linh ở bên cạnh “Oa” một tiếng liền khóc ra, Tri Nhã cùng Duy Duy nghĩ đến đoạn đối thoại của đôi tình lữ lúc trước khi các cô tiến vào, mặt đầy hắc tuyến. Duy Duy còn băn khoăn xương sườn anh còn đang bị thương, không dám đẩy ra, Tri Nhã cũng là nghĩ vậy, mà duy nhất có thể khiến anh buông tay chính là bạn gái chính quy lại đang khóc thảm thiết ở bên cạnh, hai cô gái ở tại chỗ không biết nên làm gì cho tốt.

May mắn sau đó Đường mẹ đưa điểm tâm đến, y tá cũng tiến vào muốn tiêm thuốc, thừa dịp lực chú ý của Đường Kiện bị dời đi, Duy Duy nhanh chóng vụng về tay anh ra, lôi kéo Tri Nhã quay đầu liền chạy.

Tri Nhã đúng là đứa không có nghĩa khí, đã chạy rồi còn ồn ào khách hàng của cô vẫn chưa ký hợp đồng! Duy Duy áo não thiếu chút nữa đem cô từ hình ngay tại chỗ.

Về phần vị Đường đại công tử kia, nghe nói cách đây vài ngày anh ta lại bắt đầu phát sốt, nặng tới mức suýt nữa phải quay về phòng bảo hộ. Nhưng cô đã muốn nhắm mắt không muốn biết tin tức liên quan gì về người đàn ông kì quái đó, về phần Văn Tuệ Linh cáo trạng như thế nào cùng Đường mẹ, cô lại không muốn biết.

Tóm lại, ngay từ đầu! Vị “Bạn học cũ” khó hiểu kia đã phát sinh chuyện khó hiểu gì đều không liên quan đến cô!

Thật sự là không thể hiểu được!

Nhưng mà..... Tuy nói chính mình không được suy nghĩ về người nọ, Duy Duy không tự chủ được lại nghĩ về ngày đó, cùng lời anh nói.

Thật tốt quá, em không có việc gì.....

Đây là có ý gì?

Cái gì thật tốt quá? Cô sẽ có chuyện gì?

Cô thế nhưng trong cái ôm mãnh liệt của anh không muốn rời xa, hoàn toàn làm cho người ta không thể lý giải. Bọn họ rõ ràng là người xa lạ, không phải sao?

Người đàn ông này, thật sự là một câu đố.

Leng keng! Chuông cửa vang lên, pizza cô đặt đã đến.

Duy Duy thờ dãi, không nghĩ, đứng lên mở cửa.

Hôm nay là thứ năm, lại đến ngày cô xin nghỉ. Cô lười đi ra ngoài, cho nên vừa rồi kêu pizza, chuẩn bị hôm nay cứ như vậy giải quyết dân sinh đại kể cả một ngày.

Leng keng!

“Chờ một chút, lập tức đến.” Cô ở trước cửa tủ tìm ví tiền của mình, mở cửa ra. “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Cửa còn chưa mở hết, một cổ vị thuốc mạnh mẽ xông vào mũi, Duy Duy lập tức cảm thấy không thích hợp.

“Oái!” Một con quái vật lớn ngã sụp xuống trước mặt cô.

Duy Duy luống cuống tay chân đỡ được, cả người bị đụng phải lui từng bước, khó khăn đứng vững mới đỡ được cái thân thể đang phóng nhiệt cao này.

“Hi.” Đường Kiện từ trên vai cô ngẩng đầu, nặn ra một nụ cười với cô.

“Anh!” Duy Duy á khẩu không trả lời được.

Anh ta làm sao biết cô ở nơi này? Lại xuất hiện ở trong này làm cái gì?

“Anh không thể được ngồi xuống trước sao?” Không đợi cô lên tiếng, Đường Kiện mở miệng trước, cái trán vô lực lại dựa vào đầu vai cô.

“Anh.....” Vẫn là chỉ nói ra được một từ “Anh”, cô vô lực thờ dãi một tiếng. “Quên đi, vào đi!”

Tuy gầy thì gầy thật, nhưng rốt cục vẫn là đàn ông, anh gần như đem một nửa sức nặng của mình dồn lên cô, Duy Duy nửa khiêng nửa đỡ chống đỡ anh, cả người mệt thở hồng hộc.

“Anh trước nằm xuống đi!” Cô đi qua chỗ sofa dài trong phòng khách, một đường đỡ anh đến giường của mình.

Cái sofa kia khẳng định không thể cất chứa vóc dáng của anh, đến lúc đó lại làm gãy chỗ nào đó, cô làm sao đền người ta một đứa con được?

Đáng giận! Nhất định là Tri Nhã bán đứng cô, bằng không anh ta làm sao có thể biết cô ở nơi này?

“Hò.....” Nằm xuống chiếc giường mềm mại của cô, người đàn ông gầy gò thở hắt ra, mi mắt buông xuống, sắc mặt trắng bệch biểu hiện anh một đường tới đây nhất định không thoải mái, lông mi cụp xuống tạo ra một mảnh bóng râm dưới mắt, làm cho hốc mắt màu xanh đen của anh thoát nhìn càng rõ ràng.

Cô thờ hồng học đứng ở bên giường, nhìn tên bệnh nhân đột nhiên nhảy ra này.

Hiện tại thế nào mới tốt đây?

Tri Nhã chết tiết kia!

Cô một phen bốc hỏa, quay đầu nghĩ muốn đi tìm đi động gọi người.

Leng keng! Chuông cửa lại vang. Làm ơn đừng phải cái gì ngoài ý muốn nữa.

May mắn, lần này là pizza của cô.

“Đây là pizza cô đặt từ cửa hàng, tổng cộng bốn trăm bảy mươi chín đồng, cảm ơn.”

Có hoàn sao, cô đóng cửa sắt, đem pizza để lên bàn trà ở phòng khách. Bị lẩn qua lẩn lại như vậy, thêm ăn của cô cũng chạy hết rồi.

Cô lặng lẽ đi về bên giường, người đàn ông trên giường hô hấp vững vàng, đang một mình ngủ.

Dáng người của anh vẫn như cũ, rất gầy, cho dù đang ngủ mi tâm vẫn là nhú lại, thân thể hẳn là rất không thoải mái.

Vậy cần gì phải đặc biệt đến nhà cô thế này? Duy Duy thật sự buồn bực.

Bệnh nhân có thể ăn pizza sao? Hình như không dễ tiêu hóa..... Vậy làm sao bây giờ? Tìm mẹ anh ta đem về được hơn.

Nhưng là cô không có số điện thoại của Đường gia.

“Thôi Tri Nhã, cậu xong đời rồi!” Duy Duy quyết định gọi điện thoại cho đầu sỏ gây chuyện hỏi điện thoại, kiểm tra tội.

Kết quả Tri Nhã không nhận máy, có thể đang cùng khách hàng họp linh tính.

Duy Duy vút đi động sang một bên, dùng âm thanh bị kiểm chế để không ảnh hưởng tới người khác, oán hận khẽ kêu vài tiếng.

A –

“Quên đi. Trước khi vị đại công tử này tỉnh lại, chẳng ai đi chuyển được anh ta.” Cô buông tha.

Duy Duy trước mắt chợt lóe, còn chưa rõ chuyện gì phát sinh, trên môi liền có thêm hai phiến môi cứng rắn nóng rực.

“Anh.....” Cô thờ hốc vì kinh ngạc, ngăn ngừa một lát như vậy vừa vặn làm cho lưỡi anh chui vào giữa.

Vị thuốc, vị cháo, cùng một trận hơi thở nam tính vọt vào mũi, cô nhất thời ngất người, thế nhưng đã quên muốn đẩy anh ra.

Đường Kiến hơi hơi di động một cái, bả vai đem cô vây giữa sô pha cùng lồng ngực của mình, bàn tay to trượt sau đầu cô, đem môi cô ấn nhanh về hướng mình.

“Ừm.....”

Lòng của cô đột nhiên gia tốc.

Cô không phải chưa từng bị đàn ông hôn qua, chính là nụ hôn này..... Nụ hôn này thế nhưng chết tiết cảm giác đúng!

Lưỡi của anh trước liền tiến nhập vào miệng cô, không cho cô đào thoát đường sống. Hơi thở của cô dồn dập, thân thể khẽ run. Đầu lưỡi anh dụ dỗ đầu lưỡi cô, làm cho chính mình hút, tay trượt sau lưng cô, từ dưới áo T-shirt chui vào, ở trên tấm lưng mềm mại xinh đẹp tron bóng của cô dao động.

Ông trời, kĩ thuật hôn của người đàn ông này rất lợi hại.....

Tay cô đặt ở đầu vai anh vốn muốn đẩy ra, anh hiểu được ý đồ của cô, đôi vai gầy mà rộng lại càng áp đi lên, tay cô đành phải đặt ở đó, thoát nhìn ngược lại biến thành ôm lấy anh.

Đường Kiến hôn không ngừng gia tăng, không ngừng ở miệng cô dao động, hút cô cũng bắt buộc cô hút chính mình. Duy Duy thờ hồng học, trong đầu một mảnh ngu muội, cả người chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực của anh, cùng một trận vị thuốc nhàn nhạt.....

Không đúng! Như vậy không đúng!

“Buông ra..... Buông!” Cô đột nhiên quay đầu gián đoạn nụ hôn, dùng sức thờ dốc.

Đường Kiệt đôi mắt híp lại, hốc mắt sâu hơn so với người khác có điểm bức người, trong nháy mắt, Duy Duy nghĩ đến anh sẽ liều lĩnh đem cô kéo trở về, tiếp tục chuyện vừa rồi.

Cô vội vàng nhảy dựng lên, chạy xa ra chỗ vách ngăn tivi trốn, hai má đỏ bừng, hơi thở hơi hơi dồn dập, có chút mê hoặc nhìn theo anh.

Về mặt bất lực này, tác động tới chỗ mềm mại nhất trong lòng Đường Kiệt.

“Lại đây.” Anh nâng tay lên, nhẹ nhàng ra lệnh.

Duy Duy dùng sức lắc đầu, liều mạng nhìn anh, một chữ đều nói không được.

Này rốt cuộc là..... Sao lại thế này?

Cô chưa bao giờ là một cái tùy tiện nữ nhân, vì sao..... Vì sao cùng anh hôn môi lại có cảm giác như vậy?

Cô thậm trí không biết anh, hơn nữa anh còn có một người bạn gái!

“Ngoan, đừng sợ, lại đây.” Đường Kiệt giọng nói vẫn như cũ mềm nhẹ, đôi con ngươi đen cơ hồ bị chân mày chặt khít phủ lên, làm người ta nhìn không rõ. Chỉ có một trận quang mang sáng quắc, cùng lời nói ôn nhu kia hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Cô có một loại cảm giác giống như sẽ bị anh một ngụm nuốt sạch.

“Anh..... Anh mau trở về, gọi điện thoại cho mẹ hoặc bạn gái anh, hoặc là kêu ai tới đón đi, nhanh chút!” Hai tay cô ôm trước ngực, giống như muốn chống đỡ cái gì.

Đường Kiệt thở hắt ra, cúi đầu vuốt vuốt mi tâm. Lại ngẩng đầu lên, cổ quang mang bức người kia không còn thấy nữa, ánh mắt trở nên ôn nhu bình thản.

“Cô ta không phải bạn gái anh.”

Duy Duy ngừng lại một chút, mới phát hiện, anh là đang giải thích với cô.

“Không sao cả, không liên quan gì tới tôi.” Cô lắc đầu, về mặt cảnh giác giống chim nhỏ nhìn cạm bẫy.

Anh nhìn cô, ôn nhu lặp lại. “Duy Duy, cô ta không phải bạn gái anh.”

Duy Duy trước đem ánh mắt dời đi.

Cô không biết nên nói gì để đối phó với người đàn ông này.

“Anh..... Rất thật khó hiểu, hơn nữa cũng không quan chuyện của tôi.”

Đường Kiệt nghe xong lời của cô, cười khò: “Em cảm thấy khó hiểu? Vậy không ngẫm lại tâm tình của anh.”

Tâm tình của anh? Tình lại sau một trận đại nạn, thân thể tổn hại, não thương nghiêm trọng, trí nhớ lẫn lộn, quả thật so với bất luận kẻ nào đều thảm hơn.

Cô rốt cuộc động lòng trắc ẩn.

“Anh còn nhớ rõ cái gì?”

Anh nhớ rõ cái gì? Đường Kiệt cũng tự hỏi.

Một trận cảnh vật đột nhiên xuất hiện từ trong đầu anh vụt qua, nhưng tốc độ quá nhanh, anh cái gì cũng không bắt được. Muốn tiếp tục nghĩ thêm chút nữa, lại làm thái dương ần ần đau.

Anh nhu nhu mi tâm, trên mặt xuất hiện vẻ đau đớn.

Bỗng dưng, một cái hình ảnh nhảy ra – là chính anh!

Anh ngẩng đầu nhìn phiến cửa thủy tinh bên cạnh tủ ti vi, bóng của anh chiếu rọi lên đó.

Hình ảnh trước mắt, cùng với hình ảnh duy nhất trong đầu kia có vẻ — Đường Kiệt sờ sờ mặt mình, sau đó trượt lên đến đỉnh đầu, chạm vào mái tóc dài của mình.

“Làm sao vậy?” Duy Duy tỉnh tể theo dõi anh.

Anh vừa nhìn thấy cái kính thủy tinh liền bắt động ra đấy, đang nhìn cái gì a?

Đường Kiến sờ soạng tóc mình vài lần, rốt cục gật gật đầu.

“Anh nhớ tới cái gì?” Cô thử hỏi.

Thâm mâu của anh chậm rãi dời lên khuôn mặt cô, cực kì nghiêm túc, cô không tự chủ được ngừng thở, chờ anh mở miệng.

“Anh nên đi cắt tóc.” Đường đại công tử nói.

“.....”

Anh ta nghĩ, cắt tóc?

Chủ nhà đáng thương tức đến bốc khói, hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

****

Vui vẻ. Vui sướng. Hạnh phúc. Thỏa mãn.

Chẳng qua là nhìn một cô gái mà thôi, thế nhưng lại có cảm tình mãnh liệt như vậy. Đường Kiến khoái trá ở trong phòng Duy Duy lúc ẩn lúc hiện, tâm tình tốt vô cùng.

Trêu chọc cô sẽ làm cho người ta nghiện, cô mỗi lần tức giận lên, ngược lại cái gì cũng nói không được, muốn mắng người thì lại không tìm được chữ, cuối cùng chỉ có thể thờ phỉ phỉ tiêu sái đến phòng khác — bình thường là phòng bếp — không để ý tới anh.

Cô bình thường nhất định rất ít khi tức giận với người khác! Đường Kiến thỏa mãn nghĩ.

Kỳ quái là, anh nhớ rõ cá tính của cô không phải như thế.

Ấn tượng của cô trong anh là táo bạo một chút, giống viên tiểu đạn pháo bị chọc tức nhảy nhảy, nhưng mà như bây giờ cũng thực đáng yêu.

“Tiểu Kiến, con đột nhiên ra bệnh viện, ngay cả giải thích một tiếng cũng không có, có biết mẹ lo lắng thế nào không?” Mẹ anh vẫn còn ở bên kia lải nhải lẩm bẩm.

“Đừng có gọi con như vậy.” Đường Kiến bị kéo hoàn hồn, nhú nhú mày bên tai đang nghe di động.

“Cái gì?” Đường mẹ đang cảm râm liên ngừng lại.

“Gọi con Đường Kiến là được rồi.” Cảm giác được chính mình khẩu khí rất lãnh đạm, anh ngừng lại một chút, khẩu khí có chút ôn hòa hơn: “Cũng đã ba mươi tuổi rồi.”

“Các con người trẻ tuổi chính là không cần tuổi, lại còn có thể tự mình làm tròn thế nữa, cả người mới có hai tám chỗ nào lại bảo ba mươi.” Đường mẹ ở một chỗ khác ai oán. “A xa xa! Nhanh chút nói con hiện tại ở đâu? Mẹ đi đón con về bệnh viện.”

Nhưng Đường Kiến lại bị lời nói của mẫu thân mà nhú mày càng sâu.

Hai mươi tám. Con số này quả thật đánh mạnh vào trong lòng anh, làm anh che ngực lại, nghĩ muốn lau quét đi cảm giác không khỏe này.

Anh mới hai mươi tám tuổi sao? Vì sao lại cảm giác tuổi của mình phải lớn hơn một chút?

Hơn nữa, hai mươi tám tuổi..... Con số này hình như gắn liền với một sự kiện, phi thường quan trọng, anh lại nghĩ không ra.

Trí nhớ của anh vẫn như cũ rất hỗn loạn, thỉnh thoảng anh nhìn thấy một chút hình ảnh, cùng với mọi thứ hiện tại hoàn toàn không đáp ứng (?), giống như anh đồng thời sinh hoạt trong hai cái thế giới bất đồng.

Anh thờ dài, đối mặt trước loại tình huống thế này phi thường không kiên nhẫn, lại không có cách nào thay đổi.

Trước khi đầu óc anh tự động chữa trị xong, anh sẽ phải chịu đựng một đoàn cảm giác tương hồ này.

“..... Tiểu Kiến? Tiểu Kiến?” Mẹ anh ở bên kia lại lần nữa la lên thất thanh.

Thần trí anh bị gọi trở về.

“Làm cái gì?” Anh cùng những đứa con trai khác trên thế giới này giống nhau, sau khi thô lỗ với cha mẹ đều có cảm giác tội ác. Nhưng bởi đối phương là cha mẹ, cho nên luôn có thể có chút không gian bốc đồng.

“Con hiện tại rốt cuộc ở đâu? Không phải là tìm cái vị Chu tiểu thư đó chứ? Tri Nhã nói, con hỏi con bé điện thoại của Chu tiểu thư, nhưng con bé nói không cho con biết, con sao lại tìm được cô ta?”

Tìm người một chút cũng không khó, cái khó chính là nhờ cậy ai, nhưng mà, cũng rất may cho anh lại thành công.

“Tóm lại, con hiện tại tốt lắm, mẹ không cần lo lắng.”

Mỗi lần nghĩ đến Duy Duy cố gắng tìm các loại lý do muốn đem anh đuổi đi, nhưng đều bị anh nhất nhất phá giải về mặt bất đắc dĩ, anh sẽ cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

Ai, cô làm sao có thể đáng yêu như vậy a? Đáng yêu đến mức làm cho anh muốn một ngụm nuốt vào.

Nhưng là không được. Đường Kiện ần ần xuong sườn vẫn đau đớn như cũ, anh bây giờ còn không có điều kiện “Nuốt” cô, hơn nữa tiến triển quá nhanh sẽ dọa đến cô, chờ thương thể của anh tốt chút rồi nói sau.

Đến lúc đó, anh cam đoan có thể nuốt cô cam tâm tình nguyện, mềm mại nhu nhược.

Anh chưa từng có hoài nghi quá điểm ấy, giống như thiên kinh địa nghĩa[1] cô là của anh, ở dưới thân anh thừa nhận, làm cho anh khoái ý và chàm rong ruồi.

[1] điều hiển nhiên, lý lẽ chính đáng

Một trận nóng rực ở giữa hai chân anh tụ tập lại. Anh thống khổ thay đổi tư thế, cười khổ một chút.

Hoàn hảo Duy Duy đi làm, bằng không nhất định muốn mắng anh sắc lang, cầm thú.

Có trời mới biết, thân thể đàn ông ở buổi sáng 醞 醞 đến sẽ tự động thức tỉnh. Anh chính là bị thương, cũng không phải đã chết, mỗi ngày nhìn cô bộ dáng yêu kiều tinh giảo, lại không thể động chạm được, đã là đàn ông sao lại không thể không có phản ứng, cho nên buổi sáng anh đối với cô cương lên, thật sự không thể trách anh đi? (khục...=|||)

“A Kiện, con và Văn Tuệ Linh đã xảy ra chuyện gì? Hai đứa thật sự chia tay sao? Con thích cái cô Chu tiểu thư kia sao? Hai đứa bắt đầu khi nào, sao mẹ một chút ấn tượng cũng không có?” Mẫu thân ở đầu bên kia liên tiếp dò hỏi.

“Con và Văn Tuệ Linh trước kia rất tốt sao?” Anh đột nhiên hỏi.

“Văn rất ổn định a! Chi tiết thế nào con bình thường cũng không hay nói, mẹ chỉ biết các con không nóng không lạnh đã nhiều năm, giữa đó thỉnh thoảng ầm ỹ vài lần đi. Nói đến Văn Tuệ Linh kia cũng có chút quá yếu ớt, nhà cô con gái vậy cũng khó hầu hạ.....” Đường mẹ lại bắt đầu lái nhai.

Nói đến cùng, con trai là của nhà mình, bạn gái là của nhà người khác, cho nên xảy ra vấn đề tình cảm, như thế nào cũng vẫn là che chở cho con mình.

Nghe xong nửa ngày, không có nghe được tin tức hữu dụng nào, Đường Kiện quyết đoán xuất ra “Thô lỗ tùy hứng quyền”, đánh gãy lời mẹ anh nhắc đi nhắc lại.

“Được rồi, con tắt máy đây, qua một thời gian con sẽ về nhà, gặp mẹ sau.” Anh cắt điện thoại.

Hôm nay là thứ Hai, Duy Duy đi đi làm, khi ra ngoài về mặt đương nhiên là bất đắc dĩ.

Từng chút trực giác của anh đều bám vào trên người cô, Duy Duy đối với anh rất quan trọng, nhưng là anh cũng không biết vì sao cô lại quan trọng với anh đến vậy. Hiện tại cả nhà chỉ còn mình anh, anh quyết định hảo hảo đi quan sát tình hình quân địch một chút, hơn nữa hoàn toàn không có cảm giác tội ác khi làm trộm.

Sau khi lục lợi ngăn kéo của cô, anh biết cô thực rối loạn – quần áo mặc bên ngoài toàn là kiểu dáng bảo thủ, nhưng quần áo lót bên trong lại thực rực rỡ. Ngón tay dài của anh câu lên một chiếc quần lót chữ “T”, mây rậm nâng lên một chút, mơ màng tìm thời điểm bộ dáng của cô khi mặc chiếc quần chữ “T” này.

Chuyển sang lục lợi thư viện của cô, vẫn như cũ rối loạn – một hàng phần mềm phần cứng, từ điển, sách tham khảo các loại, những cái khác tất cả đều là tiểu thuyết lãng mạn hồng phần. Anh rút ra mấy quyển lật lật một phen, trong đó có một số đoạn làm anh cảm thụ sâu sắc, cũng phải đợi cho thân thể anh khá hơn một chút, mới có thể thực tế thi hành trên người Duy Duy.

Laptop cô mang đến công ty, chỉ để lại một máy tính để bàn cũ, bên trong có một đồng ảnh chụp. Đường Kiện đối với phần này rất có hứng thú, vì thế chọn một file mở ra.

Khoảng thời gian chụp ảnh bao gồm rất lớn, từ khi cô học cấp ba cho đến mãi cuộc sống gần đây đều có.

Mới bắt đầu về mặt anh thoải mái, nhìn dung nhan ngây ngô xinh đẹp mỉm cười trong những bức hình. Theo ảnh chụp lần lượt từng tấm, thời gian từng bước tiến về phía trước, về mặt thoải mái dần dần trôi đi.

Không có anh.

Làm sao có thể?

Trong cuộc sống của cô hoàn toàn không có anh!

Trung học, đại học, thậm trí cả sau khi đi làm, toàn bộ không có anh!

Làm sao có thể?

Anh nhớ rõ cô! Cho dù trong thời khắc đầu óc hỗn loạn nhất, những đoạn kí ức ngọt ngào thuộc về bọn họ thỉnh thoảng lại từ trong đám sương mù phá vòng vây mà ra, mang cho anh niềm an ủi vô hạn.

Anh nhớ rõ bộ váy thanh tú xinh đẹp non nớt của cô khi học đại học năm nhất, anh nhớ rõ bọn họ cùng nhau từ cổng trường đi đến phòng học, lúc mưa dầm liên miên đến mùa ánh mặt trời rực rỡ sáng lạn đều vậy. Anh nhớ rõ cô nhướn mi cười ngọt ngào phong tình với anh, còn có khi tức giận thì nhảy vào trong lòng cắn cắn cổ anh.

Anh chuyển hình từng tấm từng tấm một, đột nhiên hé ra một tấm ảnh khiến anh dừng lại.

Đây là cô khi học năm thứ hai, khoa bọn họ tổ chức tiệc tối, ảnh chụp cô đêm hôm đó mặc trang phục diễn kịch. Anh đối với loại hoạt động này chưa bao giờ có hứng thú, bởi vì cô muốn lên đài diễn kịch, anh mới đi.

Tối hôm đó, cô cười đến thực vui vẻ, khoa nhiếp ảnh giúp bọn anh chụp ảnh rất nhiều. Sau khi về nhà, cô mềm mại ở trong lòng anh, thế là bọn họ cả đêm không ngừng nhiệt tình làm nóng sàn nhà.

Đó là đoạn năm tháng tình cảm nóng cháy lưu luyến nhất của hai người, anh không có khả năng quên.

Nhưng, trong ảnh chụp chỉ có mình cô.

Có mấy tấm ảnh là anh nhớ chụp chung cùng bạn học không nhớ rõ tên, cả trai lẫn gái đều có, cô đơn không có anh.

Không có anh.

Không đúng. Hết thấy đều không đúng.

Đường Kiến nóng nảy đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra, hít vào một ngụm không khí nóng.

Anh rõ ràng ở trong cuộc đời của cô, là ai đem cô trộm đi?

Không! Là ai đem “Anh”, trộm đi?

Cửa sổ thủy tinh chiếu rọi chính khuôn mặt anh, lộ ra gương mặt quen thuộc lại xa lạ — anh vì sao cảm thấy hình ảnh này không giống với trong trí nhớ của mình?

Anh sờ sờ tóc, đột nhiên đối với mái tóc dài này xuất hiện sự chán ghét chưa từng có.

“Mẹ nó!”

Đường Kiến đột nhiên xoay người, ần ần ần làm đau xương sườn, đi nhanh đến phía cửa.

Nếu như sinh mệnh tất cả cũng đều thoát khỏi nắm tay của anh, thì ít nhất chính bề ngoài này là anh có thể nắm trong tay, anh phải khôi phục bộ dáng chính mình như trong kí ức kia.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, trước mặt là một tấm gương, ánh sáng trên đầu theo gương phản xạ lại, trực tiếp đâm vào trong mắt anh.

Một trận đau đớn mãnh liệt đột nhiên từ huyết thái dương của anh xuyên đến.

“A —” Đường Kiến đau đớn ngồi quỳ trên mặt đất.

Liên tiếp hình ảnh cuộn cuộn không dứt đánh tiến vào đầu của anh.

Toàn bộ là Duy Duy.

Có cất từ báo chí, tin tức tivi, có xe, có núi, có nước, có rất nhiều người. Bóng người nhanh chậm thoáng qua, giọng nói chói tai giống như được phát ra từ băng ghi âm, zít zít tra tấn màng tai của anh. Có người đang khóc. Anh nhìn thấy cha mẹ cô, bạn bè của bọn họ, mặt cô sáng ngời, cách một tấm bia đá màu xám tro.....

Cuối cùng, hình ảnh dừng ở một mảnh tiên diễm màu đỏ.

Sau màu đỏ là trắng. Hoàn toàn trắng. Tầm màu xanh trắng, màu trắng chết chóc thê lương.

Hai tay anh nhiễm máu, trước mắt hiện lên một mảnh trắng chết chóc.

Đường Kiện ồ ồ thở phì phò, cổ hết sức dựa vách tường đứng lên, sắc mặt của anh trắng bệch giống hệt với sắc thái trong đầu.

Anh nghĩ tới.

Anh nhớ tới cuộc họp hằng năm này hai mươi tám tuổi sẽ xảy ra chuyện gì.

Một năm này, cô gái anh yêu sẽ chết.

Anh phải cứu cô!

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Phốc xuy!” Có người chọc vào eo cô.

Duy Duy “Phì” một tiếng cười bật cười, sau đó nghiêm mặt lại trừng nhìn phía bên cạnh.

“Làm sao?”

Bạn com của cô, Yến Tuệ nhe răng trợn mắt tiến vào phòng máy tính.

Yến Tuệ xem như là kế toán viên cao cấp mới vào công ty bọn họ, một tên mới đến siêu cấp, toàn công ty hai người gần tuổi nhau nhất, cho nên hay đến nơi này nhất.

“Cậu cái tên này!” Yến Tuệ chỉ vào mũi của cô. Còn chưa nói xong, màn hình trước mặt Duy Duy đột nhiên nhảy ra một cửa sổ, dấu hiệu cảnh báo bắt đầu nhấp nháy.

“Chờ một chút.” Duy Duy không có thời gian để ý đến cô bạn, chuyên tâm xử lý vấn đề trong tay trước.

Hàng năm trong khoảng thời gian này, hình như toàn bộ hacker trên thế giới đồng thời tỉnh lại, công ty firewall bọn họ một ngày nhận được hàng vạn tin hiệu công kích.

Thật ra thì, mục tiêu của bọn họ cũng không phải mục tiêu lớn có danh tiếng gì, bình thường sẽ chỉ tìm các công ty nhỏ để xuống tay, đều là hacker lính mới, tìm mục tiêu luyện tập, hoặc là cái loại nhân sĩ nhằm chán bắt được mấy vấn đề phần mềm liên cho rằng mình là hacker.

Duy Duy thật ra không sợ bị mấy người mới đến này thử tay nghề, cô đối với việc công ty chọn bộ firewall này đầy tin tưởng. Hơn nữa số liệu quan trọng bên trong hệ thống mạng của bọn họ cùng bên ngoài Internet là hai bộ hệ thống hoàn toàn riêng biệt, cho dù thật sự bị xâm nhập mạng lưới, cùng lắm trò đùa nhằm chán kia cũng chỉ bỏ đi được trang chủ, sẽ không có tổn thất quá lớn với công ty. Nhưng, nếu chuyện như vậy thực sự xảy ra, cái mặt MIS này của cô cũng ném đi được rồi.

Duy Duy kiểm tra log một chút, đem một phần mềm vấn đề trong đó khảo nghiệm liên tục điều chỉnh cửa khẩu, rồi mới đem sức thả lên người đồng nghiệp.

“Cậu muốn nói gì?”

Yến Tuệ ở bên cạnh kiên nhẫn chờ cô xử lý chuyện trong tay, một lần nữa dặng chân bày ra tư thế, chỉ vào mũi cô chất vấn.

“Có loại khang (?) tốt như thế, cậu dám một mình thâm nuốt vào? Nói, đã bao lâu?”

“Cái gì với cái gì nha?” Duy Duy bị nói đến khó hiểu.

“Trong phòng khách có một siêu cấp hình nam a! Đầu tiên nói trước, nếu không phải của cậu, nhớ rõ giới thiệu cho tớ, bỗ cô nương thảng trước khỏi phục độc thân.”

“Tớ có khách đến?” Còn là cái hình nam?

Duy Duy một đầu mờ mịt tiêu sái đi ra ngoài.

Yến Tuệ đi theo cô, trên đường quay về bàn làm việc của mình, một đôi mắt như hổ rình mồi nhìn chăm chăm cô.

Duy Duy vừa tức giận vừa buồn cười, mặc kệ cô ấy, trực tiếp đi tới cửa khu vực tiếp khách.

Trong nháy mắt, cô không nhận ra người đàn ông đang đưa lưng về phía mình.

Anh ở phía trước tường kính, nhìn xe cộ đông nghịt bên ngoài.

Nhìn từ sau lưng, một đầu tóc đen của anh được cắt rất ngắn, ngay cả màu da đầu nhợt nhạt xanh cũng lộ ra. Bóng lưng cao gầy thẳng tắp có một loại cảm giác di thể độc lập tiêu điều.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, người đàn ông xoay người, bước chân Duy Duy lập tức dừng lại.

Đường Kiệt. Cái người đàn ông mặc danh kiệu xuất hiện trước cửa nhà cô, rồi lại mặc danh kiệu biến mất.

Lần này đi, chính là hơn một tháng.

Không nghĩ tới chỉ thay đổi một kiểu tóc, sẽ làm ảnh hưởng lớn tới ngũ quan của một người như thế. Thiếu kia đầu tóc bay rồi, ngũ quan của anh tự nhiên trở thành tiêu điểm thị giác.

Phía dưới lông mày đang nhíu lại là một đôi mắt dài thâm thúy lạnh nhạt, sống mũi thẳng hợp với đôi môi mỏng, đây là một gương mặt đàn ông đoan chính đẹp mắt, khó trách Yến Tuệ lại gọi anh là “Hình nam”.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi bình thường cùng quần bò, ngược lại lại đem thân mình nổi bật hơi thở xa cách lạnh như băng lộ ra ngoài.

Thương thế của anh xem ra tốt hơn rồi, trên người thêm được hơn mấy kg, rốt cuộc không còn gầy đã có chút ít cảm giác đơn bạc.

Trong trẻo nhưng lạnh lùng, gầy yếu tao nhã, Duy Duy không thể không thừa nhận, Đường Kiệt là một người đàn ông cao ngất đẹp mắt.

Khi ánh mắt của anh vừa chuyển lên người cô, vẫn thâm thúy cùng chuyên chú như trước, bị anh nhìn chăm chăm, lại lần nữa có loại cảm giác muốn bị rơi vào đó.

Duy Duy trước đôi tầm mắt, cũng không nói.

Đợi một lát, Đường Kiệt chủ động tới phía cô, trong cử chỉ có chút ung dung như con mèo lớn.

“Hi.” Trái ngược với ánh mắt thâm trầm nóng bỏng, tiếng nói của anh dị thường thấp mềm.

Duy Duy vẫn không nhìn anh.

Không thể trách cô thái độ không tốt. Người đàn ông này, rốt cuộc coi nhà cô là cái gì? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ngay cả tờ giấy cũng không để lại, chẳng lẽ không hiểu sẽ làm người khác lo lắng sao?

“Tôi còn phải đi làm, anh có việc gì không?” Cô lạnh nhạt hỏi.

Quầy nhân viên làm việc bán thời gian ánh mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm bọn họ, một bộ dạng chờ xem bát quái, Duy Duy có chút bức mình, một bụng lo lắng không thể tận tình phát tiết.

Bàn tay ấm áp của Đường Kiệt nhẹ nhàng sờ gương mặt cô, cô vội vàng tránh một chút, rốt cuộc quay qua nhìn anh.

“Anh có thể nói chuyện với em không?” Anh ôn nhu hỏi.

Duy Duy cô nung lức đầu, khóe miệng nhếch thành góc độ cổ chấp.

“Duy Duy, chỉ cần 10 phút là tốt rồi.” Anh nhẹ dõ.

Duy Duy không biết, đáng vẻ hai người bọn họ như vậy, xem trong mắt người khác tựa như người đàn ông đang vỗ về cô gái của anh ta.

“Thật ngại, tôi còn phải đi làm. Mặc kệ trước đó anh ở đâu, làm ơn tiếp tục ở đó, tôi cũng muốn quay lại cuộc sống của tôi rồi, hẹn gặp lại.” Cô nói xong liền muốn đi.

Nhưng mà công lực của cô vẫn kém hơn một chút, ló ra vốn hoàn mỹ, nhưng bởi vì cô nhịn không được nói nhiều hơn hai câu mà bị phá hỏng.

“Nhưng mà trước đó muốn ở trong nhà người ta làm trò mất tích, xin để lại cái tờ giấy, để chủ nhà biết anh tự nguyện mà biến mất, nếu không gần đó mà xuất hiện báo viết cái gì mà xác chết vô danh, chủ nhà sẽ không hiểu được có nên ra mặt nhận biết xác chết hay không.”

Đường Kiến vừa nghe, nở nụ cười trầm thấp, một bộ dáng rất khoái trá.

Duy Duy thật sự là bức mình tới cực điểm. Cô nói những lời này không phải để chọc anh cười! Đây có thể xem là trình độ độc miệng nhất có thể nghĩ đến của cô rồi!

“Thực xin lỗi.” Tay anh dán lên mặt cô nhẹ dõ: “Là anh không tốt, không cần tức giận, nhé?”

Giọng nói của anh ôn tồn như thế, Duy Duy không hiểu được liền đỏ mặt.

“Duy Duy, chúng ta nói chuyện, 10 phút là tốt rồi, được không?”

Rất nhớ cô. Nghĩ đến mỗi lần mắt nhìn thấy cô, trái tim đều có một loại cảm giác trướng đến phát đau. Nếu không phải xung quanh đang có nhiều ánh mắt, mà Duy Duy của anh da mặt lại quá mỏng, anh đã sớm liều lĩnh ôm cô vào trong lòng, hung hăng hôn trụ.

“Anh..... Anh.....” Duy Duy thực hận bản thân vì sao mỗi lần bị anh nhẹ nhàng dõ, liền nói cái gì cũng không xong.

Ngữ khí của anh khép nép như thế, cam tâm tình nguyện như vậy, giống như vì dõ cô mà mặt giãn ra, muốn anh làm gì đều được.

Nhưng bọn họ rõ ràng không phải quan hệ như vậy! Nhiều nhất, bọn họ chỉ là bạn học cũ ít quen biết, cùng lắm là bạn cùng phòng ở chung mấy ngày mà thôi.

Hơn nữa, cô cũng không có tức giận — được rồi! Cô quả thật có chút tức giận.

Không thể trách cô, một tháng vừa rồi cô thật sự nghĩ tới các loại khả năng nguyên nhân anh mất tích, mà kết quả của mỗi cái ý nghĩ đều là anh nằm trong một cái góc lạnh lẽo hoặc trong tủ lạnh. (aoi: hết biết ==)

Cô không phải là người vô tâm vô phế, cho dù không quen thuộc, chung quy vẫn là quen biết một hồi, mà người lại từ trong nhà cô không thấy, cô không có cách nào không nóng vội.

Cuối cùng cô thậm trí hỏi Trí Nhã số điện thoại nhà anh, gọi điện thoại cho mẹ anh. Ai ngờ, Đường mẹ vẫn một lòng cho rằng con trai mình ở nhà cô, biết con trai mất tích, vì thế số người kinh hoàng từ một mình cô đã tăng thành hai.

Một tháng qua này, anh thậm trí ngay cả gọi điện thoại — gọi điện thoại! — cũng không có. Mà trước khi anh mất tích cũng không phải là người thân cường thể kiện gì a! Anh hi vọng cô nghĩ thế nào?

Đường Kiến thở dài một tiếng, rốt cục nhịn không được kéo cô ôm vào lòng.

“Anh biết em lo lắng cho anh, thực xin lỗi, không cần tức giận. Chỉ cần 10 phút là tốt rồi.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô cam đoan.

Phụt! Ha ha a. Em gái tiếp tân phía sau thấy vậy nhiệt huyết sôi trào.

Duy Duy vừa then vừa giận, vội vàng đẩy anh ra, cổ ý đề cao tiếng nói.

“Đến đây đi! Mấy ngày nay công ty firewall chúng ta vẫn bị công kích, có một, hai vị hacker thiếu chút nữa thành công, anh nói muốn giúp đỡ thì vào trong nhìn xem.” Tuy rằng giấu đầu lòi đuôi, nhưng mà đành vậy.

A? Muốn đi vào sao? Em gái tiếp tân thất vọng trở lại chỗ ngồi.

Khuôn mặt Duy Duy hồng đến tận tai, còn phải cố gắng tự trấn định, dẫn anh tới phòng máy tính phía sau.

Khi đi qua quầy, Đường Kiến quay đầu mỉm cười với em gái kia, thật là đẹp trai nha! Em gái về mặt nhất thời choáng váng vui sướng.

Hành trình tới phòng máy tính giống như đi đại đội điều hành, nhóm đồng nghiệp người người dõi theo anh. Công ty bọn họ từ trước tới giờ âm thịnh dương suy, mà phần lớn bộ phận “Âm” kia là nhân vật cấp mẹ, cho nên khó có được đàn ông trẻ tuổi anh tuấn nào bước vào nữ nhi quốc này, người người chấn động ngay tại chỗ.

Duy Duy biết người này đối với người mình không quan tâm đều một bộ tính cách lãnh đạm, giống như ngày đó đối xử với Văn Tuệ Linh trong phòng bệnh. Vốn đang có chút lo lắng anh sẽ cấp bộ mặt thối đỏ cho đồng nghiệp cô xem, không nghĩ tới Đường Kiến từ đầu tới đuôi làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, trên mặt nhất nhất mỉm cười gật đầu với mỗi người.

Đây, không phải là vì cô chứ?

Bên tai Duy Duy càng ngày càng nóng, không dám lại nghĩ nhiều.

Vào phòng máy tính, mở một bên cửa, cô trước tiên cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế dựa mặc thêm vào. Phòng máy tính một năm bốn mùa điều hòa đều mở rất mạnh, cho nên cô tùy thời đều mặc áo khoác.

Không gian vốn không rộng, thân hình cao gầy của anh vừa tiến vào liền càng thêm chật chội. Duy Duy chờ anh mở miệng trước, Đường Kiện lại cười cười, ở vị trí vốn là của cô ngồi xuống.

“Em nói công ty firewall của bọn em làm sao vậy?” Anh đem bàn phím cùng con chuột chuyển qua trước mặt.

“A! Cái đó tôi chỉ là nói cho em gái công ty nghe thôi, không cần để ý nó.” Cô vội vàng nói.

Đường Kiện không trả lời, chính là mở một chút văn kiện ghi lại, bắt đầu kiểm tra từng cái.

Người này từ trước đến giờ không làm việc đàng hoàng, ở trường nghiêm chỉnh lên lớp không đi qua mấy đường, ra xã hội công việc nghiêm chỉnh cũng không làm qua vài ngày, mấy thứ này hẳn là trả lại hết cho thầy giáo đi? Nhưng cũng đừng đem toàn bộ hệ thống cô vất vả chuẩn bị tốt làm hỏng đi.

“Khụ! Đồng học, không sao, loại chuyện này tự tôi làm là tốt rồi, anh không cần lộn xộn.” Duy Duy đứng sau lưng anh lo lắng.

“Bộ firewall này viết không sai, tuy nhiên.....” Đường Kiện không yên lòng đáp lời, ánh mắt chuyên chú nhìn trên màn hình máy tính.

“Tuy nhiên cái gì?” Duy Duy nhìn không được hỏi.

“Bộ hệ thống này có một bug, mặc dù không dễ dàng bị thử ra, nhưng gặp được hacker có nghị lực một chút, muốn xâm nhập kì thật cũng không khó khăn như vậy.” Đường Kiện ngẩng đầu cười cười với cô.

Sau đó, Duy Duy liền tro mắt nhìn anh đem firewall nhà bọn họ thoát xác, bắt đầu viết vào đó mấy phần ngăn chặn quan trọng.

Không được, bộ firewall này là công ty bọn họ đập nhiều tiền để mua, còn trải qua tay cô để hoàn thiện, anh anh anh — anh rốt cuộc đang làm cái gì a! Đây là cơm ăn của cô, không phải thứ anh có thể lấy ra vui đùa!

Trái tim Duy Duy không đủ kiên cường, có chút chóng mặt ngã ngồi lên ghế bên cạnh.

Đường Kiện liếc mắt nhìn khuôn mặt hết xanh lại trắng của cô, nở nụ cười, nâng tay cốc cô một cái, quay đầu tiếp tục gõ bàn phím.

Vị tiểu thư này thật không tin tưởng anh nha! Nên phạt!

“Xem!” Rốt cục, anh gõ đến một đoạn, cầm bàn phím trong tay đẩy sang bên cạnh, sau đó trượt ghế dựa sang bàn máy tính bên kia.

“Xem cái gì?”

“Xem bug.”

Vì thế, trước mặt của cô, Duy Duy nhìn anh dùng máy tính thứ hai mô phỏng xâm nhập ngoài mạng, một đường vào vòng trong, tiến quân thần tốc, giết chết hệ thống công ty bọn họ, lấy được đầy đủ quyền hạn của người quản lý.

“Anh —” Sắc mặt của cô tiếp tục xanh trắng, nhưng mà lúc này là bị dọa.

Đường Kiện nhìn cô một cái, nhìn không được cười nhẹ, một bàn tay to thò ra, chạm chạm cái trán của cô.

MIS đáng thương đã hoàn toàn quên chuyện muốn kháng nghị.

“Có muốn xem thứ đặc sắc hơn không?” Đường Kiện lộ ra nụ cười đùa dai.

Vì thế, Duy Duy tiếp tục nhìn anh một bước lại tiến một bước, trực tiếp tiến đến giết cái gọi là “Server nội bộ vận hành độc lập” của công ty bọn họ.

“Không có khả năng.....” Cô suy yếu nói. “Công ty chúng tôi kho số liệu nội bộ cùng mạng lưới nhân viên hoàn toàn là hai mạng độc lập.”

“Loại ‘Độc lập’ này chỉ là một loại giả định, bất luận kẻ nào biết một chút nguyên lý trao đổi đều có thể tiến vào được. Mạng lưới độc lập chân chính là phải giống cục quốc an, cách làm của cục điều tra kia, nhưng mà lấy quy mô của công ty, muốn dùng đến thiết bị như vậy là rất không phù hợp hiệu quả kinh tế và lợi ích.”

Anh nói rất nhẹ nhàng bang quơ, nhưng khoa chính quy Duy Duy rất rõ ràng, cái này tuyệt đối không phải “Bất kì kẻ nào biết chút gì đó” là có thể làm được chuyện.

Người này rốt cuộc là loại người nào? Bằng tay nghề này của anh, làm sao mà không buồn không cơm ăn, làm sao mà ngay cả phần công việc cũng không giữ được?

Cô mềm nhũn dựa vào ghế, nhìn anh quay về vị trí, tiếp tục biên soạn vài đoạn trình tự firewall cuối cùng.

Trong phòng máy tính, chỉ còn tiếng gõ bàn phím thanh thúy, ánh sáng màn hình phản xạ lại khuôn mặt anh, làm anh thoát nhìn có chút xa lạ.

Nửa giờ sau, gõ xong phần cuối, Đường Kiện một lần nữa bắt đầu lắp đặt sửa tốt lại hệ thống, lại một lần nữa khởi động toàn bộ firewall.

“Tốt lắm thời gian có hạn, không dám nói chắc chắn, nhưng nếu muốn quấy nhiễu tiến vào, đại khái phải có chút công lực mới được.” Anh đẩy bàn phím sang bên cạnh, tùy ý nói.

Duy Duy trượt đến bên anh, đem chuột đi qua, nhập vào trang thiết lập hệ thống, kiểm tra lại toàn bộ hệ thống đến tột cùng anh làm thế nào để sửa chữa.

Một mùi hương u đậm nữ tính lập tức chui vào trong mũi anh. Cô không chú ý tới mặt mình cùng mặt anh thật sự rất gần, đến mức gần như mặt anh dán vào mặt cô.

Ánh mắt Đường Kiến nhu hòa như nước nhìn chăm chăm cô, Duy Duy sau khi kiểm tra xong, thở ra, quay đầu mỉm cười với anh: “Thì ra anh lợi hại như vậy.....”

Rốt cuộc nhìn không được người đàn ông một tay chế trụ cái gáy của cô, ấn lên môi của mình.

Toàn bộ tiếng hô khẽ của Duy Duy thu vào trong miệng anh. Trước khi cô có thể phản ứng lại, Đường Kiến đã liệu trước ôm cả người cô vào lòng, hai cánh tay chặt chẽ khóa trụ.

Khuôn mặt nam tính gần trong gang tấc làm cô không tự chủ được nhắm mắt lại, lưỡi anh chui vào miệng cô, lấp đầy, hoàn toàn không cho cô đường lui.

Người này cường thế bá đạo, ngay lúc này đây nhất định không bỏ sót.

Lưỡi bá đạo thăm dò mỗi chỗ giữa môi và răng cô, gần như làm cô không thể hô hấp. Hơi thở cô dồn dập, những ngón tay vịn bám vào cánh tay của anh. Cánh tay anh gầy yếu nhưng rắn chắc, giống như một đoạn tơ lụa bao quanh sắt cứng.

“Ưm.....” Cô khẽ run hừ anh.

Ở dưới mộng cô có một thứ cứng nóng rõ ràng nổi lên, hai gò má cô đỏ hồng, môi vẫn như cũ bị anh chà đạp. Ngón tay anh linh hoạt bắt đầu dọc theo quần bò của cô hướng bên trong chui vào.

Duy Duy cả người run lên, ý thức mơ hồ. Ngón tay cứng rắn chen vào quần bò bó sát người tiếp tục đi xuống, rốt cục đi vào nơi ấm áp nữ tính.

“A.....” Duy Duy toàn thân run lên, cảm giác một ngón tay thật dài bắt đầu hướng tới khu vực ẩm ướt nữ tính kia. “Không..... Không được..... Chỗ này là công ty.....”

Cô tránh né nụ hôn bức người của anh, giữa lúc đứt quãng nói nhỏ.

Người đàn ông ôm chặt cô dán vào sau tai cô khẽ gầm gừ, đó là tiếng gầm gừ rất không thoải mái vì chưa được thỏa mãn dục vọng.

“Đường, Đường Kiến..... Bỏ ra đi!” Cô bắt lấy cái tay ở đau lưng đang làm chuyện xấu, mặt đỏ đến nỗi không dám mở mắt nhìn anh.

Đường Kiến nhìn dung nhan mỹ lệ của cô thẹn đến thành màu phấn đỏ, cùng cơ thể mảnh mai một trận lại một trận khẽ run, dục vọng chinh phục rốt cục không chịu được.

Anh đột nhiên bế bổng cô lên ôm lấy, miệng chặn cô, làm tiếng kinh hô tinh tế của cô đều tiến vào miệng anh.

Anh đi nhanh hai bước, ôm cô ngồi vào phía sau một bàn xử lý hỗn tạp, một bàn tay to cường ngạnh tách hai chân cô ra, cơ thể gầy đầy sức mạnh ngay sau đó chen vào chỗ trống giữa hai chân cô.

Làn da của anh, hơi thở của anh, độ ẩm của anh, cánh tay của anh, lồng ngực của anh, hoàn toàn chi phối thế giới của cô.

Giữa hai chân cô nam tính càng phát ra cứng rắn, miệng anh che lại miệng cô, tay cởi bỏ khóa kéo quần dài của cô, từ chính diện mà chui vào.

Góc độ này, làm cho tay anh càng làm được nhiều chuyện, Duy Duy chịu không nổi, toàn thân cứng đờ, hàm hăm hờ hờ rên rỉ một tiếng, sau đó ngã đầu lên vai anh.

Thân thể cô miễn cảm như thế, gần như làm người đàn ông phía trước phát cuồng, trong nháy mắt, Đường Kiến đã liều lĩnh nghĩ cởi quần dài của mình, trực tiếp trôi theo nguyện vọng.

Duy Duy tựa vào đầu vai anh thờ đốc thật mạnh, trải qua một đợt sóng cao trào bị anh xoa nắn thân thể nhạy cảm đến không được, ngón tay dài của anh dính tại nơi ấm áp, làm cô xấu hổ nghĩ muốn bất tỉnh luôn, từ nay về sau không cần tỉnh lại nữa.

Ông trời, chỗ này là văn phòng a.....

“Anh..... Anh hơi quá đáng.....” Mắt cô đỏ lên lung tung.

Bản thân người đàn ông bị trướng đến phát đau, không nghĩ tới vừa rồi giúp cô thoải mái qua, còn bị cô mắng, thật sự là ủy khuất không chịu được.

“Ai bảo em ngọt như vậy.” Tay anh vươn đến, miệng ngậm môi cô, liếm lại liếm.

Ai! Đây là có chuyện gì?

Anh ta là người xa lạ nha! Chính cô lại để anh. ....

Duy Duy cũng không biết nên nghĩ như thế nào.

Chuyện xảy ra giữa bọn họ giống như một chiếc xe lửa không thể không chế được, hoàn toàn không ngăn được, cô bây giờ không biết nên nói gì làm gì cho đúng.

Cô không phải là đứa con gái tùy tiện, không có người đàn ông nào trong khoảng thời gian ngắn, liền tiến triển đến như vậy. ....

Đường Kiệt cố gắng đánh lui dục vọng lửa nóng, rút ra một tờ giấy nghĩ muốn giúp cô lau.

“Tôi tự làm được!” Duy Duy vội vàng đoạt lấy tờ giấy kia.

Nhưng là, ở trước mặt anh ta lau. .... Làm sao có thể? Cô quả thực muốn chết.

Cảm nhận được cô lung tung suy nghĩ, Đường Kiệt than nhẹ một tiếng, lui ra phía sau một bước nhỏ, lấy lại tờ giấy trong tay cô giúp cô dọn dẹp sạch sẽ, sau đó kéo khóa quần dài lên.

Hai tay anh chống trên mặt bàn, khóa cô ở trong lòng mình, Duy Duy ngượng ngùng lại có chút ủy khuất nhìn anh, anh nghiêng người hôn lên môi cô, thì thảo an ủi.

Duy Duy cảm xúc rối cực cũng bình phục lại, tay nhẹ nhàng sờ mái tóc ngắn ngắn của anh.

“Anh cắt tóc.” Cách một tháng, vậy mà thậm chí đến điểm này.

“Ừ.” Anh lại hôn lên miệng cô một chút. “Thích không?”

Cô đáp thích cũng không phải, không thích cũng không phải, đành phải lung tung điểm cái đầu.

“Anh quen bộ dáng này, đây là kiểu tóc trước kia của anh.” Anh khẽ vuốt gương mặt trắng ngọc của cô.

“..... A.”

Kỳ thật, cô cũng không biết cái anh gọi “Trước kia” là chỉ trước kia bao lâu.

Đường Kiệt nhìn chăm chăm cô, hình như đối với phản ứng chỉ một tiếng “A” của cô không quá vừa lòng.

Duy Duy bắt đầu đi buông tay.

“Tôi không rõ bộ dáng trước kia của anh ra sao, chúng ta nhiều năm không gặp như vậy, tôi chỉ nhớ rõ bộ dáng khi học đại học của anh, mà cái bộ dáng kia cùng với lúc anh chưa cắt tóc không khác lắm, nhưng anh bây giờ nhìn được lắm.”

Vị đại gia này rốt cục vừa lòng.

Thật hư vinh.

“Duy Duy. ....” Đường Kiệt gắt gao ôm cô, nhẹ giọng gọi.

“Ừ?”

“Không cần rời khỏi anh.” Ánh mắt của anh vô cùng chăm chú, còn rất nghiêm túc làm Duy Duy cảm thấy sợ hết hồn.

Cô không hiểu nên trả lời những lời này như thế nào, đành phải luận sự nhắc nhở, “Đường đồng học, anh hình như còn có một bạn gái.”

“Người kia không phải bạn gái của anh!” Cơ tay anh căng chặt, giọng nói chuyển thành kiên quyết.

“Vậy mời anh xử lý sạch sẽ xinh đẹp một chút. Quăng một câu ‘Chúng ta chia tay đi’ liền chạy tới nhà một cô gái khác, tiếp theo còn biến mất cả một tháng, đây tuyệt đối không phải chuyện người đàn ông có trách nhiệm sẽ làm.”

Duy Duy chưa bao giờ cùng đàn ông có bạn gái dây dưa không rõ. Mặc kệ anh nghĩ thế nào, từ chỗ Đường mẹ cô biết được, Văn Tuệ Linh vô cùng khổ sở, yêu cầu một “Lời giải thích”, mà đại gia anh chính là bỏ đi.

Bất luận bọn họ trong lúc đó có cái gì hay không, đều chờ anh trước đem xử lý một đoạn sạch sẽ rồi hãy nói.

“Cô gái kia không phải bạn gái anh!” Đường Kiện lạnh lùng lặp lại.

“Tôi mặc kệ, mặc kệ chuyện gì, tôi chỉ muốn cho anh hiểu được, thái độ một người đàn ông đối xử với bạn gái trước, có thể sẽ làm người ta nhìn ra anh ta sẽ là một người yêu như thế nào. Mà anh, Đường tiên sinh, điểm của anh không cao.” Cô chỉ chỉ cơ ngực cứng rắn của anh.

Đường Kiện xoay người ở trong phòng nhỏ hẹp đi thông thả vài bước, cuối cùng ngửa đầu thở dài, bất đắc dĩ vô cùng.

Vì sao rõ ràng không phải anh trêu chọc phụ nữ, lại muốn anh kết thúc công việc? Quên đi, dù sao chỉ cần là chuyện “Đường Kiện”, chính là bắt lên đầu anh, anh nhận.

“Duy Duy, em chỉ cần biết, anh yêu em, vẫn luôn là em, chúng ta trong lúc đó chưa từng có người khác!”

“Chúng ta trong lúc đó ‘Chưa từng có người khác’, là vì chúng ta chính thức quen biết mới có bốn ngày mà thôi.”

Đường Kiện không để ý cô trào phúng.

“Anh vì em mà đến. Chúng ta trong lúc đó không có bất kì kẻ nào tham gia vào, vì em, anh thậm trí có thể hi sinh chính sinh mệnh của mình, em hiểu chưa?” Đôi mắt hăm sâu hơn so với người thường của anh kia thả ra ánh sáng u ám nan giải.

Vì cô mà đến?

Duy Duy trong lòng quay vòng vô số dấu chấm hỏi.

Từ lần đầu tiên gặp mặt ở bệnh viện, anh liền đối với cô tràn đầy lưu luyến, mạnh mẽ đến mức làm người ta thấy sợ hãi.

Sau đó, anh im hơi lặng tiếng mà biến mất, vừa đi hơn một tháng.

Ngay tại lúc cô nghĩ bốn ngày kia chỉ là một hồi mộng ảo, anh lại không hề báo trước mà xuất hiện, sau đó nói anh là “Vì cô mà đến”.

Đến làm sao?

Tất cả cái này đều không có đạo lý mà theo. Tình ý khó hiểu của anh, bình phục “Như kỳ tích” của anh, anh bất ngờ thay đổi dung mạo, còn có một ít làm người ta không thể lý giải –

Đội dã!

Duy Duy trong lòng đột nhiên hiện lên một ý tưởng không thực tế.

Không, sẽ không phải như thế chứ?

Không có khả năng! Không có khả năng! Loại chuyện này rất không khoa học! Tốt xấu gì cô cũng là MIS, đọc thông tin máy tính, một nhà computer science cũng là một loại science [khoa học], cho nên cô tuyệt đối không thể nghĩ đến cái chuyện gì mà mượn xác hoàn hồn. ....

Trên mặt Duy Duy hiện lên các loại màu sắc, Đường Kiện nhìn mà vừa nghi hoặc vừa buồn cười. Nha đầu kia lại đang miên man suy nghĩ cái gì?

“Chị Duy Duy, tổng giám đốc nói máy tính của anh ta có chút vấn đề, mời chị đến xem một chút!” Em gái làm việc bán thời gian đột nhiên gõ cửa.

Duy Duy thoáng chốc lấy lại tinh thần, đem ý tưởng mới rồi trong đầu đá nhanh.

“Tôi đi ngay.”

“Duy Duy.....”

Cô nhảy xuống cái bàn, Đường Kiện bất lấy cánh tay cô còn muốn nói gì đó, Duy Duy hơi hơi uốn éo, tránh sự đụng chạm của anh.

“Tóm lại, anh thiếu Văn Tuệ Linh một lời giải thích, về phần chúng ta..... Tôi chỉ biết, trước đó anh có một đoạn quan hệ không sạch sẽ, tôi hy vọng chúng ta có thể tạm thời duy trì một chút khoảng cách, cho nên chuyện vừa mới phát sinh –” Khuôn mặt Duy Duy thật vất vả mới trở về trắng lại đỏ lên. “Loại chuyện này, trong thời gian tới, tuyệt đối không thể lại xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đình linh linh – tiếng chuông cửa vang lên.

“Đến đây.” Đang ở phòng bếp quấy nồi nước Duy Duy vội vàng ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở ra, sừng sốt.

Cô quay đầu lại nhìn đồng hồ điện tử treo tường — năm giờ.

Cảm thấy loại chuyện đàm phán này, từ “Hẹn” đến “Gặp” đến “Nói chuyện” đến “Nói chuyện ra kết quả”, dù nhanh cũng phải ba, năm ngày, cho nên cô tự mình tính, Đường Kiện sẽ lại xuất hiện trước mặt cô, tốt xấu cũng phải vài ngày sau.

Cô nhìn vị đại ca trước mắt này. Từ lúc cô bảo anh “Đi xử lý cho xong một đoạn tình cảm trước”, đến lúc anh lại lần nữa xuất hiện, trong lúc đó chỉ cách có năm giờ.

Động tác của anh có phải có chút hơi nhanh hay không?

“Anh và Văn tiểu thư đã nói chuyện rồi.” Đường Kiện nhún nhả từ một bên người cô lách đi vào.

“Tôi có thể xin hỏi chút, anh nói chuyện cùng cô ấy thế nào?” Chủ nhà đáng thương theo sau người đàn ông cao lớn, trong lòng một đường run sợ.

Đường Kiện quay đầu lại, vẻ mặt thậm chí có chút kỳ quái.

“Sao em lại trở nên dài dòng như vậy?”

“.....” Duy Duy trúng tên té ngựa.

Đôi chân dài tiếp tục đi về phía trước, theo mùi hương mà đi, phía sau bắt đầu toát ra một chuỗi lại một chuỗi tiếng nói thâm bất mẫn.

“Cái gì mà dài dòng? Đây là săn sóc, đây là quan tâm, đây là phụ nữ đồng tình phụ nữ —” Lâm nhảm lâm nhảm. “Đây là vấn đề của đàn ông các anh, các anh chưa bao giờ hiểu rõ tâm lý phụ nữ —” Lâm nhảm lâm nhảm.

Đường Kiện đi vào phòng bếp, vì mùi thơm đậm đà kia mà tinh thần rung lên.

“Cái gì thơm vậy?”

“Có lẽ đối với anh đây chỉ là một đoạn tình cảm bình thường, nhưng trong mắt người kia, nó có thể là — a? Tôi đang chưng gà dầu vừng.”

Đường Kiện lại dừng lại nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lần này ý vị thâm trường.

“..... Nhìn cái gì?” Duy Duy bị anh nhìn không khỏi sờ sờ mặt mình.

“Không có gì.” Đường Kiện lắc đầu mỉm cười.

Duy Duy của anh biết nấu ăn, thực mới mẻ.

Mặc dù có chút ngốc nghếch, tuy rằng không thật rõ ràng, mặc dù thiếu chút cá tính, nhưng đây là Duy Duy phiên bản hiền thê lương mẫu, anh thích.

Vì thế anh dành chút thời gian đánh giá Duy Duy phiên bản ở nhà —

Tóc đen mềm mại dùng một cái cặp cá mập kẹp sau đầu, áo bông vải trắng ngắn tay lộ ra làn da trơn bóng trắng đẹp cùng xương quai xanh, một chiếc tạp dề ca rô trắng đen thắt ở trước người, che đi đôi ngực xinh đẹp thanh tú. Đường Kiện trong đầu nhớ lại một chút cảm giác hai tuyết nộn kia ở trong tay mình cùng trong miệng.

Lâu lắm rồi.....

Thân thể khiết mĩ trắng mềm của cô, uyển chuyển dưới thân anh như vậy, thừa nhận anh, anh chỉ cần thoáng dùng sức sẽ để lại dấu vết lưu trên cơ thể tuyết trắng kia. Hơn nữa còn làm cô cuồng dã, đảo khách thành chủ, vất chân qua ngang hông anh thúc ngựa.....

Một trận dục vọng mãnh liệt đâm thủng anh. (aoi: hự...=.=)

Duy Duy thấy anh đột nhiên ngơ ngác đứng giữa phòng bếp nhìn mình, càng nhìn sắc mặt càng kì quái, tiếp theo.....

“Anh nghĩ gì đó?”

Gương mặt xinh đẹp của cô cuồng thiêu, vội vàng trốn sau quầy bar nhỏ ngăn cách giữa phòng bếp và phòng khách, đoạt lấy cái thìa gỗ vung vẩy với

anh.

Đường Kiện bước đi tới phía cô chậm lại, dục vọng trên khuôn mặt thâm trầm dù cho ai đi nữa cũng không có khả năng nhận nhầm.

Người đàn ông này..... Cô không trêu chọc anh, tại sao mỗi lần gặp cô liền đã trong dục hỏa thiêu đốt? Cô rất tự biết mình, rõ ràng không phải loại phụ nữ gọi cảm thấy đây.

Sau khi đắn đo, anh vuốt mặt, sắc mặt còn chút cứng ngắc, nhưng đại khái đã khôi phục được bình tĩnh.

Sắc mặt thì bình tĩnh, nhưng mà, anh cúi đầu một chút xem mình, tầm mắt Duy Duy cũng theo anh hạ xuống –

“Sắc, sắc lang!” Cô tiếp tục vung thìa gõ.

“Anh là đàn ông” Đường Kiện buông tay, chính đáng giải thích.

Duy Duy xấu hổ khuôn mặt xinh đẹp có xu thế lan thành rùng rợn.

Anh thờ dài, đi tới trước tủ lạnh mở ra. Trong tủ lạnh không tìm thấy bia khô anh thích, anh bất mãn nói thảm hai tiếng, lui mà cầu lấy ra một lon Côca, ngửa đầu mặc sức uống.

“Trời rất nóng, sao lại nghĩ chung gà dầu vùng?” Anh đến trước nồi đun nóng hơi nóng hôi, hít thật sâu một hơi.

“..... Chính là muốn ăn a.”

Cô thể chất thiên hàn, hàng tháng khi đến kì sinh lý, cô đều tự mình nấu nồi gà dầu vùng điều trị một chút, nếu không đến ngày đầu tiên xác định sẽ đau đến mưa gió biến sắc.

Loại chuyện này, kì thật nói cho anh cũng không sao, nhưng mà, trải qua một phen “Xúc động” vừa rồi, cô cảm thấy vẫn là không nên nói những thứ có liên quan đến bộ vị nữ tính của cô cho anh thì tốt hơn.

“Thơm quá, anh đói bụng.” Anh nghĩ, tay đã trực tiếp cầm lấy miếng thịt gà trong nồi.

“Ai! Nóng quá!” Duy Duy vội vàng vuốt ve bàn tay của An Lộc Sơn[1], lấy một cái bát con, lấy trước một ít thịt gà cho anh đỡ thêm. “Chung thêm mấy phút nữa thịt gà sẽ càng ngon hơn, ăn tạm trước một bát. Com nấu sắp xong rồi, anh đừng đứng ở trong này vương tay vương chân.”

[1] xem tại đây

Phòng bếp nhỏ hẹp, để cho con ngựa cao to là anh lấp kín, cô cũng không còn chỗ để làm việc.

“Hò.....” Đường Kiện thỏa mãn cắn thịt gà, vừa ăn vừa thổi, trở về phòng khách xem tivi.

Duy Duy nhìn tướng tham ăn của anh nhìn không được buồn cười. Vừa rồi còn một dáng “Oai hùng anh phát” đâu! Được cho ăn một cái, lập tức liền như con mèo lớn được vuốt thuận lông.

Duy Duy một bên rửa rau xắt thức ăn, một bên không yên lòng nghe tiếng tin tức truyền đến từ phòng khách. Nghe được một lát, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Hình như tất cả đều là tiếng Anh, anh đang xem CNN?

Dao thái trong tay cô không khỏi dừng lại.

Hai người bạn họ học Đại học rõ ràng đều từng tu lại tiếng Anh, cô và anh còn chọn cùng khóa. Trình độ tiếng Anh như vậy, sao có thể ngắn ngủi trong vài năm, đột nhiên luyện được đến trình độ xem CNN?

Cô quay đầu liếc mắt về phòng khách một cái, lông mày nhíu lại, rồi vòng vo trở về.

Kì lạ, thật sự rất kì lạ.

Yên lặng xào bấp cái, cô đến tủ lạnh muốn lấy ra thịt băm đông lạnh, đột nhiên nghĩ đến — không tốt!

Laptop của cô còn để mở, lại để ở trên bàn trà phòng khách, mà hình ảnh đang dừng ở.....

“Này!”

Duy Duy vội vàng buông chuyện trong tay, vội vã chạy ra phòng khách.

Đã quá muộn, Đường Kiện đã chuyển laptop của cô ra trước mặt, rất có hứng thú nhìn trang web trên màn hình.

“Sao anh lại tự tiện nhìn máy tính người khác thế!” Duy Duy ảo não đoạt lấy laptop.

Đường Kiện lông mày sắc bén hạ xuống, chậm rãi mở miệng.

“Mượn, xác, hoàn, hồn?”

“Tôi..... Đó là.....” Cô cãi chày cãi cối nói: “Tôi nhàn rồi nhàm chán, đang muốn sưu tầm trang web truyện ma thời xưa!”

“Nha.”

Anh không hề nhiều lời, nhưng vẻ mặt ý vị sâu xa.

Duy Duy nói thầm hai tiếng, đặt laptop lại trên bàn làm việc, cho anh một ánh mắt cảnh cáo, sau đó chui về phòng bếp làm cơm.

Anh nhất định sẽ cảm thấy cô thật buồn cười, cả đầu đều là những ý tưởng không thực tế, đáng ghét!

..... Khoan đã.

Cho dù bị anh thấy như thế, Đường Kiện cũng không nhất định đoán được cô đang nghi ngờ cái gì. Cho dù anh đoán được, cô cần gì quản anh nghĩ về cô như thế nào?

Một tháng trước đó, Đường Kiện với cô mà nói chỉ là một người đàn ông xa lạ, bây giờ cô cũng đã bắt đầu để ý đến anh đối đãi với cô thế nào?

Duy Duy bắt đầu đi lác đầu.

Nhất định là bên cạnh lâu lắm không có người, bằng không cô sẽ không toan tính ý nghĩ của người đàn ông kia. Nhưng, bạn trai trước cũng không lâu như vậy a..... (aoi: chỗ cuối này bạn hem hiểu lắm ==)

Quên đi. Cô lại lần nữa đã điều rụt về, lấy thịt băm ra.

Vừa quay người, Duy Duy ấn ngực thiếu chút nữa bị anh dọa ngã. Đường Kiện không biết từ lúc nào đứng sau cô.

“Anh nhất định phải dọa người như vậy sao?” Người này làm sao mà đi đến một chút tiếng động cũng không có?

Đường Kiện dựa vào bàn di động, đáy mắt có một ánh sáng thần bí chuyển động. Hai mắt anh vốn là bộ phận trung tâm nhất của ngũ quan, lúc này thâm trầm ý tứ hàm súc, làm hô hấp cô không tự chủ được ngừng lại.

“Em cảm thấy anh là người mượn xác hoàn hồn?” Anh giờ lên khoe môi cười.

“Làm ơn đừng nhắc lại chuyện này, tôi chỉ là xem truyện ma.” Nặng bặt tốt rồi. Duy Duy cho thịt vào lò vi sóng quay, hoàn toàn không dám quay đầu.

Một trận cười khê bật ra, cơ thể nóng rực của anh lập tức dán đến, hai tay chống vào bàn di động bên cạnh cô, đem cô hoàn toàn vây kín giữa mình và bàn tủ.

“Em thấy anh là hồn ai?” Anh vẫn dùng ngữ điệu chậm rãi.

Duy Duy cẩn thận liếc trộm anh một cái.

“Cũng..... Không có riêng ai nha.” Sao thấy vấn đề này như cái bẫy vậy?

Đường Kiện hai mắt híp lại, lưu quang mê ly ban đầu biến thành cảm giác áp bách.

Cô cảm thấy anh vốn không phải “Đường Kiện”, tốt, điểm này có thể chấp nhận.

Nhưng cô cảm thấy hồn phách anh là của người khác. Đây không phải tỏ vẻ, bên người cô cũng có một người đàn ông như vậy, sẽ quấn lấy hôn cô, hôn cô ôm cô, thậm chí hân (chỉ bạn zai cũ của chị ý) còn muốn nhiều hơn nhưng vẫn chưa có làm, cho nên cô nghĩ anh là người kia?

Điểm này, không thể chấp nhận! Vô cùng không thể chấp nhận!

“Duy Duy.” Đường công tử nhẹ nhàng khê gọi, môi nóng mạnh mẽ tiến đến bên tai cô, hơi thở làm cô hơi ngứa.

“Anh, anh muốn làm gì?” Tầm mắt của cô chỉ dám nhìn chằm chằm chỗ phía dưới một góc ba mươi độ, trái tim nhảy trong ngực suýt nữa xuyên qua áo mà ra.

Môi của anh có như không lướt qua tai cô, hai lỗ tai màu trắng ngọc nhanh chóng nhiễm một tầng rắng hồng, đáng yêu đến cực điểm, thật muốn một ngụm nuốt cô.....

“Duy Duy, anh muốn em.” Anh ngậm vành tai cô, mập mờ lăm bằm.

Trái tim Duy Duy lúc này đã chạy tới chỗ anh ngậm, ra sức cố động ầm áp trong miệng anh.

Cô thích hương vị của anh. Sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, dễ ngủ, gọi cảm mê người nói không nên lời.

A! Không được!

Hai tay Duy Duy mềm mại kiên định chống đỡ ngực anh, cố chấp kéo ra một tia khoảng cách.

“Không thể!”

Đường Kiện nhìn ngón trỏ chuyển động trước mũi mình.

..... Ngay cả ngón trỏ cũng đáng yêu như vậy! Anh muốn cắn một ngụm.

“Không, thể, được!” Ngón trỏ kia đẩy đẩy đỉnh mũi anh cảnh cáo.

Kết quả đồng tử của anh tụ tập lại trên ngón trỏ kia, cả người biến thành mắt gà chọi.

Duy Duy thiếu chút nữa không nhịn được cười.

“Vì sao không thể?” Đường Kiện nhìn ra quả quyết của cô, vẻ mặt buồn bực.

“Chính là không thể.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng. “Anh..... Chúng ta vừa mới..... Không được! Tóm lại, chờ thêm một thời gian nói sau.”

“Chúng ta đã biết nhau mười năm.” Anh đùa cô.

“Bắt đầu quen thuộc cũng mới hơn tháng nay.” Cô nhe răng gặm nhẹ với anh.

“Được rồi, vậy phải đợi bao lâu?”

Cô gái nhỏ âm hiểm ở trước anh nói: “Anh mà lại làm phiền nữa, sẽ phải chờ một trăm năm.”

Ai!

“Duy tiểu nhân cùng con gái khó nuôi giống nhau!” Người nào đó chưa thỏa mãn dục vọng bất mãn mà phát.

Cái gì?

“Nói đến con gái, anh rút cuộc nói chuyện như thế nào cùng Văn Tuệ Linh?” Cô ép hỏi.

Nhìn xem! Mèo tiểu thư tinh thần cố chấp lại được dẫn lên đây. Đường Kiện thờ dài, rất là thất sách.

“Em muốn anh nói rõ ràng với cô ta, anh liền đi nói rõ ràng, vậy thôi.” Trên thực tế ngay từ đầu căn bản vốn không có chỗ nào không rõ ràng.

“Không phải tôi muốn anh, mà là anh vốn nên cùng người ta giải thích vì sao muốn chia tay.” Bị anh nói, cô thật giống như một con hồ ly tinh muốn anh trở về bất luận thế nào cũng phải nói chuyện. Trên thực tế bọn họ muốn chia tay hay không, cùng cô căn bản không có quan hệ gì?

“Anh”, cùng cô ta đã sớm chia tay – xác thực cách nói là tiến vào giai đoạn nguội lạnh, nhưng mà cùng chia tay cũng không khác mấy. Vốn qua thời kì nguội lạnh, cô ta cũng muốn đề nghị chia tay, chỉ là cuối cùng biến thành anh đề xuất, cô ta không cam lòng, cho nên mắng cũng bị mắng rồi, hết cũng bị hết rồi, cả phê với trà đều bị cô ta hất lên người, anh bị đuổi khỏi nhà, như vậy đủ chưa?”

Ách, nghe qua thật thảm thiết.....

“Nha.” Vậy cô không phản đối.

Đường Kiện thề cô trở nên có tính cách mẹ già như vậy, nhất định là tới khắc anh, có lẽ anh vẫn quen tính cách sáng khoái mạnh mẽ dễ dàng kia hơn một chút.

Nhưng, nhìn thiên hạ trước mắt, cô vẫn ở trong lòng anh, mềm mại lại tươi sáng, đây mới là điều quan trọng nhất.

“Duy Duy.....” Anh lại dán đến.

Đinh linh linh – tiếng chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Duy Duy nhẹ nhàng thở ra. May mắn. Cô không xác định mình còn có thể ứng phó được với đợt tiến công thứ hai của anh.

“Nhanh đi mở cửa!”

Tay Đường Kiến gãi lên mái tóc ngắn ngắn. Dù sao đêm còn dài, anh sẽ có thời gian “Thuyết phục” cô.

“Nấu cơm nhanh chút, anh đói bụng.” Giọng người đàn ông rất to.

Đi qua bàn trà ở phòng khách, anh cầm lấy lon Côca còn mấy miếng, vừa uống vừa đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, hai người đàn ông trong ngoài cửa đồng thời dừng lại.

Sao lại là đàn ông?

Ý nghĩ giống hệt nhau đồng thời nổi lên.

Đường Kiến uống nốt ngụm Côca cuối cùng, bóp nghiêng lon nhôm, tiện tay quăng về phía thùng rác bên cạnh, đáng vẻ tiêu sái, hai tròng mắt một giây cũng chưa rời khỏi cửa phòng khách.

“Anh tìm ai?” Anh thuận miệng hỏi.

Người tới xem chừng tuổi tương đương anh, thấp hơn anh mấy cm, trên khuôn mặt trắng nõn mang một chiếc kính mắt, bộ dáng thoát nhìn có chút văn nhọc (nho nhã yếu ớt). Bản thân Đường Kiến cũng thuộc loại hình đàn ông gầy yếu, nhưng anh hiện tại, tuyệt sẽ không có người dùng hai chữ “Văn nhọc” gắn trên người anh.

Người nọ đầu tiên nghĩ hoặc nhìn đây số bên cạnh, xác định mình không có ấn sai nhà.

“Xin hỏi. .... Chu Duy Duy có nhà không?”

“Anh có việc gì?” Đường Kiến hai tay khoanh lại, bả vai dựa vào khung cửa.

Chắc là không sai. Ánh mắt người nọ lướt qua đầu vai anh, bắt đầu dò xét hướng vào trong phòng.

“Ách, tôi là bạn cô ấy, xin hỏi, cô ấy có ở nhà không?”

Đường Kiến vươn cánh tay kia chống vào khung cửa, hoàn toàn ngăn cản tầm mắt hắn.

“Anh là ai, tên là gì, có quan hệ thế nào với Duy Duy?”

Vấn đề của anh không chút khách khí, giống như con thú lớn bảo vệ lãnh thổ của mình. Người khách ngoài cửa sắc mặt trầm xuống, rút cục đem ánh mắt trở lại lên người Đường Kiến.

Hai người bốn mắt giao nhau, toát ra ý tứ phân cao thấp. Đây là địch ý hai giống đực hiểu được mình đang cùng tranh đoạt một giống cái.

“Anh là ai?” Người nọ cũng không khách khí hỏi lại.

Đường Kiến hai tròng mắt nhú lại, chậm rãi đứng thẳng lưng.

“Tôi là bạn trai cô ấy.”

“Ai thế?” Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói mềm mại.

Người đàn ông ngoài cửa vừa nghe, vội vàng mở miệng kêu: “Duy Duy là anh, Trần Dục Cần.”

Phía sau im lặng, Đường Kiến nhướn mày, chậm rãi xoay người.

Trong phòng khách, ba món ăn một món canh cùng cơm trắng đã chuẩn bị tốt lắm, trong tay Duy Duy cầm theo một miếng vải cách nhiệt đứng cạnh bàn, anh nhường lối, vừa vận làm cho tầm mắt cô đối diện với người đàn ông ngoài cửa kia.

“Duy Duy?” Đường Kiến nguy hiểm thấp giọng.

“Ừ.....” Duy Duy nhìn anh một cái, ho nhẹ một tiếng, “Cơm chuẩn bị tốt rồi, anh đói bụng có thể ăn trước.”

Lúc này còn ai muốn ăn? Tiếng chuông phái nam cảnh báo của Đường Kiến liều chết rung.

Quả thật, đã kích rất lớn. .... Anh chưa từng nghĩ tới, Duy Duy sẽ có thể có bạn trai khác! Địa bàn của anh có một kẻ xâm lăng, hơn nữa tình tiết so với anh dự kiến còn lớn hơn.

Duy Duy không dám đối mặt với ánh mắt anh, cúi đầu đi đến bên người hắn.

“..... Đây.”

“Hắc.” Trần Dục Cần không có chắc chắn, mang theo một tia đáng về lấy lòng. “Anh nhận được tin nhắn của em, em nói mấy quyền ngôn ngữ phần mềm máy tính cho anh mượn cần dùng đến, cho nên anh mang đến trả em.” Hấn ôm lấy thùng giấy đang để một bên.

Duy Duy yên lặng nhìn bạn trai của cô — sửa chữa, là bạn trai trước.

Tin nhắn của cô từ tháng trước, hấn hiện tại mới đến đưa sách, cũng có chút quá lâu.

Cô biết Trần Dục Cần trong công việc, cũng cùng công ty MIS; Hai người tuổi gần nhau, sở học lại giống nhau, hơn nữa lúc ấy mọi người đều đùa giỡn vớ vẩn, vì thế thật tự nhiên ở cùng một chỗ.

Nhưng, kết giao ba năm, cuối cùng đi đến một cái bình cảnh, cô còn không kịp tìm hấn nói chuyện rõ ràng tiếp theo sẽ thế nào, liền truyền ra tin hấn cùng một cô đồng sự ở công ty có chuyện mập mờ.

Cô không phải không thương tâm, đây là đoạn tình cảm đầu tiên, cũng là duy nhất cô thật lòng bỏ ra. Một khi có khe hở, cũng khó có thể lấp lại, cho nên trần trọc vài tuần lễ, cô quyết định buông tay thành toàn bọn họ, đây là chuyện ba tháng trước.

Nay, Trần Dục Cần lại lần nữa xuất hiện.

Từ vẻ mặt rất cẩn thận của hấn, cô đại khái hiểu được, một đoạn mập mờ kia, rốt cuộc không có tu thành chính quả, cho nên hấn muốn quay đầu.

Ngẫm lại thật có chút bi ai, sao cô lại biến thành cái lớp xe phụ rồi?

“Anh. ....” Cô mở miệng muốn nói chút gì đó, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận âm áp.

Môn thần[3] nhà cô cực kì khó chịu bị kẹt ở đầu đó.

[3] thần giữ cửa

Hai người bọn họ cứ im lặng nhìn tới nhìn lui là có ý gì? Coi anh là người chết sao?

Còn có, người này! Cũng dám dùng loại ánh mắt kia nhìn Duy Duy của anh! Đốt ngón tay Đường Kiện tanh tách rung động, vẻ mặt âm ngoan quả thực có thể dọa đứa trẻ nằm mơ thấy ác mộng.

Mẹ nó, anh muốn xé xác hấn!

“Anh đói bụng, chúng ta đi ăn cơm!”

Duy Duy đôi mi thanh tú nhíu lại, nghĩ anh nói mấy câu không lễ phép, nhưng khi mắt cô nghe hướng ánh mắt Đường Kiện, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác khủng bố.

Trực giác nói cho cô, tốt nhất mau đuổi Trần Dục Cần đi, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cô vội vàng cảm ơn người ngoài cửa.

“Cảm ơn anh mang trả sách cho tôi. ....”

Chưa kịp nói xong, một trận lửa giận trong lòng Trần Dục Cần dâng trào. “Duy Duy, anh ta là ai vậy?”

Chất vấn này có điểm nồng, Đường Kiện nghiêng đầu, hai tròng mắt sâu híp càng chặt hơn.

Duy Duy bắt đầu đi, đánh thay hai người giới thiệu.

“Vị này là..... là bạn học hồi Đại học, Đường Kiện. Vị này là..... bạn của tôi, Trần Dục Cần.”

Trần Dục Cần kia hai tay ôm thùng sách có chút run rẩy, không ai có ý muốn nhận lấy. Hấn có chút không chống đỡ được, đành phải đem thùng sách đặt xuống trước, bởi vậy, khí thế đã muốn thua người đàn ông sau cửa một mảng lớn.

“Xin chào.” Đường Kiện nói có lệ.

“Khách khí.”

Hai người đàn ông đều không có ý vờn tay hướng đối phương, không khí trong khoảng thời gian ngắn bế tắc tại đó.

Duy Duy nghĩ nghĩ, khẽ đẩy Đường Kiện.

“Cơm tôi nấu được rồi, anh ăn trước đi! Tôi cùng anh ta nói chuyện mấy câu, lập tức sẽ tới.”

Có một số việc, chung quy cần nói rõ ràng.

Đường Kien làm sao có thể không rõ ý tứ của cô, nhưng là, muốn anh cho Duy Duy cùng tên bạn trai cũ chó má ở cùng một chỗ? Giết hấn rồi hằm canh còn dứt khoát hơn.

Cô có lẽ tin rằng mỗi người đều phải có nghĩa vụ nói rõ ràng với người trước mặt, anh chắc chắn cũng vậy!

Nếu dịch nhân xuất hiện trước mặt, phải lập tức loại bỏ, đây là tín hiệu[4] của anh.

[4] điều đặt ra để tin theo

“Anh đến trả sách?” Đường Kien lộ ra nụ cười cá mập trắng với đôi phương. “Đưa tôi, tạm biệt.”

Anh một tay khiêng lên hộp giấy Trần Dục Cần phải ôm rất vất vả, quay chân muốn đá lên cửa sắt.

“Đường Kien!” Duy Duy vội vàng giữ cửa, không cho anh lỗ mãng. “Anh thật không lễ phép nha!”

Gi? Đối với tính khí của anh, sao lại không nói gì phản lại tên ngốc ngoài cửa kia, từ đầu tới cuối tiếng nói nuốt cứng lại?

“Không phải trả lại sách sao? Lẽ mà lẽ mề đến bao giờ? Chờ com nước xong, chúng ta còn có việc phải làm.” Đường Kien lạnh lùng thốt.

“Làm cái gì?” Duy Duy tay co lại, đối với thái độ của anh bắt đầu bắt mắt.

“Làm tình!” (aoi: saxxx...=.=)

Oanh! Nữ chủ nhân đáng thương ngây người tại chỗ.

“Tôi ..... Tôi ..... Tôi không có đồng ý, anh không cần tùy tiện nói lung tung!” Cô hốt hển đẩy anh một phen.

Nghĩ cũng biết, khí lực gà con của cô có đầy hay không cũng như nhau, dưới cánh tay Đường Kien đang mang thùng sách nặng, không chút động đậy.

“Chúng ta không phải vừa mới nói xong sao?”

“Ai nói được với anh, nghĩ hay quá nhỉ!” Cô gái nhỏ trước mặt anh gợn chân.

“Tốt lắm, anh thích thuyết phục em”

Nghĩ khí kia đủ làm cho người ta hiểu rõ, anh muốn “Thuyết phục” như thế nào.

“Anh.....” Duy Duy vui mặt vào hai tay. Cô không cần làm người! Cô thật sự không cần làm người!

Trần Dục Cần rốt cục nhìn không được.

Có lẽ chính cô không phát hiện, hai người bọn họ không coi ai ra gì kia vô cùng thân thiết, căn bản không giống quan hệ bạn bè bình thường.

Hắn biết rõ cá tính Duy Duy, cô sẽ không thân cận với một người không quan trọng như thế.

“Duy Duy, anh không thể nói chuyện với mình em sao?” Trần Dục Cần cứng ngắc nói.

“Không được.” Nghĩ cũng biết người nói lại là ai.

“Có thể.” Đây mới là đáp án của chính chủ.

Môn thần đại nhân bên cạnh cô lại khó chịu.

“Anh đi vào cho tôi!” Cô chỉ vào phòng khách hét lên ra lệnh.

Đáng giận! Cô gái này đã dưỡng thành thói quen dùng câu mệnh lệnh nói với anh – nhưng mà đáng vẻ tức nảy nảy của cô càng đáng yêu, so với đáng vẻ ôn thuận mềm mại bình thường, hoàn toàn không xinh đẹp đồng dạng như vậy, như thế sẽ hại anh về sau rất muốn chọc cô tức giận.

Đường Kien cân nhắc một lát, quyết định không đuổi tới cùng.

“3 phút.”

Duy Duy trở mặt xem thường.

“Chỉ có thể ở ngoài cửa.”

Duy Duy tay co lại.

“Cửa không được đóng.”

Duy Duy sắc mặt bắt đầu âm trầm.

“Cách ít nhất 2 mét.”

“Anh có thôi hay không!” Nữ chủ nhân rống giận.

“Hừ.”

Đường Kien đem thùng sách của cô quay vào phòng khách.

Vừa quay người, ngoài cửa đã muốn không nhìn thấy hai người kia, nghe thanh âm là đi tới bên hành lang nói chuyện với nhau, bị cửa sắt che một chút, nhưng mà không có đóng hẳn, trên cửa lan can chạm rỗng, bởi vậy tiếng sẽ trực tiếp xuyên vào.

Anh không hề có cảm giác tội lỗi tiêu sái đến trước cửa nghe lén. (aoi: thực mắt mặt a...Đường ca: *liếc* có ý kiến?...aoi: dạ, kh dám, anh cứ thoải mái ạ)

“Duy Duy, thật xin lỗi. ....” Mờ mản rất yếu. Quả nhiên là gà bệnh.

“Không có gì phải thật xin lỗi, anh cũng không thiếu tôi cái gì.” Duy Duy tiếng nói lãnh đạm. Tốt lắm, quả nhiên lập trường kiên định.

“Anh biết hiện tại có nói gì em cũng sẽ không tin, nhưng anh cùng cô ta trong lúc đó cũng không có chân chính phát sinh chuyện gì —”

Tiếp theo là một chuỗi giải thích thật dài, không có gì hơn là hấn cùng cô đồng sự kia thật ra là trong sạch ra sao, bọn họ trong lúc đó khuyết thiếu điểm giống nhau như thế nào, Duy Duy yêu cầu chia tay làm tim hấn bối rối như thế nào.

Trọng điểm là, bọn họ trước đó chẳng qua là trong “Giai đoạn nguội lạnh” mà thôi, hiện tại hai người hấn là đều nguội qua rồi, họ Trần hy vọng có thể trở về.

Đường Kien không hiểu nổi phụ nữ.

Với anh mà nói, chia tay liền cùng mang thai giống nhau, nếu có là có, không là không, không có gì mà giai đoạn nguội lạnh, giai đoạn đình trệ, nhiều một chút, ít một chút đạo lý đi.

Văn Tuệ Linh muốn một bộ này, Duy Duy cũng muốn một bộ này, có phải con gái đối với chuyện chia tay đều không dứt khoát hay không, nhất định phải có một giai đoạn làm vấn đề cầu mới có thể?

Bên ngoài người nọ còn đang niệm kinh, Đường Kien đã muốn hết kiên nhẫn, mắt nhìn đồng hồ, còn có khoảng chừng nửa phút.

“— đừng nữa nói, tóm lại, tôi đã không có cách nào đối với anh không có khúc mắc, chúng ta trong lúc đó không có khả năng.” Duy Duy ngữ khí quả quyết.

Được! Không hồ là cô gái của Đường Kien anh.

“Duy Duy. ....” Trần Dục Cần tựa hồ còn muốn cầu xin.

“3 phút, đã đến giờ.” Người ở cửa trước tính giờ trực tiếp đẩy cửa sắt ra kêu ngừng.

Duy Duy vốn cúi đầu, vẻ mặt có chút sầu não, thân ảnh lười biếng của anh vừa xuất hiện, cô thở dài, sở hữu tình cảm ôm ấp đều bị đuổi đi hết.

Trần Dục Cần vừa thấy anh, vốn đang chịu đựng lửa giận trong lòng liền vọt đi lên.

Duy Duy trước giờ là cô gái chậm chạp, bọn họ mới chỉ bắt đầu có ba tháng mà thôi, dưới tình huống bình thường cô không thể có một đoạn tình cảm khác nhanh như vậy.

Hấn ít nhiều cũng đã chăm sóc nơi này một chút, trong lòng có chút may mắn, cho rằng trong vòng ba tháng nếu không thể được cùng người yêu mới, tùy thời có thể về tìm cô.

Chỉ cần hấn bỏ chút công phu, lấy cá tính nhớ tình cũ của Duy Duy, muốn theo đuổi lại cô không phải khó. Nhưng là hiện tại. .... Hiện tại!

Nhất định là vì người đàn ông này, Duy Duy mới có thể quyết tuyệt như vậy.

“Anh tính cái gì? Tôi nói chuyện với bạn gái tôi, ai cho anh xen mồm vào!” Trần Dục Cần đột nhiên tức giận mắng, đi nhanh đến phía anh.

Đường Kien lộ ra những chiếc răng xinh đẹp, cười.

“.....” Lòng tơ sau gáy Duy Duy hoàn toàn dựng đứng!

Nụ cười kia, căn bản không thể nói là cười, kia căn bản là mãnh thú há mồm muốn nuốt thức ăn vào.

Cô không chút nghi ngờ, nếu Trần Dục Cần dám tiếp cận Đường Kiện trong vòng ba thước, tình huống tiếp theo nhất định sẽ thấy máu, hơn nữa máu kia tuyệt đối không phải của Đường Kiện!

“Chậm đã! Chậm đã!” Cô vội vàng chen giữa hai người đàn ông. “Trần Dục Cần, cứ như vậy, anh nhanh về đi. Đường Kiện, được rồi được rồi, chúng ta vào đi thôi.”

Đường Kiện không có nhìn cô, ánh mắt dừng trên Trần Dục Cần tràn đầy cổ vũ cùng chờ mong — chờ mong Trần Dục Cần tiếp tục đi tới phía anh, cho anh cơ hội động tay.

Thậm chí hai tay anh mở ra, tư thái cực kì khiêu khích, hoan nghênh đối thủ tiếp tục đi tới phía mình, tinh quang bắn ra tứ phía cặp mắt đen kia ần ần lộ ra sát khí tanh nồng.

Duy Duy sồn gai ốc.

“Anh không cần như vậy!” Cô vội vàng đi qua, tay dán tại ngực anh. Cơ tay anh căng chặt, hoàn toàn vận sức chờ phát động.

Duy Duy hoàn toàn không nghi ngờ, nếu giờ khắc này cô không ngăn lại, kẻ tiếp nhất định sẽ phát sinh tình huống bất luận kẻ nào cũng không xử lý được.

Kỳ thật Trần Dục Cần vừa tiến hai bước liền hối hận.

Hắn từ trước tới giờ chỉ là thư sinh văn nhược ngồi bàn làm việc, hai người bọn họ tuy rằng đều là loại đàn ông gầy yếu, nhưng Đường Kiện gầy là gầy gò, anh gầy..... Cũng chỉ là gầy. Đường Kiện giờ tay nhắc chân hoàn toàn không cần nhiều lời, nhìn ánh mắt của anh căn bản chính là “Phệ huyết”.

“Đường Kiện, Đường Kiện!” Duy Duy căn bản không ngăn được sát khí của anh, cô đành phải dùng tay ôm lấy hai gò má anh, buộc anh nhìn về mặt cô. “Được rồi, anh không cần như vậy..... Anh dọa tôi đó.....” Cô nhẹ giọng lầm bầm.

Những lời này, rốt cục làm ánh mắt Đường Kiện thu về.

Duy Duy từ trước đến giờ sợ bộ dạng tức giận của anh, sao anh lại quên mất?

Đường Kiện nhắm mắt lại, khi lần nữa mở ra, sự tàn bạo dưới đáy mắt toàn bộ thu lại.

Anh cúi đầu hôn một chút lên tóc cô, mâu quang tùy ý quét qua người tình địch. Trần Dục Cần ngực ầm ụt lạnh, có một loại cảm giác vừa thoát trở về từ tay từ thần.

“Cút.”

Đường Kiện bình tĩnh ôm cô gái của anh, xoay người đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Bây giờ mà cậu còn dám nói không có chuyện gì, chỉ là bạn bè bình thường sao?” Yên Tuệ lại lần nữa nhẹ nhàng trợn mắt nháy ra, chỉ vào mũi cô ép hỏi.

Duy Duy thờ dãi, đưa mắt từ máy tình dờ qua.

“Tiểu thư, tớ lại làm sao?”

“Không có gì, tớ chỉ cảm thấy cậu thật không có suy nghĩ. Rõ ràng giải thích Đường Kiện chỉ là bạn bè bình thường, tớ muốn xuống tay cậu cũng nói tùy ý làm tớ cao hứng, hiện tại thì sao? Bạn bè bình thường sẽ không có việc gì ngày ngày đưa đón đi làm? Sẽ mỗi ngày bồi ăn bồi uống bồi ngủ?”

Duy Duy nghe thế mặt cũng xanh lại. “Tớ chỗ nào bồi ngủ cho cậu xem?”

“Là ở chỗ tớ không thấy được?” Yến Tuệ hắc hắc tà cười.

Duy Duy quyết định không thêm đề ý tới vấn đề không có trình độ của cô bạn.

Nhìn vị động nghiệp tốt này xem. Ngô, hôm nay lại có trang phục mới rồi?

Công ty bọn họ đối với việc quy định trang phục không quá nghiêm khắc. Ở nơi này, Duy Duy thật cảm tạ ông chủ nhân tính hóa của cô.

Trừ phi hôm nào đó có khách hàng quan trọng đến thương nghị, nếu không bình thường ông chủ không ngại mọi người mặc thoải mái, chỉ cần thời gian đi làm thoải mái là tốt rồi. Bởi vậy, tuy rằng công ty bọn họ phụ nữ có vẻ nhiều, nhưng cái loại tình huống vạn hoa xinh tươi tranh chấp vẫn là ít thấy, đa số mọi người là quần bò cùng áo somi, chỉ vài đồng nghiệp coi trọng một chút mới mặc váy.

Nhưng mà, loại tình huống gọn sóng này không thịnh hành, qua vài hai tuần liên tiếp đã bị khiêu chiến.

“Cậu mặc cái gì đó?” Duy Duy cười cô.

Nam nhân bà Yến Tuệ này hôm nay thế nhưng mặc một chiếc váy chữ A, trên người là chiếc áo somi trắng sa tanh, chỗ cổ áo buộc nơ con bướm, thoát nhìn vừa tao nhã lại đoan trang.

“Làm sao? Tớ như vậy không xinh đẹp sao?”

“Khí tiết tuổi già khó giữ được a!” Duy Duy lại thở dài một tiếng.

“Cái gì khí tiết tuổi già? Cô nương người ta năm nay mới hai mươi bảy—” Chờ một chút, thiếu chút nữa quên mất vấn đề chính. “Này, Chu đại tiểu thư, cái vị ‘Chỉ là bạn bè bình thường’ lại đến cửa bồi cậu ăn cơm”

Duy Duy nghe vậy, lập tức liếc xuống đồng hồ, ra là đã giữa trưa 12 giờ.

“Aizz.” Cô thở dài, thu dọn các thứ chuẩn bị đi ăn trưa.

“Cậu còn aizz? Cậu có biết công ty chúng ta có bao nhiêu người đang chờ đá rơi xuống thay thế cậu không? Đúng là nữ nhân đang trong phúc mà không biết phúc……”

Duy Duy đem tiếng kháng nghị huyền não của cô đá sau lưng.

Một bước vào khu vực tiếp khách, người đàn ông đang làm toàn bộ trái tim ở công ty rung động, quả nhiên đang ở đây.

Đường Kiến mặc một chiếc áo somi trắng, cổ áo buông ra hai chiếc cúc, một chiếc quần bò cũ xanh đậm, một thân nhẹ nhàng thoải mái, một cặp laptop màu đen đặt cạnh chân.

Loại phong cách nhàn tản này cực kì thích hợp với anh, khó trách toàn bộ phụ nữ ở công ty tâm hoa đều nở.

Nếu các cô thấy anh đêm hôm đó giằng co cùng Trần Dục Cần, khả năng sẽ hoàn toàn không còn cảm thấy đây là “Bạch mã vương tử ôn nhu chăm sóc nhất” nữa.

Nói thực ra, anh tối hôm đó, thật sự có chút dọa đến cô……

Cô không ngây thơ, đương nhiên hiểu được trên thế giới sẽ có lúc “Tàn khốc”, nhưng khía cạnh đó thuộc về những người khác, ở trong thế giới của cô, luôn luôn đơn thuần tốt đẹp. Bạn bè người thân của cô đều rất hòa thuận, trong công việc cũng đều gặp được những đồng nghiệp tốt, cho dù có chỗ nào không đúng, tất cả mọi người chẳng qua cũng chỉ nghĩ cách giúp đỡ lẫn nhau mà thôi, chưa từng có người đem cái thứ “Thô bạo”, bày ra thực chất hóa như vậy.

Nhưng, tối hôm đó, trong mắt anh, rõ ràng là sự tàn bạo.

Cô không hiểu.

“Đường Kiến” cô biết, không phải là người đàn ông như vậy.

Tri Nhã thực hàm súc ám chỉ qua, “Đường Kiến” trời sinh bị động tiêu cực, đây cũng là nguyên nhân làm cho Văn Tuệ Linh cuối cùng cũng cảm thấy người đàn ông này không thể dựa vào, vì thế quyết định chặt đứt tơ ngọc (chỉ tình cảm, tình yêu) nhiều năm.

Đường Kiến bị động tiêu cực, cũng là người đàn ông trước mắt cô?

Đây căn bản không phải cùng một người!

Tính cách của một người không có khả năng đột nhiên thay đổi lớn, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tất cả thay đổi, hình như bắt đầu từ trận tai nạn xe cộ suýt chết của anh, nhưng, đó đại biểu cho cái gì?

Một đồng đầu chấm hỏi quay loạn trong đầu cô, cô cũng không xác định bản thân mình muốn biết đáp án. Không biết vì sao, cô cảm thấy nguyên nhân đằng sau đó sẽ làm người ta sợ hãi.

“Ai nha Duy Duy, Đường Kien người ta chờ cô đã lâu, còn mang cơm trưa tới, sao cô còn ngâm lâu như vậy.” Chị Trần phó lý công ty hét to với cô.

Chẳng lẽ tôi chăm chỉ làm việc là sai? Duy Duy không dám đối với phó lý như thế, đành phải từ bỏ miếng Đường Kien một cái. Kìa chính là đầu sỏ gây nên, không thể giải thích được trở thành bánh trái thơm ngon ở công ty bọn họ, lại còn được đám bà cô này rất yêu thích!

Rõ ràng không phải là người đàn ông tính tình tốt, lúc anh cố tình giả bộ ngoan ngoãn giả bộ thâm tình, thật sự là mọi việc đều thuận lợi. Công ty bọn họ nhân viên kế toán cao cấp bậc các mẹ, thấy bây giờ còn có người trẻ tuổi nguyện ý vì bạn gái ngày ngày theo đến, quả thật dẫn tới việc nghĩ đến chuyện tình cảm.

“Bên ngoài khắp nơi chật chội, anh đã mua cơm hộp cho em rồi.” Đường Kien cho cô một cái biểu tình vô tội.

“Đi thôi! Vào văn phòng của tôi ăn.”

Văn phòng của cô chính là phòng máy tính. Không gian bên trong nhỏ, lại chứa một đồng máy móc, hai người bọn họ chen chúc vào đó sẽ có được chút riêng tư.

“Ừ.” Đường Kien rất biết nghe lời.

Em gái tổng đài lập tức cầm túi thức ăn của anh cung kính đưa lên, như phi tử phục vụ Hoàng Thượng.

Duy Duy chỉ có thể lại thở dài. Nền nếp tốt đẹp công ty tích lũy mười lăm năm cứ như vậy theo gió biến mất, khí tiết tuổi già khó giữ được.

“Đội đã! Không thể vào phòng máy tính ăn này nọ, muốn ăn mọi người đi ra ngoài ăn!” Yên Tuệ nhảy ra vì mọi người tranh thủ cơ hội.

Hai ngày gần đây, đội quân tóc dài (chỉ các bác các cô các chị em trong công ty chị ấy) này da mặt dưỡng dày, giữa trưa tụ tập tối yêu cầu cùng nhau ăn cơm, sau đó trong thời gian ăn trưa dùng các loại chủ đề tiêu chuẩn đem anh ăn tươi nuốt sống.

Duy Duy ngẩng lên bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Vậy sẽ không phải vì thời gian riêng tư bị chia sẻ, cho nên người đàn ông đạo cao một thước mà cao một trượng này, dứt khoát chuyển hướng mà đi, trực tiếp ôm cơm hộp vào?

“Hệ thống quan trọng của tổ mới làm được một nửa, không đi được, nếu như lúc đi ra ngoài ăn trưa hệ thống bị treo, cậu muốn phụ trách?” Cái cố của cô đúng lý hợp tình làm người ta không thể phản bác.

Đội quân tóc dài á khẩu không trả lời được, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn MIS đem bữa tiệc lớn ngon miệng vào phòng máy tính độc chiếm.

Vào phòng máy tính, cửa vừa đóng, cô liền quay đầu lên tiếng –

“Anh không cần lại –”

Sau đó lập tức bị một lực cường ngạnh nóng bỏng hôn trụ. (aoi: hai ng` này mà cứ ở riêng là y như rằng có chiến để xem)

Sau khi triệt để để nhắm nháp cô xong, anh mới chống trán mình lên trán cô cười khê.

“Bộ đáng Duy Duy của anh đùa bốn cấp trên thật đáng yêu.”

Oanh, có người da mặt trắng nõn mềm mại lại đỏ lên.

“Ai, Duy Duy thực thẹn thùng.”

Trần Dục Cần nói cô chậm nóng, sự thật chứng minh, loại chuyện chậm nóng này chính là bởi vì không gặp phải lửa cháy nhanh. Nếu bạn đụng tới là lửa cháy lan ra đồng cỏ, anh ta làm gì quan tâm bạn muốn chậm hay nhanh? Trực tiếp liền một phen đốt lại đây!

Cho tới bây giờ, cô còn chưa bị anh “Đắc thủ”, nhưng cứ tiếp tục như vậy, khó bảo toàn một cô gái “Khí tiết tuổi già khó giữ được” khác sẽ không đổi lại thành cô.

Nói đến cùng, khi Đường Kien có ý muốn mê hoặc người, thật sự vạn phần có thể làm được.

“Ăn cơm!” Cô đánh anh một cái, chia đồ ăn của hai người ra.

Đường Kien dùng chân móc cái ghế dựa, đùi kê sát đùi cô, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Anh mua cho mình một phần hamburger, mua cho cô là món ăn Trung Quốc cô thích: Mỹ vẫn thần cùng canh rau cải. Cô cho tới giờ chưa từng nói qua cho anh cô thích ăn gì, nhưng anh hình như luôn biết rõ.

Không chỉ là ăn cái gì, còn có rất nhiều chuyện, anh đối với cô dường như luôn nắm trong lòng bàn tay. ....

“Thời gian bình thường anh làm gì?” Cô tinh tế nhai một miếng, nhin không được hỏi.

Hàm răng trắng sáng của Đường Kiệt rơi vào chiếc hamburger, liếc cô một cái.

“Như thế nào, cảm thấy hứng thú với anh?”

Khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, Duy Duy vui đầu tiếp tục ăn mỳ.

“Không có việc gì, thuận miệng hỏi một chút mà thôi.” Cô lẩm bẩm.

“Anh muốn ăn một viên văn thần.” Người đàn ông bên cạnh kia đưa lại gần, miếng mở ra.

Duy Duy rất nhận mệnh gấp một miếng bỏ vào miệng anh. “Cẩn thận một chút, nóng.”

Đường Kiệt một hơi cắn lấy, cảm thấy mĩ mãn nuốt xuống.

Duy Duy bị bắt ăn chung đồ với anh đã thành thói quen, cũng không chút nào từ chối.

Bọn họ như vậy rốt cuộc được coi là gì? Cái bầu không khí vô cùng thân thiết này ở trong mắt những người đứng xem, nhất định cảm thấy chính là một đôi tình nhân đang cùng nhau ăn đi? Nhưng đối với một người đàn ông mà ngay cả công tác của anh cũng không biết, thật sự có thể gọi là người yêu sao?

Duy Duy suy nghĩ rất sâu, Đường Kiệt rút một cọng khoai tây cắn một nửa, nửa còn lại đưa tới bên miệng cô, cô theo bản năng há mồm ăn.

Đường Kiệt nóng rực nhìn cô chăm chăm, rất muốn dùng lưỡi của mình thay thế cọng khoai cô đang ngậm trong miệng, hoặc là dùng bộ vị khác cũng có thể. ....

Đáng chết! Anh thay đổi tư thế một chút.

Cô gái yêu dấu ở ngay trước mặt, mà lại chỉ cho hôn không thể đụng, anh không biết bản thân còn có thể nhẫn được bao lâu. (aoi: ghen chết đến nơi r...)

“Anh đang làm việc.” Anh quyết đoán dời đi suy nghĩ, để tránh mình ở công ty của cô nổ tung mà chết.

Duy Duy dùng một chút mới hiểu ra, anh là trả lời vấn đề vừa rồi của cô.

“Công việc gì?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Ừm,” Đường Kiệt cắn miếng hamburger, suy tư một chút. “Xem như cùng nghề với em.”

“MIS?” Vậy anh vì thế mà chú ý hệ thống sao?

“Không khác lắm, mặt kỹ thuật có chút tinh tế tương tự hơn.” Anh cười khẽ, con ngươi đen thâm trầm chớp động.

Mặt kỹ thuật thâm sâu cô thật ra không hề nghi ngờ. Hai tuần nay anh đã đến giúp cô nâng cấp hệ thống hai lần, đối với công lực của anh cô đã muốn phục sát đất.

“Vậy anh không cần đi làm sao?” Mỗi ngày anh giống như đang ở ngay gần cô lúc ẩn lúc hiện, nói thật, cô rất hoài nghi Đường Kiệt khi cô đi làm buổi sáng, giữa trưa ăn cơm cùng buổi tối tan tầm trong thời gian rảnh rồi đó làm những gì.

“Công việc của anh không cần đi làm.”

“Vậy rốt cuộc là làm gì?”

“Là đồng làm một chút tây làm một chút.”

Duy Duy lườm anh một cái, không hỏi.

Đường Kiệt nhìn cô bộ dáng bực dọc, cười khẽ đứng lên.

“Tức giận?”

“Không muốn nói thì đừng nói, sao lại trả lời có lệ như vậy?”

Anh thở dài, trong đôi mắt thâm trầm chỉ có ôn tồn.

“Duy Duy, anh có vài chuyện quan trọng phải làm, chỉ là không cần đi làm.” Một ngón tay của anh nâng cằm cô, buộc cô nhìn anh. “Nhưng mà em đừng lo lắng vấn đề cuộc sống, anh hoàn toàn có năng lực nuôi em.”

“Tôi lo lắng không phải vấn đề tiền bạc. Một phần nghề nghiệp không chỉ đại biểu tiền tài, nó còn có thể tạo cảm giác thành tựu, lòng tự trọng cùng lòng tự tin.”

Đường Kiến xoa xoa cằm. “Em cảm thấy anh đây đứng lên không tạo cảm giác giống như thành tựu, là người không có tự tôn với tự tin sao?”

Người đàn ông này quả thật không có thiếu mấy thứ đó.

Duy Duy buông tha cho.

“Vết thương ở đầu của anh tốt chưa? Có cần khám lại hay không?”

Đường Kiến gần đây cũng vì chuyện đó mà khổ sở.

Một hồi tai nạn xe cô kia đã chấn động đến não bộ của anh, vượt xa so với những dự trù ban đầu của anh.

Anh đã chuẩn bị những thứ cần thiết cho lần trở về này, nhất định phải trải qua một trận chấn động kịch liệt, mới có thể chế tạo đủ năng lượng. Chẳng qua, anh thật không ngờ nó lại làm tổn thương não của mình.

Nhưng trong cái rủi có cái may, chấn động não bộ này không có ảnh hưởng vĩnh viễn. Phần lớn chức năng tứ chi của anh cũng đã trở lại trạng thái bình thường, chỉ là phần não bộ, vùng có liên quan một chút đến trí nhớ đoạn giữa vẫn chưa khôi phục như cũ.

“Theo ảnh chụp CT thì cũng không nhìn ra tính ảnh hưởng lâu dài nào. Đầu óc của anh đang tự khôi phục, đối với bộ phận bị thương, những vùng khác sẽ bắt đầu tiếp quản, sau đó tình trạng trí nhớ mơ hồ hoặc xáo trộn sẽ giảm bớt. Ngắn thì khoảng vài tuần, lâu thì mấy tháng, trí nhớ đoạn giữa của anh sẽ trở về vị trí cũ. Nếu không đúng, chúng ta sẽ lại làm kiểm tra thêm” Lần trước trở về kiểm tra, bác sĩ đã nói với anh như vậy.

Vấn đề là, anh cũng không còn mấy tháng thời gian.

Anh biết Duy Duy lo lắng cho anh, tiền không phải vấn đề, chỉ là người cô quan tâm lo lắng cho không có một phần cuộc sống bình thường. (aoi: đoạn này bạn chém)

Cho nên, anh muốn cho cô an tâm.

“Duy Duy.” Anh bỗng nhiên mở miệng.

“Ừ?” Cô ngậm mỳ trong miệng, liếc anh một cái.

“Anh có rất nhiều tiền.” Anh trước tiên quăng ra kết luận.

“Tôi biết a! Ba anh là đại địa chủ, ở Đài Bắc có vài miếng đất, ở Đông Nam Á còn có nhà xưởng.” Duy Duy gật đầu.

“Ồ?” Anh không nghĩ tới cái này.

Cô nhăn đôi lông mày thanh tú lại.

“Nếu không anh muốn nói với tôi cái gì?”

Đường Kiến cân nhắc nên tiết lộ bao nhiêu với cô.

“Khoảng mười năm trước, có một người Mỹ — chúng ta tạm thời gọi hắn là John Smith là được. Hắn vì chính phủ Mỹ mà chủ trì một kế hoạch nghiên cứu. Kế hoạch này có tính ảnh hưởng rất lớn, cho nên chính phủ Mỹ cho hắn đầy đủ dự toán, gần như là tôi cần tôi cứ lấy, chỉ cần nghiên cứu của hắn có kết quả thu hoạch.”

“Chờ một chút, người Mỹ? Chúng ta hiện tại đang nói chuyện người Mỹ?”

Đường Kiến xoa xoa tóc cô, tiếp tục: “Đối với nghiên cứu này, John kỳ thật không có tự tin thoát nhìn như vẻ ngoài, vì thế khoảng bảy năm trước, hắn bắt đầu thay mình sắp xếp ‘Lối thoát’.”

“Mỗi một tháng, hắn sẽ lấy ra một khoản tiền mặt nhỏ, con số không lớn để không có bất kì ai có thể chú ý, có thể rất đơn giản giấu dưới hàng mục điều khoản phụ khác. Cứ như vậy, một tháng một chút, một tháng một chút, dần dần, hắn tích lũy đến một trình độ giá trị tiền khác.” (aoi: ý là số tiền rất lớn)

“Sau đó, hắn ở ngân hàng quần đảo Cayman mở một tài khoản đầu người. Tài khoản này hoàn toàn là ảo, nhưng thẻ căn cước, hộ chiếu, giấy chứng minh khai sinh, tư liệu tài vụ, bối cảnh cuộc sống, tóm lại nên có đều có.”

“Nói cách khác, đây là một sự tồn tại dựa trên luật định, nhưng trên thực tế không có người đó tồn tại?” Duy Duy gật gù, nói.

“Đúng, John ở nơi này bảy năm để khấu trừ tiền, toàn bộ tích trữ đều gửi tiết kiệm vào nhân vật ảo kia, mà chi tiết số liệu món tiền đều nằm trong tay hắn, cho nên ngoại trừ hắn, gần như không ai biết sự tồn tại của tài khoản kia, cũng không có biện pháp động đến số tiền đó.”

Nhưng là..... Duy Duy vẫn là không hiểu cái đó cùng bọn học có liên quan gì.

“Vào bốn tháng trước, John đi Thụy Sĩ nghỉ phép, lại chết ngoài ý muốn trong một lần trượt tuyết.” Đường Kiệt cắn một ngụm hamburger, tiếp tục nói. “Hắn vừa chết, cái tài khoản kia liền tựa như kho báu của vua Solomon[1], lẳng lặng nằm trong máy tính ngân hàng, không còn có ai biết.”

[1] tra gg có ngay đóá :’)

“Cái đó và anh có liên quan gì?”

Anh cứ như vậy nhảy ra một câu chuyện xưa, làm cho cô cảm thấy lẩn lộn.

“Duy Duy, không có bất kì người nào gặp qua nhân vật ảo này, cho dù là nhân viên cũng không. Nói cách khác, chỉ cần có thẻ căn cước cùng tài khoản mặt mã, đều có thể trở thành ‘Hắn’.” Đường Kiệt nhìn thẳng cô. “Duy Duy, tháng trước anh xuất ngoại, chính là đi thu phục chuyện này.”

Duy Duy yên lặng không tiếng động.

“Anh là nói..... Anh đi lĩnh món tiền kia?”

Đường Kiệt môi nhẹ xả một chút, ý cười cực nhạt. Dù sao tên kia còn thiếu anh tiền lương chưa phát, anh thu bảy trăm ngàn đô la Mĩ không dùng đến của tên kia cũng chẳng tính là gì. (aoi: hự... tiền cả đây anh ơi =__=)

Nếu tất cả đều theo như kế hoạch anh triển khai, kỳ thật bảy trăm ngàn đô la Mĩ kia cũng có khả năng không dùng đến. Nhưng, bất cứ việc gì anh cũng muốn có đường lui tốt. Nếu thật sự không được, vậy món tiền kia chính là chỗ dựa cho nửa đời sau.

Đầu Duy Duy sắp muốn phình to, loại chuyện này chỉ xuất hiện trên phim ảnh đi? Hơn nữa bình thường đều là chuyện gì mà đặc vụ rồi đen ăn đen, chẳng lẽ, chẳng lẽ.....

Cô đột nhiên chỉ vào mũi Đường Kiệt, giọng nói phát run.

“Vậy ra anh là ‘James Bond’?”

Đường Kiệt không khỏi “Ha” một tiếng cười nhẹ.

“Anh có thể cam đoan với em, anh tuyệt đối không phải gián điệp.”

“Vậy, chuyện này nếu không có bất kì kẻ nào biết, sao anh lại biết?”

Đường Kiệt lại lộ ra ánh mắt sâu xa.

“Bởi vì anh chính là người tạo ra người kia giúp hắn.” Anh quyết định nói thật.

Duy Duy ngạc nhiên thật lâu.

Bọn họ bây giờ không phải đang nói chuyện linh tinh kinh hãi về một hệ thống trò chơi trộm kho báu, chuyện bọn họ đang nói chính là bịa đặt “Chế tạo” ra một người tồn tại trên luật pháp, hơn nữa còn mở một tài khoản ở ngân hàng quốc tế, chính là lúc đó phải qua được trạm kiểm soát, chống lại bao nhiêu hệ thống, phá giải vấn đề mã hóa vân... vân, loại trình độ này, đã không còn là chuyện cô ngồi trong phòng máy tính, nhìn rồi ghi chép giấy tờ có thể so sánh với.

Cô biết anh rất mạnh, nhưng là, mạnh đến trình độ này?

Bảy năm trước, bảy năm trước anh mới hai mươi mốt tuổi, bọn họ còn đang học đại học.

“Cho nên, đây là nguyên nhân hồi học đại học anh luôn ‘thần long kiến thủ bất kiến vĩ’[2]? Bởi vì anh làm hacker? Tất cả những thứ thành tích thối rữa kia cũng chỉ là để che dấu?” Cô phát phát tay, trong đầu có chút loạn.

[2] bạn kh biết đâu ;__;

Đường Kiệt gật gật đầu. “Mặt khác còn có một vài chuyện muốn làm.”

Duy Duy cảm thấy bản thân giống như nghe được một đoạn đàm rỗng hang hỏ.

“Chuyện khác là chuyện gì?” Sau một lúc lâu, cô rốt cục hỏi.

Lúc này thật sự không phải là thời cơ tốt để nói, vì thế Đường Kiệt quyết định vận dụng một chút ưu thế đã từng là bệnh nhân của anh.

“Không hiểu được, anh đã quên.”

“Đã quên?”

“Não của anh mới bị thương không lâu, nhớ rõ không? Có một chút chi tiết gì đó còn rất hỗn loạn.”

Đi lĩnh khoản tiền trong ngân hàng kia chỉ là để giải quyết nhu cầu cuộc sống cơ bản nhất, để cho anh chuyên tâm nắm chuyện cần làm trong tay. Nếu không, bằng tắc sự của anh, chuyện làm giàu, tranh công thành danh, thì có khó khăn gì đâu?

Khoản tiền như vậy, anh còn không thèm để trong mắt. Đường Kiện không khỏi kiêu ngạo nghĩ.

“Nhưng là làm như vậy được không? Số tiền đó..... Anh xác định không ai có thể truy xét tới chứ?” Cô chần chờ hỏi.

“Anh còn thật hy vọng có người có thể truy xét tới đây.” Đường Kiện lẩm bẩm nói.

Nghĩ đến người cần tìm kia vẫn không tìm thấy, anh không khỏi có chút nôn nóng. Thời gian của anh không còn nhiều lắm.

Đường Kiện thu dọn các thứ trong chóp mắt.

“Anh đi trước, em chuyên tâm làm việc đi! Tối nay anh lại đến đón em.” Anh ném túi giấy vào thùng rác, đứng lên.

Duy Duy ngồi tại chỗ, nhìn anh nhanh chóng rời đi.

Anh nhất định rất phiền lòng, bởi vì bình thường ăn xong cơm trưa, anh đều bồi cô đến tận phút cuối cùng của thời gian nghỉ trưa mới bằng lòng rời đi, chưa từng có hôm nào như hôm nay.....

Kết quả, cô ném ra một vấn đề, nhưng đổi lại là một bí ẩn lớn hơn nữa.

Nước Mỹ. Kế hoạch thần bí. Quần đảo Cayman. Ngân hàng. Hacker..... Việc này hẳn chỉ xuất hiện trong phim Hollywood, không nghĩ tới cô cứ như vậy được nghe rõ ràng.

Càng quỷ dị là, cô thế nhưng..... Không có nghi ngờ chuyện anh nói.

Ngược lại nếu bất kì một người đàn ông nào ở trước mặt cô quăng ra bộ chuyện xưa kiểu này, cô có thể đã thất thanh mà cười, sau đó nói cho anh ta biết nội dung thiếu hụt vở kịch quá toại tả, cho dù nghĩ lấy đề tán gái cũng không thành công.

Nhưng người nói là Đường Kiện, là người đàn ông đã sớm ném vào lòng cô một đồng thứ bí ẩn. Vì thế, tình tiết thần kì như vậy từ miệng anh nói ra, thế nhưng cũng không trở nên kì quái.

Anh vì sao lại liên lạc với người chủ trì kế hoạch nghiên cứu ngầm ở Mĩ? Bảy năm trước, anh tuổi trẻ không có khả năng có năng lực như vậy — hoặc là anh thật sự có?

Duy Duy quay lưng dựa vào ghế của mình. Cô có nên tiếp tục truy cứu không? Cô đột nhiên không xác định được.....

Chóp mắt, bỗng nhiên cô thấy túi máy tính của anh còn để trên đất.

A, anh đã quên mang đi, không có laptop anh không thể làm việc!

Duy Duy vội vàng cầm lấy túi máy tính, vội vã ra cửa đuổi theo.

****

Tới lối đi bộ ở đường cái, Đường Kiện hít sâu một chút.

Thời gian giữa trưa không khí trên đường cũng không phải đặc biệt thanh nhàn, bất quá loại hương vị chân thật này, làm trái tim kiên định của anh hơi thấp thỏm một chút.

Anh ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói lòa, tòa cao ốc kính thủy tinh bên cạnh phản xạ một luồng kim mang, đâm thẳng vào đáy mắt anh. Đường Kiện nhắm mắt, có hơi chút choáng váng.

Chậm đã!

Anh đột nhiên nhớ tới một chuyện, khẩn cấp bắt lấy một người qua đường bên cạnh trực tiếp hỏi: “Hôm nay là ngày mấy tháng mấy?”

Người qua đường Giáp vô tội đột nhiên bị một người đàn ông xa lạ hung hăng rống một cái, hoảng sợ.

“Ngày 8 tháng 10.....”

Ngày 8 tháng 10!

Một đạo ánh sáng đột nhiên tiến nhập vào trong đầu anh, tại trung tâm của một đoàn tàn dư lộn xộn dẫn ra một đường thẳng minh bạch.

Ngày 8 tháng 10, là khởi điểm của sóng triều.

Là lần đầu tiên.

Đường Kiện cất bước chạy về.

“Đường Kiện! Đường Kiện.....”

Xa xa, một thân ảnh lung linh tinh tế cũng chạy tới hướng anh, trong tay cầm một cái bao màu đen, tay kia dùng sức vẫy vẫy với anh.

“Duy Duy!” Anh lớn tiếng điên cuồng hét lên. “Đứng ở nơi đó! Không được cử động!”

“Cái gì?”

Người kia ở xa không nghe rõ, tiếp tục chạy tới phía anh.

“Duy Duy, đứng lại! Không được lại đây!”

Không được đi qua? Anh bảo cô không được đi qua?

Người đang chạy bước đi rất cực chậm lại, nhưng vẫn nghi hoặc đi tới phía anh.

“Duy Duy, không được cử động, đứng ở đó!” Đường Kiện rống to.

Trái tim ở ngực kích cuồng nhảy lên. Thịnh thích, thịnh thích, thịnh thích, thịnh thích –

Tiếng máu lưu động trong huyết quản rõ ràng như thế, rào rạt chấn động, thậm chí áp vượt cả ngựa xe như nước ở bốn phía, giống như có một thác nước Niagara đang dâng trào trong cơ thể anh.

Đường Kiện mở đôi chân dài, tốc độ toàn lực, tuyệt vọng chạy.

Khoảng cách càng ngày càng gần, hình bóng của người ở xa kia càng ngày càng rõ ràng. Ban đầu chẳng qua giống như cái móng tay lớn nhỏ, sau đó biến thành một đoạn ngón tay lớn nhỏ, một đoạn cánh tay lớn nhỏ, nửa người lớn nhỏ, trái tim lớn nhỏ của anh! (cái đoạn này bạn không rõ lắm, nguyên văn như ở dưới

从一开始只是指甲片般的大小，然后变成一段手指的大小，一段手臂的大小，半个人的大小，他的心的大小！

他的整颗心！)

Cả trái tim của anh!

Rất cực tiến gần đến có thể thấy được ánh mắt của cô. Gương mặt xinh đẹp của Duy Duy tràn ngập nghi hoặc, bước đi ngày càng chậm, nhưng vẫn tiến về phía trước như cũ, vẫn thẳng tắp đi tới phía anh.....

Bên cạnh một cái bóng đen chột lóc!

“Duy Duy!” Đường Kiện điên cuồng hét lên, phi người bỏ nhào về phía trước ôm lấy cô, ngã xuống bên cạnh.

Đầu!

Thời khắc bị ngực anh mãnh liệt đụng vào, Duy Duy chỉ cảm thấy trước mắt nổ đom đóm, một chút không khí cuối cùng trong phổi cũng bị anh đẩy ra ngoài.

Sau đó thân thể cô bỗng nhiên bị một đôi cánh tay dài khóa trụ, chặt như cái khóa, cả người cô quay cuồng, mặt đất đá đỏ đang từ dưới chân đột nhiên biến ra trước mặt cô.

Lại thêm một lần xoay tròn nặng nề, đá đỏ không thấy, thay vào đó là bầu trời xanh thăm thẳm sáng đến chói mắt. Tiếng động xung quanh giống như hiệu ứng quay chậm trong phim ảnh, vừa trầm vừa bổng.

Phía dưới cô truyền đến một tiếng gầm nhẹ rầu rĩ. Sau đó cô phát hiện mình đang nằm ngửa, trong thời điểm như mảnh treo chuông xoay tròn tới đây, anh đã chạm đất trước, làm đệm ở dưới bảo vệ cô.

Nhưng càng mãnh liệt là theo sau đó là một chuỗi tiếng vang dữ dội.

Bịch! Bịch ùng xoảng, ùng xoảng –

Tiếng vật nặng va chạm, tiếng thủy tinh vỡ vụn, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi hòa cùng tiếng thảng gập của mấy chiếc xe.

Duy Duy mờ mịt nằm tại chỗ một lát, vùng trời không sáng rõ kích thích kia làm người ta trở nên ngây ngốc mù mịt.

Người phía dưới một động tác đem cô lật ra, thật nhanh dao động xung quanh toàn thân trên dưới của cô, kiểm tra xem cô có bị thương hay không.

Duy Duy ngơ ngác chuyển hướng sang cảnh vật bên cạnh.

Chỗ giao lộ đột nhiên có một chiếc xe dừng vội xông lên chỗ người đi bộ, đâm vào đại sảnh của một tòa cao ốc.

Dưới đất đầy thủy tinh vỡ vụn cùng xe ô tô bị ngã lật ngửa, bốn phía có tiếng người hét chói tai. Duy Duy ngơ ngác nhìn chiếc xe kia, lại ngơ ngác nhìn chỗ mình vừa đứng. Nếu Đường Kiệt không đuổi tới đúng lúc, nếu anh không có nhào tới đây.....

Toàn thân cô phát run, một hồi nghĩ mà sợ hãi mạnh mẽ tập kích.

“Đường Kiệt!” Cô anh một tiếng nhào vào lòng anh, bị dọa đến thậm trí không thể khóc lớn, chính là không ngừng phát run. “Đường Kiệt..... Đường Kiệt.....”

Đường Kiệt gắt gao ôm lấy khối thân thể trần quý, cuồng loạn hôn mặt cô, tóc của cô, mắt mũi miệng của cô, độ run cũng không thua gì cô.

Thật may. Thật may vượt qua được.

Cánh tay anh siết chặt đến mức gần như muốn hòa cô vào trong thân thể mình.

“Bắt đầu, rốt cục bắt đầu.....” Anh thì thào nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chùm chìa khóa “lách cách” một tiếng, rơi vào cái quầy bàn màu đen, Duy Duy mệt mỏi đi đến. Cửa sắt phía sau đóng kín, tiếp đó là một tầng cửa gỗ.

Phía sau không có tiếng động gì lớn, nhưng nhiệt độ kề sát bên cạnh làm cô hiểu được người đàn ông như con mèo lớn kia đang ở ngay sau cô.

Mùi nước thuốc nhàn nhạt bay ra từ trên người cô. Lúc này bị ngã chung quy cũng là hạ xuống gạch đất nặng nề, cánh tay trái cùng bả vai có vài chỗ bị trầy da. Đường Kiệt giúp cô xin phép công ty, rồi đưa cô đến phòng khám gần đó băng bó.

Buổi sáng trước khi ra khỏi cửa, cửa sổ đều được đóng chặt, không khí gần như trong trạng thái ngưng trệ, toàn bộ thanh âm thế giới đều bị ngăn cách bên ngoài, tất cả yên tĩnh thanh nhàn có chút giống như ảo giác.

Duy Duy đứng trong phòng khách, không thể tưởng tượng được một giờ trước, bọn họ vừa từ trong cửa sinh tử chạy thoát ra.

“Anh muốn hay không.....”

Bất luận cô muốn nói cái gì, đều không có cơ hội mở miệng.

Bàn tay kim sắt của Đường Kiệt nắm chặt khuỷu tay cô, mạnh mẽ xoay tròn cô, giẫy tiếp theo cả người cô đã đâm vào lồng ngực anh.

Sự va chạm này, làm bay hết không khí trong phổi cô, mỗi anh nóng rực che xuống, chính là ngăn đi cơ hội cô cố gắng hít lấy không khí.

Lại một lần nữa suýt mất đi cô làm cho anh hoảng sợ vô cùng, cần một chút chân thật để bảo đảm.

Anh trực tiếp đem cô chống đỡ ở cửa trước cùng chỗ giao giới phòng khách, gắt gao giữ chặt trong ngực. Lưỡi của anh kịch liệt cạy mở môi cô, thăm dò trong miệng cô.

“Đường Kiệt.....” Duy Duy hai gò má ửng hồng, đôi mắt khép chặt, trong lúc anh tấn công không ngừng cô liên tục thở dốc.

Cô hoàn toàn mềm nhũn trong ngực anh, chỉ có thể mút lấy đầu lưỡi anh di chuyển trong miệng cô.

Bàn tay thon dài trượt đến sau lưng cô, từ sau thắt lưng dò vào trong quần áo, ở trên da thịt trắng mịn lưu luyến chốc lát, liền tiến thẳng đến trọng tâm, đem nút cài nội y của cô cởi ra.

Mấy đồ cản trở nhanh chóng được rút ra dưới quần áo cô, tiện tay ném sang bên cạnh. Đồng dạng một bàn tay khác nhanh chóng dòi xuống, lần này là cởi bỏ thắt lưng quần bò của cô.

“Ừm..... Hừ.....” Cô nhẹ nhàng anh một tiếng, khuôn mặt hồng đến mức như muốn chảy ra nước, ngượng ngùng đáng thương nói không nên lời.

Quần bò bị kéo xuống dưới mông, cái tay kia đã khần cấp từ quần lót dọc theo trượt vào, cầm lấy một bên tuyết nộn rất tròn mà càn rỡ nắn bóp.

“Đường..... Đường Kiện.....”

Cái miệng của anh rốt cục cũng buông lỏng cô, hai người đồng thời mà nặng nề thở dốc. Gáy của cô chống lên tường, môi bị anh chống đỡ, trong mắt ánh nước lâm ly.

Mới kéo dài được mấy hơi, môi lại bị anh lấp, lúc này lại câu dẫn lưỡi cô tiến vào miệng anh, để anh hung hăng mút.

Tay ngay từ lúc ở dưới đã xoa nắn càn rỡ một mảnh. Đường Kiện hơi thô lỗ đem một chân của cô thoát ra khỏi ống quần. Một tiếng kéo khóa mơ hồ, là của chính anh, giây tiếp theo, cô đã bị anh nâng lên, vững vàng nhét vào.

“Ừm..... Nhẹ một chút.....” Duy Duy bị anh chống đến toàn thân run lên, cả người như nhũn ra, vùng đôi phần quyền đánh vào vai anh.

Tư thái mềm mại như vậy, là đàn ông liền chịu không nổi.

Đường Kiện là đàn ông.

Thân thể của anh còn chưa hoàn toàn tiến nhập vào, vốn muốn cho cô chút thời gian thích ứng, nhưng bị một đám yêu kiều mềm mại của cô, đầu anh nóng lên, cái gì cũng không cố được, đè nặng cô ở cửa trước trên tường, bừa bãi va chạm một hồi.

Duy Duy cảm thấy toàn thân rời rạc, mềm nhũn giắt trên người anh, người đàn ông kéo dài hơi thở chịu đựng ôm cô về giường.

Đường Kiện thỏa mãn đè nặng cô, hơi thở hai người đều vì suyễn. Anh trước mở mắt ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tron bóng dưới thân. Đôi lông mi dài cô khép hờ khẽ rung động, nhẹ nhàng mà thở hổn hển.

Anh nhìn không được ngậm lấy môi cô, nếm lại nếm, hôn lại hôn. Nhóc con đáng thương..... mới lần đầu tiên mà thôi, mấy lần kế tiếp cô làm sao bây giờ?

Duy Duy toàn thân mềm nhũn cũng không muốn nhúc nhích, lẳng lặng nằm như vậy, cảm giác rất không thật, cho nên rất tốt.

Người đàn ông kia hôn hôn, tay lại bắt đầu không thành thật.....

“Không cần, em mệt mỏi quá, em muốn ngủ trưa.” Cô đáng thương đẩy đẩy anh. “Em đau quá, toàn thân đều đau quá.....”

Khô nhục kẻ hình như có hiệu quả, người đàn ông đè trên người cô dừng lại một chút, rốt cục dòi đi sức nặng. Cô vội vàng dùng sức hô hấp vài cái, rốt cục có thể thông thuận hít thở không khí.

Đường Kiện xuống giường, đi vào phòng tắm bên cạnh. Cô nghiêng người kéo chăn lên, giữa hai chân một trận ẩm ướt tràn ra ngoài.

Chuyện vừa phát sinh thoáng chốc quay lại trong đầu cô. Người này sao có thể như vậy chứ! Hối cũng không hối qua cô.....

“Hừ!” Cô quay lưng về hướng phòng tắm, đem mặt vùi vào chăn.

Chỉ chốc lát sau, đệm phía sau bị hõm xuống, anh đã trở lại.

“Tức giận?” Một trận hơi nóng thổi vào bên tai cô.

Cô tiếp tục vùi mặt vào chăn, không để ý tới anh, chính cô cũng không biết là tức giận hay túng quẫn nhiều hơn.

Hai chân đột nhiên bị một bàn tay cường tráng tách ra, cô vội vàng chui ra muốn xóa sạch tay anh.

“Anh làm gì?”

“Đừng nhúc nhích.” Đường Kiện cầm một cái khăn mặt ẩm, đang thay cô lau đi thứ dính dính mới rồi chính mình lưu lại.

“Không cần..... Anh không cần..... Em tự mình làm!”

Đường Kiện nhìn cô xấu hổ đến mặt đỏ bừng, ngay cả mắt cũng nhắm lại, giống như kiếm khách mù đâm loạn trong ngực anh. (aoi: chém ==)

Hơi thở vừa bình ổn, lại sáng quắc lên.

Sự thật chứng minh, khi đối phó với kẻ địch, trăm ngàn lần không được nhắm mắt lại, bằng không sẽ mất đi thời cơ. Chờ Duy Duy phát hiện tình huống không đúng, khi đôi mắt ngập nước kinh hoàng mở ra, tên đàn ông kia đã sớm lột sạch quần áo sót lại của cô, cùng với chính anh.

Vì thế, cô hé mắt ra, chỉ thấy thân thể trần trụi kiêu ngạo của anh.

“.....” Cô giương môi, nhưng một chữ cũng không phun được.

Anh đẹp quá, hoàn toàn không phải loại gây yếu tái nhợt cô nghĩ đến. Một trận ngoài ý muốn lúc trước kia, dấu vết gần như không nhìn thấy ở trên người anh.

Anh là gầy, nhưng tuyệt đối không kém, làn da màu đồng tron nhẵn giống như tơ lụa bao lấy đá cẩm thạch, cơ bắp trượt trượt khi chuyển động, như nước chảy mây trôi, bình thuận mà tao nhã.

Hai mắt cô mê muội dừng trên khí lực hoàn mỹ của anh, bả vai rộng lớn, bắp tay khê dùng lực, đường cong vùng bụng rõ ràng, xuống chút nữa..... Cô đồ mắt nhảy qua cái bộ phận “Sinh mệnh” kia, dừng trên bắp đùi cường tráng có lực của anh, cùng bắp chân gầy khỏe bền chắc.

Ông trời, đây đâu phải là người đàn ông tướng mạo xấu xí trước kia?

Cô chỉ lo nhìn thân thể anh, không có chú ý tới anh đang nhìn cô — sau đối với điểm này, Duy Duy rất hối hận, đồng thời tuyên thệ sẽ không dẫm vào vết xe đổ.

Cô không biết, cô ngây ngốc ngơ ngác như vậy, bộ dáng nhìn thân thể hần chảy nước miếng có bao nhiêu đáng yêu.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, tên đàn ông kia đã lần tới đi lên.

“A.....” Kinh hô của cô đã bị lưỡi anh nhập hết vào miệng.

Hơi thở anh ồ ồ phun trên mặt cô, cùng cô giao hòa, trận đồ ừng vừa mới được lau chùi lại đã di chuyển lên trên.

Cô đã gặp qua rất nhiều vẻ mặt bất đồng của Đường Kiệt — với người không thương thì lạnh lùng, với người không quen thì lạnh nhạt, với mẹ thì tùy hứng, với đồng nghiệp của cô thì cố ý mê người, với cô thì trăm dạ trăm theo.

Mà, ở trên giường, Đường Kiệt lại lỗ mãng như một con mãnh thú.

Bọn họ nuốt nước bọt của nhau, lưỡi anh bá đạo câu dẫn cô, dặt cô vào trong miệng anh, tay làm càn châm ngòi trên người cô.

Anh tựa hồ biết hết mọi điểm mẫn cảm của cô, mỗi lần xoa lấy vuốt ve đều làm cô cả người run rẩy, mềm yếu đến tột đỉnh.

“Đường Kiệt..... Chờ một chút..... Ừm.....” Cô đáng thương mảnh mai cầu xin.

Máu trong huyết quản cô tuôn trào, cơ hồ làm cho cô nghĩ mình sắp ngất đi, ham muốn mãnh liệt như thế làm cô sợ hãi, đây là cảm giác cô chưa từng thể nghiệm qua. Cô thậm chí có điểm hoảng sợ.

Cùng Đường Kiệt làm tình, giống như bị một chiếc xe ủi đất chạy qua, không có bất kì bước lùi hay không gian giữ mình nào.

Anh muốn cô, muốn có hoàn toàn, muốn tới một tí một chút cũng phải bị anh đoạt lấy mới thôi.

Đường Kiệt lúc này gần như là khát máu, giống như cái ngày cùng Trần Dục Cần giằng co; Cái khác chính là, người hôm nay bị nuốt, là chính cô.

Anh tách chân cô ra, vội vã vòng qua thắt lưng mình, xoa nắn mảnh đất nữ tính ấm áp của cô, cho đến khi đủ để tiếp nhận anh, liền toàn tâm toàn ý đẩy mạnh về phía trước.

Duy Duy nín một hơi, hai mắt nhắm chặt, toàn thân hơi run rẩy cố gắng thích ứng sự xâm nhập của anh.

“Ngoan, em có thể..... nhé?” Anh ở bên tai cô thở gấp.

Sau đó là ép buộc long trời lở đất.

Thắt lưng Duy Duy cơ hồ bị anh làm gãy, một trận lại một trận sóng triều tình dục làm cô hoàn toàn không trở về được mặt đất. Mỗi khi nghĩ có thể nghỉ ngơi một chút, lại liền bị anh dính đến.

Cuối cùng cô vừa tức vừa ủy khuất muốn bỏ đi, lại bị bàn tay tà ác của anh một phen kéo về, đặt dưới thân, sau đó lại là một câu “Ngoan, lại một chút nữa là được rồi.....”

“Cái gì một chút? Rất nhiều rồi.” Cô anh anh nức nở kháng nghị.

Đường Kien đương nhiên biết toàn thân cô kì thật đã mềm nhũn rồi, dọa đến cô chẳng qua là tình dục mãnh liệt — cùng mãnh liệt của anh.

Dục vọng bao lâu, một khi bùng nổ, cơ hồ không thu lại được.

Anh đã muốn cố gắng khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được ép buộc cô nhiều lần.

Duy Duy của anh quá thom quá mềm mại thật đáng yêu, chỉ cần cô nhúc nhích nhẹ trên anh, anh liền chịu không nổi. Trước kia như thế, về sau cũng như thế, vĩnh viễn đều như thế.

“Không cần. ....”

Màn đêm buông xuống, bên trong phòng bật kín mùi tình dục, cô gái mềm nhuyễn vô lực gần như cả khí lực đẩy anh cũng không có.

“Ngoan, một lần cuối cùng, một lần cuối cùng thôi.” Người đàn ông bên tai cô nhẹ dỗ, cơ thể dài rộng sau lưng cô vẫn mạnh mẽ chuyển động.

“Không cần, không cần. ....” Cô xoay người đẩy đánh anh.

Cô càng cầu xin như vậy, càng chọc lòng người thêm ngứa mà không thể gãi. Cuối cùng đương nhiên là bị mãnh thú kia trực tiếp phá hủy, ăn đến cả xương cũng không còn.

Màn hình máy tính phản chiếu ánh sáng, chiếu lên sắc mặt khê biến của người ngồi trước, vẻ mặt u ám mà xa lạ.

Trong phòng tiếng máy điều hòa chạy vù vù, từ một khe hở ngoài cửa sổ bay vào; rèm cửa sổ rủ xuống che đi phần lớn ánh sáng, làm cho cô gái đang mê mẩn trên giường có thể lẳng lặng yếu giấc.

Năm nay lại là một năm ẩm áp, đến 10 tháng, nhiệt độ không khí Đài Bắc vẫn cao như cũ. Nguyên nhân mở điều hòa còn mở cả cửa sổ, là do cô gái nào đó nửa đêm rời giường đi toilet, phát hiện cả gian phòng mùi vị ái muội làm người khác đỏ mặt, vì thế cứng rắn đánh thức người đàn ông bên cạnh đi mở cửa sổ.

Cửa sổ mở, khí cũng tan, chẳng qua hậu quả đánh thức hấn chính là mùi vị lại nồng đậm.

Lúc này cô gái “tự thực ác quả”[1] mềm mại vô lực, cho dù đang trong cơn say ngủ, khoe mắt chân mày ngọt ngào cũng mang một ít nghiêng răng nghiêng lợi.

[1] cái này theo bạn hiểu là tự làm tự chịu chăng? Có cao nhân nào chỉ giúp với ==

Đường Kien nghiêng đầu nhìn, dịu dàng nở nụ cười, thật muốn đi qua một phen cho đỡ thèm. (aoi: đã mãn thế từ trưa tới tận hôm sau r = __=)

Tít tít! Tiếng tin nhắn vang lên.

Tất cả ý nghĩ tươi đẹp màu hồng bay đi, lực chú ý của anh nhanh chóng quay lại trên màn hình.

Rốt cục! Người khó tìm thế nào, vẫn bị anh đào ra.

Đôi mắt dài thâm thúy lộ ra vẻ sắc bén, khoe miệng gọi lên nụ cười như đao.

“..... Anh là ai?”

Con trỏ chuột di động nhanh hai cái, một hàng chữ rốt cục hiện ra.

Đường Kien chuyển động ngón tay như bay.

“Một người bạn.”

“Tôi không có bạn.”

“Cậu sẽ có.”

Con trỏ chuột lại chớp nháy vài cái. “Anh rất được. Trên thế giới này người có thể tìm đến tung tích của tôi không nhiều lắm.”

“Tôi có năng lực hơn những gì cậu nghĩ.” Đường Kien mặt không chút thay đổi phản hồi.

“A?”

Vì thế Đường Kien nâng ngón tay đánh ra một tràng dài kí tự.

a8s3-sosbsqm-bosdfas-ueaodm42-mq5j2x

Đây là một dãy số xen lẫn tiếng anh hỗn loạn, bất luận kẻ nào xem cũng không hiểu ý nghĩa, thậm chí sẽ nghĩ đây chỉ là hệ thống loạn mã.

Nhận ra được chuỗi tổ hợp này, trên thế giới chỉ có vài người. Bởi vì đây là mật mã đăng nhập một hệ thống cực kì thần bí, đứng đầu hệ thống mã hóa. Không có chuỗi mật mã này, bất kì kẻ nào cũng không có khả năng đăng nhập.

Con trỏ chuột lần này dừng lại một hồi, liên tục chớp lóe.

Ngay khi Đường Kiện chuẩn bị đánh tiếp gì đó, kích thích đối phương trả lời, con trỏ lại có động tác.

Lần này là rất cố ý, sau khi dừng lại ở chuỗi số tiếng anh “x” kia, toàn bộ các thứ trước đó đều bị xóa bỏ.

Đường Kiện cười khê đứng lên.

‘Anh đến tốt cùng là ai?’ Đối phương đã có phản hồi, lần này có chút khẩn cấp.

“Đồng sự” của cậu.’

‘Không có khả năng, tất cả “Đồng sự” tôi đều đã tiếp xúc qua.’

‘Phải không?’ Đường Kiện đùa cợt hần.

‘..... Chỉ trừ có một người.’ Đối phương thừa nhận. ‘Mà tôi thậm chí không thể xác định người này có tồn tại.’

‘Tôi biết, cho nên tôi mới chủ động tìm cậu.’

‘..... Anh là Neo?’

‘Phải.’

Neo [neo] là tên nhân vật chính của bộ phim điện ảnh “Nhiệm vụ Hacker”, cũng là một hacker nổi danh. Khi Đường Kiện bắt đầu lấy tên mạng, thì cũng không có ý nghĩ gì, chỉ thoáng nhìn DVD trên giá sách liền thuận tay đánh từ Neo lên, vì thế Neo từ đó về sau trở thành danh hiệu của anh.

‘Neo chỉ là một truyền thuyết.’ Bên kia đáp lại.

‘Cám ơn, mặt khác tôi cũng biết anh ta là nhân vật chính của một bộ phim.’

‘Ha ha ha, anh rất có khiếu hài hước.’

‘Cũng vậy.’

Cả hai bên, tay đánh chữ đều ngừng lại.

Rất cục, bên kia lại có phản ứng.

‘Anh tìm tôi làm gì?’

Anh biết đối phương nhất định có một đồng vấn đề muốn hỏi, chẳng qua tên nhóc này bảo trì bình thần, không tệ.

‘Xác nhận tiến độ công tác của cậu.’

Con trỏ chuột lại ngừng trong chốc lát.

‘Anh biết chúng ta không nên biết tình hình công tác lẫn nhau.’

‘Tôi biết chúng ta thậm chí không nên có cuộc đối thoại này.’ Đường Kiện lạnh lùng đánh chữ.

‘..... Được rồi! Vậy anh làm được tới đâu rồi?’

‘Tôi đã hoàn thành phần của mình.’

‘Không, có, khả năng! Án tử này mới tiếp nhận ba tháng, không ai có thể trong ba tháng hoàn thành chuyện này, công trình quá lớn cũng rất phiền phức.’ Phản hồi lần này tương đối nhanh mà trực tiếp.

‘Cậu chỉ cần biết tôi vượt xa những gì cậu tưởng tượng trong khoảng thời gian đó cũng có thể hoàn thành là được.’

‘Được rồi! Vậy anh trăm phương ngàn kế tìm tôi là muốn gì?’

‘Muốn giúp cậu.’

‘Giúp tôi?’

‘Đúng vậy, cậu sẽ gặp phải trở ngại, bốn tháng tới cậu sẽ bị trở ngại này gây khó khăn, hoàn toàn không có tiến độ; Cho dù cậu miễn cưỡng đẩy mạnh, cái phiên bản đó cũng không chính xác, cậu lại phải tốn hai tháng trừ sâu, tôi chính là đến giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn này.’

‘Anh là nói anh còn có thể dự đoán chuyện sẽ xảy ra sắp tới?’ Đối phương rõ ràng đùa cợt.

‘Phải.’

Anh trả lời dứt khoát như thế, bên kia ngược lại trầm xuống.

Sau vài phút, con trỏ chuột lướt qua, hiện ra một đoạn: ‘Giả sử tôi tin tưởng anh, sao anh lại giúp tôi?’

‘Bởi vì phần đó của cậu đối với tôi là quan trọng nhất, mà tôi phải bảo đảm cậu có thể hoàn thành đúng thời điểm.’

‘Thời điểm nào?’

‘Ngày tám tháng mười hai.’

‘Sao lại là ngày tám tháng mười hai?’

‘Tôi có lý do của tôi.’

‘Ông anh, thẳng thắn thành khẩn mới song thẳng cục diện.’ Con trỏ chuột ném ra một câu.

Đường Kiến mỉm cười, ngón tay di động như bay. ‘West, cậu chưa từng tò mò qua chúng ta làm chuyện gì sao?’

Đối phương đánh chữ ‘Nhún vai’. ‘Tôi không quan tâm, chỉ cần bọn họ đúng hẹn trả tiền, ai quản bọn họ bắt làm những cái quỷ gì.’

‘Nhưng cậu quả thật quan tâm, nếu không cậu sẽ không đột nhiên cảm thấy hứng thú với những người khác, mặt khác sau đó còn nhất nhất tìm ra những người cùng nhận án tử này. Cậu sẽ không gạt cấp trên liên lạc với bọn họ, sẽ không hỏi thăm một phần nội dung kia của bọn họ, sẽ không tìm đến tôi, sẽ không muốn liều mạng đem tất cả kế hoạch thu thập lại.’ Không có thời gian cùng hắn đùa, Đường Kiến trực tiếp đem con bài chưa lật phơi bày.

‘Ông anh, anh làm cho tôi phát bực, anh biết không?’

‘Yên tâm, tôi đối với cậu không có ác ý. Như tôi đã nói, tôi đến giúp cậu.’ Đường Kiến đáp lại.

Trên màn hình, từng chữ từng chữ hiện lên. ‘Nói cho tôi biết làm sao anh biết những chuyện đó?’

‘Cậu truy tìm Bailey, cậu biết hắn viết phần khởi động trình tự kia, nhưng cậu lại không biết nó dùng để khởi động thiết bị gì; Cậu truy tìm Khang Nam, cậu biết hắn viết phần kia có liên quan đến sóng điện từ, có thể sinh ra năng lượng cực lớn; Cậu truy tìm Bender, cậu biết phần kia của hắn có liên quan đến thuyết tuyến hình bước sóng; Mà chính cậu, bằng hữu thân ái của tôi, là một hình thức năng lượng phản đạo (truyền ngược trở lại).’

Anh đánh xong, tay buông xuống, lẳng lặng chờ đối phương phản hồi.

Lần tạm dừng này còn lâu hơn so với lần trước, bởi vì anh biết West quá mức khiếp sợ.

Rất cục, con trỏ từ trên màn hình trượt qua.

‘Anh có biết, bị người ta viết ra mấy hàng chữ ngăn ngại chuyện tôi phải vất vả mới điều tra được, có bao nhiêu suy sụp không?’

Đường Kiến cong khóe miệng một chút.

‘Phải.’

‘Vậy còn anh? Bộ phận anh phụ trách là gì?’

Đường Kiến khiêu lông mày. ‘Tôi là cơ thể mẹ [matrix].’

‘Anh là chủ trình tự?’ Đối phương hiểu được ý tứ của anh.

‘Đúng vậy.’

‘Nhưng là không có khả năng á! Vậy chứng tỏ ngay từ đầu bọn họ đã nói cho anh biết toàn bộ kế hoạch, anh mới có thể viết chủ trình tự. Nhưng là, cả vụ này lại làm thần bí như vậy, mọi người không nhìn thấy vua, không phải là vì đề phòng chúng tôi bất cứ người nào cũng nhìn ra được toàn cảnh?’ (aoi: chỗ này lủng củng mọi người thông cảm)

‘Tôi nghĩ thân phận của tôi có vẻ đặc thù một chút.’

‘Nhưng là, phần của chúng tôi trước đó chưa viết xong, chủ trình tự của anh cũng không có khả năng hoàn thành.’ Đối phương vạch.

‘Phải. Cho nên bốn tháng sau, cũng chính là lúc bốn người các cậu lần lượt giao văn kiện, sẽ có người cùng tôi liên lạc, tôi đem đến nước Mỹ, đem thành quả của nhóm bốn người các cậu cộng thêm của tôi, toàn bộ chỉnh sửa, đến lúc đó liền đại công cáo thành (việc lớn hoàn thành).’

‘Mà anh biết bốn tháng sau sẽ xảy ra chuyện gì?’ Con trỏ phun ra một chuỗi kí tự giễu cợt.

‘Phải.’

Anh trả lời rõ ràng như vậy, đối phương ngược lại dừng lại.

Một lát sau, rốt cục có phản hồi truyền đến.

‘Nếu như tất cả sẽ trong bốn tháng sau xảy ra, anh cần gì phải vội vã giải quyết vào ngày tám tháng mười hai?’

Đường Kiện lo nghĩ, đánh chữ qua.

‘Bởi vì ngày tám tháng mười hai là thời cơ tốt nhất, cũng là ngày duy nhất có khả năng thành công.’

‘Tôi không hiểu.’

‘Cậu không cần phải hiểu.’

‘Được rồi, tôi chỉ hỏi anh. .... Chúng ta sẽ có nguy hiểm sao?’

‘Sẽ không.’

‘Vì sao?’

‘Bởi vì tôi sẽ ngăn nó xảy ra.’ Đường Kiện đáp lại.

Lại là một đoạn tạm dừng.

‘Tôi sẽ tin tưởng anh.’

‘Cám ơn.’

‘Anh cần tôi làm cái gì?’

‘Tôi cần phần trình tự kia của cậu nhất.’

‘Vì sao?’

‘Bởi vì phần kia của cậu quan trọng nhất, thậm chí so với phần của tôi còn quan trọng hơn. Trước khi bọn họ phát hiện, tôi phải đem phần của cậu thu xếp, làm một ít điều chỉnh.’

‘Vì sao?’ Đối phương lại hỏi.

Đường Kiện dựa lưng vào tường, tay xoa nhẹ mi tâm.

Cuối cùng, anh quyết định trả lời: ‘Bởi vì tôi phải trở về.’

Con trỏ chuột chớp lóe hồi lâu.

‘Trở về?’ Ngay cả mấy chữ hiện ra cũng có vẻ rất cẩn thận. ‘Anh có biết anh đang nói gì không?’

Vì thế Đường Kiện tiện tay đánh cái công thức cho hắn. Đây là một cái công thức ngay cả trên Internet đều có thể dễ dàng tìm được, quan trọng không phải nội dung công thức, mà là ý nghĩa công thức này đại biểu cho.

@“1／sqr[1-u2／c2]”@

Con trỏ chuột trong nháy mắt tựa như yên lặng.

Đường Kiện gần như có thể nhìn thấy người bên kia đang liều chết bật hơi.

Cuối cùng, con trỏ chuột vội vàng đánh ra một hàng chữ: ‘Anh ở nơi nào?’

Đường Kiện mỉm cười, tiện tay đánh ra đáp án, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

‘Trọng điểm không phải ở đâu, mà là khi nào.’

Sau lưng cọt két một tiếng vang nhỏ, Đường Kiện lập tức quay đầu lại.

Duy Duy đứng phía sau, trên người chỉ mặc áo somi của anh, hai gò má lộ ra vẫn ấm hồng như cũ sau một đêm hoan ái.

Mắt của cô dừng lại ở hàng chữ cuối cùng trên máy tính — câu anh vừa đánh ra kia — cuối cùng, dừng lại trên mặt anh.

“Câu nói kia, có ý gì?” Duy Duy bình tĩnh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Rèm cửa vẫn như cũ không vén lên u tối, vẫn như cũ kín đáo che giấu sự tĩnh lặng, bên trong im lặng đến mức ngay cả tiếng quạt gió laptop rất nhỏ cũng có thể mơ hồ nghe thấy.

Duy Duy ngồi trên sofa, hai chân co lại bên người, khuôn mặt diễm lên mang theo chút bối rối. Đường Kiện ở trên sàn ngồi trước cô, đem bàn tay trắng như phấn của cô xoa trong lòng tay mình, dáng người to lớn gần bằng chiếc ghế nhìn thẳng cô.

Tiếng nói khàn khàn trầm thấp mới phun ra được một câu, liền dừng lại, đôi mắt thâm thúy u ám của anh dừng lại trên đôi tay trắng mịn mềm mại kia.

“Đường Kiện. ....” Những ngón tay trắng mềm kia dòi ra khỏi lòng bàn tay anh, xoa hai gò má anh. Duy Duy nhìn vào mắt anh thật sâu. “Không sao đâu, anh có thể nói cho em biết. Chuyện gì, đều có thể nói cho em biết.”

Đường Kiện quỳ lên, trán để lên trán cô, phun ra một hơi thật sâu.

Ông trời, anh yêu cô như thế, yêu đến liều lĩnh, một lần một lần cũng muốn mang cô trở về. ....

“Được, anh sẽ nói cho em, em hãy yên lặng nghe anh nói, chờ anh nói xong, em liền hiểu được.”

“Được.” Cô tin tưởng gật đầu.

“Tất cả xảy ra trong năm anh hai mươi tuổi kia.” Đường Kiện nhìn cô. “Anh sẽ cố hết sức bỏ qua một số chi tiết có tính kỹ thuật quá mức. Tóm lại, mười năm trước, lãnh đạo nước Mỹ đã phát hiện một địa động vô cùng kín đáo ở một chỗ trong vườn quốc gia Yellowstone [1], có chút thần bí giống như hố giun [2].”

“Hố giun?” Cô nhún đôi mi thanh tú lại.

[1] Yellowstone (Hoàng Thạch Công): là một vườn quốc gia Hoa Kỳ nằm ở các bang phía tây Wyoming, Montana và Idaho của Hoa Kỳ được thành lập ngày 01 tháng 3 năm 1872. Yellowstone là vườn quốc gia đầu tiên và xưa nhất thế giới, phần lớn ở góc phía đông của Wyoming. Yellowstone nổi tiếng với các loài động vật hoang dã và các điểm địa nhiệt, đặc biệt là mạch nước phun Old Faithful. Ở đây có một số kiểu hệ sinh thái, như kiểu rừng cận núi cao là chủ yếu.

[2] Hố giun (Wormhole): Trong vật lý, một lỗ sâu hay lỗ giun là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và, đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

Tên gọi “lỗ sâu” được tạo ra khi tưởng tượng rằng vũ trụ là một bề mặt cầu. Muốn đi từ một điểm đến điểm đối diện trên mặt cầu cần quãng đường là nửa chu vi đường tròn lớn của mặt cầu. Tuy nhiên, nếu có một con sâu đục lỗ xuyên vào trong lòng hình cầu, nối thẳng hai điểm, quãng đường đi chỉ còn là đường kính mặt cầu.

Trong không thời gian, một hố giun có thể giúp đi qua các khoảng cách rất lớn, thậm chí đi tới một “vũ trụ khác”. Có thể sự tồn tại của hố giun trải dọc chiều thời gian, đi qua quá khứ, vì thế có thể đi ngược thời gian bằng cách đi qua nó.

Một ví dụ về cơ chế sinh ra lỗ sâu đã được tưởng tượng cho bên trong lòng các lỗ đen tích điện và quay (có mô men động lượng). Tuy nhiên, chưa có

bằng chứng thực nghiệm về sự tồn tại của các lỗ sâu, các lỗ sâu hầu như không tồn tại. Ngay cả khi một lỗ sâu có thể được hình thành, như theo cơ chế ở trên, nó sẽ không ổn định; chỉ một tác động nhỏ, bao gồm việc vật chất chui qua nó, cũng làm nó sụp đổ. Thậm chí nếu các lỗ sâu tồn tại và ổn định, việc con người có thể đi qua chúng cũng rất khó khăn, do bức xạ điện từ đổ vào trong lỗ sâu (từ các ngôi sao, màn vi sóng vũ trụ, ...) sẽ dịch chuyển sang tần số cực cao với năng lượng tập trung lớn, phá hủy sự sống.

Đường Kien lấy ra một tờ giấy trắng, ở trên tờ giấy vẽ hai điểm đen tách biệt, lại dùng một đường thẳng nối liền hai điểm “Chỗ này là điểm A, đây là điểm B, chúng ta muốn từ điểm A đến điểm B, phương pháp đơn giản nhất là?”

“Chính là đường thẳng này.” Cô chỉ chỉ đường thẳng nối hai điểm kia.

“Không đúng.” Đường Kien uốn cong tờ giấy lại, đem hai điểm A, B tiếp xúc tại một chỗ, sau đó lấy bút xuyên thủng qua hai điểm này. “Nếu chúng ta làm như vậy, em thậm chí không cần đi qua đường thẳng kia, trực tiếp có thể đem hai điểm A, B gắn liền một chỗ, vì thế chỉ trong nháy mắt em có thể từ điểm A tới điểm B.”

Duy Duy như có điều suy nghĩ gập đầu. “Mà đường tắt nối hai điểm A, B này, chính là hố giun?”

“Đúng. Giả sử em từ điểm A đến B cần hai ngày, nhưng xuyên qua hố giun là em có thể nháy mắt đến chỗ mà cần mất hai ngày ấy, đây là mô hình du hành thời không cơ bản.”

“Nhưng mà, ‘Hố giun’ chỉ là một lý thuyết mà thôi, không có bất kì kẻ nào có thể chứng minh hố giun thực sự tồn tại.” Cô có chút nghi hoặc.

“Quả thật như thế. Chẳng qua hố giun đã sớm tồn tại giữa chúng ta, chỉ là chúng ta không biết mà thôi. Trên Trái Đất thậm chí không phải chỉ có một hố giun. Ngắm lại chúng ta thường xuyên đọc được trên báo, về sự biến mất đột ngột của máy bay hay ca-nô —”

“Vùng châu thổ Bermuda?” Hai mắt cô sáng lên.

Đường Kien cúi người hôn nhẹ một chút lên mi mắt cô.

“Phải, vùng châu thổ Bermuda kỳ thật chính là nơi có một cái hố giun, chỉ là trăm nghìn năm qua, chưa từng có ai xác định chuẩn xác được ‘Điểm’ đó đến tận cùng ở chỗ nào. Thẳng đến khi năm anh hai mươi tuổi ấy, một nhóm các nhà địa chất học của Mỹ, trong lúc vô tình phát hiện ra được cái địa điểm thần bí đó ở vườn quốc gia Yellowstone.”

Duy Duy gập đầu, chậm rãi tiêu hóa mỗi câu của anh.

Đường Kien tiếp tục nói: “Người Mỹ ngay từ đầu chỉ biết đó là nơi ‘Rất quái lạ’, thứ này có lúc sẽ biến mất không giải thích được, rồi lại không giải thích được xuất hiện. Chính phủ Mỹ vẫn coi địa điểm đó là cơ mật mức độ cao, thậm chí ngay cả người có thể đường hoàng vào khu vực đó không vượt quá mười người, toàn bộ dụng cụ cần thí nghiệm được đưa cho từng nhóm không có liên quan đến nhau chế tạo hoàn thành, rồi lại được đưa cho nhóm người khác lắp ráp, sau đó từng phần từng phần một đưa vào điểm thần bí đó, thế nên trong toàn bộ quá trình không có bất kì kẻ nào hiểu được thiết bị mình quản lý là cái gì. Bọn họ chính là để phòng cao như vậy, đem bí mật giấu đi.”

“Uh.” Cô chậm rãi gập đầu.

“Trải qua bảy năm nghiên cứu, năm anh hai mươi bảy tuổi, bọn họ rốt cục tìm ra mấu chốt của hố giun thần bí.” Đường Kien nắm tay cô, nhìn vào đáy mắt cô. “Hố giun tuy gọi là hố giun, nhưng nó không thật sự lớn lên giống cái hố. Tại chỗ đó bọn họ phát hiện một loại vật chất đặc thù, loại vật chất này không thuộc về Trái Đất — Ai biết được? Có thể là từ thuở xa xưa hình thành Trái Đất, thiên thạch sao băng đụng vào Trái Đất lưu lại thành phần linh tinh. Tóm lại, bọn họ phát hiện, chỉ cần phóng ra năng lượng thật lớn với vật chất thần bí này, khổng chế được bước sóng, bọn họ có thể thành công dẫn tới hình thành hố giun.” (aoi: đáng lẽ mik nên xem Discovery nhiều hơn @__@)

“Chờ một chút, anh là nói..... Người Mỹ đã muốn nắm giữ được phương pháp xuyên qua thời không?”

“Cũng không đơn giản như vậy. Bởi vì vật chất này vô cùng không ổn định, trong mỗi một lần phóng ra năng lượng đều cần chờ thời gian rất dài, đợi vật chất này ổn định xuống, lại phóng ra lần thứ hai, cũng bởi vậy số lần thí nghiệm bọn họ có thể làm là có hạn.” Đường Kien nắm tay cô thường thức. “Cuối cùng bọn họ thử thiết kế ra một bộ dụng cụ, có thể sinh ra khả khổng chế tần suất, lấy bước sóng khác làm chấn động vật chất thần bí kia, thử tìm ra kết quả phù hợp bọn họ cần thí nghiệm. Mà bộ thiết bị này không chỉ có phần cứng phải vô cùng hoàn mỹ, còn cần phải duy trì được phần mềm.”

Duy Duy dựa lưng lại vào ghế, kinh ngạc nhìn anh, mơ hồ có chút hiểu rõ.

Đường Kien phiền chán gãi gãi mái tóc ngắn, cũng ngồi lên sofa, đem cô ôm vào trong lòng.

“Duy Duy, anh là hacker lợi hại nhất trên thế giới, đồng thời cũng là ông chủ thành công của một công ty phần mềm máy tính. Lúc học đại học năm hai mươi một tuổi đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, năm hai mươi ba tuổi anh kiếm vào một trăm ngàn đầu tiên, năm hai mươi tư tuổi anh viết một bộ phần cứng máy tính cùng điện thoại di động trí năng sử dụng thao tác hệ thống, cùng năm đó bắt đầu cùng công ty ỏ cứng phối hợp sản xuất; Một năm hai mươi bảy tuổi kia, anh được xếp hạng thứ ba trong “Phù hào dưới bốn mươi tuổi” trên toàn cầu, giá trị con người bảy mươi triệu USD —” (aoi: ời mẹ ời @__@)

“Chờ một chút chờ một chút.....” Duy Duy nghe thế đầu óc choáng váng.

Thế này quá mức rồi! “Đường Kien” mà cô biết cũng không phải là người như vậy! Đường Kien mà cô biết là một người đàn ông cao gầy tái nhợt, đã ba

mười tuổi mà ngay cả một phần công việc cũng không giữ được.

“Duy Duy, trước tiên đừng hỏi gì được không? Chỉ cần nghe thôi.” Đường Kiến đôi mắt tối đen gắt gao nhìn cô. “Làm ơn.”

Một câu trầm thấp “Làm ơn” kia, làm cho mọi nghi vấn của cô nuốt vào bụng. Cuối cùng, cô dịu ngoan gật đầu.

Đường Kiến nhìn bộ dáng cô mềm mại như con cừu nhỏ, trong lòng cực yêu, hung hăng hôn cô một chút.

Cô cảm giác dưới móng có cái gì đó cứng rắn đội lên, vội vàng liều chết đẩy anh, không cho anh lỡ mạng. Trải qua cả ngày hôm qua ép buộc, thân thể cô đến giờ vẫn còn mỏi nhừ.

Đường Kiến thở dài, cái trán để trên vai cô cưỡng bách bản thân yên tĩnh xuống.

“Tóm lại, năm anh hai mươi bảy tuổi năm đó, có một người thần bí tự xưng là John Smith, xuyên qua trạm kiểm soát nặng nề tìm được anh, hy vọng anh giúp hắn viết một trình tự, giá thù lao là tổng kinh doanh trong một năm của công ty anh.”

Giả sử giá trị con người như anh nói kia, vậy tất nhiên đó là con số vô cùng lớn.

“Anh đáp ứng rồi?” Cô tò mò hỏi.

“Anh đương nhiên từ chối. Duy Duy, nếu có một thằng ngốc tự nhiên xuất hiện, nói một đồng chuyện kì lạ cổ quái, sau đó muốn em giúp hắn viết trình tự, nói hắn sẽ cho em một số tiền lớn, em sẽ tin sao?”

“Em đại khái sẽ nghĩ hắn là kẻ điên. ....” Cô nhỏ giọng thừa nhận.

“Anh cũng vậy.” Đường Kiến khẽ hôn thái dương cô một chút. “Đương nhiên lúc đó hắn cũng không nói rõ ràng như vậy, chỉ nói mơ hồ, đó là một cái trang bị khởi động năng lượng chủ trình tự, anh cảm thấy người này có việc cầu người mà không rõ ràng như vậy, dứt khoát cự tuyệt.”

Duy Duy tìm góc độ thoải mái, vững chắc ngồi trong lòng anh.

Đợi một hồi lâu, trên đầu đột nhiên không có tiếng gì. Cô không khỏi ngẩng đầu, một cái liếc mắt này, làm cả người chấn động.

Đường Kiến đang nhìn chăm chăm cô, ánh mắt của anh cực kì đau đớn, thậm chí là tuyệt vọng, ngoài tuyệt vọng còn có thối thiết không muốn rời xa, làm cho người ta xúc động.

Anh đột nhiên ôm chặt cô, mạnh mẽ dùng sức gần như làm cô không cách nào hô hấp.

“Sau đó.....” Mặt anh vùi vào tóc cô, tiếng nói khàn khàn. “Sau đó, năm anh hai mươi tám tuổi xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn đó..... Đối với anh có lực sát thương rất lớn. Có một đoạn thời gian rất dài, cả người anh giống như cái xác không hồn, gần như từ lúc đó không gượng dậy nổi.....”

“Hai mươi tám tuổi, chính là năm nay?” Cô nhẹ giọng nói.

“Thời gian là một loại khái niệm tương đối, Duy Duy.” Anh khàn khàn nói.

Có ý gì? Cô không hiểu. Năm nay chính là năm anh hai mươi tám tuổi, không phải sao? Mà chuyện ngoài ý muốn khá lớn của anh, cũng chính là trận tai nạn xe cộ kia (aoi xem lại chương 1 nếu không nhớ), nhưng cô thấy anh hiện tại rất tốt nha.

Trên dung nhan thanh lệ của cô tràn ngập nghi hoặc. Đường Kiến chỉ dán chặt khuôn mặt vào gò má của cô, hít vào, thở ra, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại.

“Cuối cùng, anh chủ động liên lạc với Smith. Lúc trước khi hắn ta nói mơ hồ một chút, anh đã có chút ấn tượng. Vì thế, lần này anh bắt hắn ta phải nói cho anh biết toàn bộ mọi thứ, cuối cùng, anh đồng ý giúp hắn viết phần mềm đó, kí tất cả hồ sơ bảo mật hắn cần anh kí, hơn nữa chỉnh sửa giúp hắn vô điều kiện ngoài ra còn tìm bốn cao thủ máy tính khác viết bộ phận, không lấy một xu, chỉ có một điều kiện—” Đường Kiến chăm chú nhìn cô. “Sau khi thiết bị hoàn thành, để cho anh trở thành người thí nghiệm thứ đó.”

“Chờ một chút, anh nói, anh phải làm thí nghiệm xuyên qua thời gian?” Duy Duy lại mông muội. “Vì sao?”

Ngón tay Đường Kiến vô ý thức dao động trên cánh tay trắng nõn của cô.

“Tám tháng sau, bốn người kia hoàn thành phần của mình; Tháng thứ chín, anh chỉnh sửa hoàn tất; Tháng thứ mười, hệ thống login. Qua nửa năm thí nghiệm, năm anh ba mươi tuổi, toàn bộ hệ thống rốt cục thành công. Tuy xảy ra cái chết ngoài ý muốn của Smith, nhưng anh giống như được hiểu ngầm là người kế nhiệm của hắn. Vì thế ngày hệ thống xác nhận ổn định, anh là người đầu tiên thí nghiệm cho bọn họ.”

Trong đầu Duy Duy một trận nổ hỗn loạn.

“Anh là nói..... Anh là nói.....”

“Đúng, Duy Duy, anh đã trở về.” Đường Kiện hôn nhẹ mắt cô, môi cô, chóp mũi cô, trán cô, lông mày của cô, tình tế hôn mỗi tác khuôn mặt cô, cúi đầu nói –

“Duy Duy, anh trở về tìm em.”

Du hành thời không.

Trở về tìm cô.

Duy Duy không hiểu được nên tiêu hóa tin tức này như thế nào.

Những ngày kế tiếp, cô chính là yên lặng trầm tư. Đường Kiện cũng không quấy rầy cô, bởi anh hình như bề bộn nhiều việc.

Anh vẫn gõ gõ đánh máy tính, liên lạc cùng với một người tên “West”. Duy Duy liếc mắt nhìn qua trình tự bọn họ viết, một hệ thống những con số nguyên thủy khổng lồ làm lòng cô kinh sợ, lùi về phòng bếp đi chưng đồ ăn.

Mỗi lần trong lòng có phiền muộn, cô liền thích nấu ăn linh tinh, bản thân ăn không hết, cuối cùng mang đến công ty chia cho mỗi người một phần.

Lần này không cần phiền toái như vậy, bởi vì trong nhà có thêm đàn ông, sức ăn cũng lớn, vì thế món cánh vịt kho cùng một nồi nước súp cũng bị anh ăn hết.

Vì thế, trong thời gian cô đi làm, anh chính là làm cái trình tự kia? Cô rốt cục biết đáp án.

Tuy rằng cô thật sự không biết bản thân nên tin tưởng cái gì.

Lời nói này của Đường Kiện quá mức kì quái, những người tâm lý bình thường sẽ cảm thấy anh có chứng vọng tưởng, nếu không thì anh chính là người điên.

Duy Duy thật sự cảm thấy bản thân cũng điên rồi.

Bởi vì, cô thế nhưng tin tưởng anh.

Vì thế, cô bắt đầu cố ý vô tình hỏi anh một chút về chuyện “Trương lai”, dù sao anh là từ ba mươi tuổi trở về năm hai mươi tám tuổi, tuy chỉ hơn có hai năm, nhưng vẫn coi là tương lai, đúng không?

Chỉ là cô chậm chạp không dám hỏi, anh nói, anh trở về là vì cô.

Tại sao?

Tại sao là “Vì cô”?

Cô, đã xảy ra chuyện gì?

Cô hiểu được “Phương pháp” anh đến, lại chậm chạp không dám điều tra “Nguyên nhân” anh đến.

Cô có thể hỏi, cô biết Đường Kiện sẽ nói, nhưng mỗi lần nghĩ chuyện như vậy, trong lòng cô bắt đầu sợ hãi, giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim cô, rét lạnh mãnh liệt, làm cô không tự chủ được thấy e ngại.

Sau đó, tất cả thăm dò tự động lui về, cô không hề muốn biết đáp án vấn đề như vậy.

Đường Kiện hình như cảm giác được cô chưa chuẩn bị tốt, vì thế anh cũng không chủ động nói nhiều lắm, chỉ mỗi ngày đi theo sau cô.

Anh mỗi ngày đưa cô đi làm, lúc cô ở công ty, anh ở ngay quán cà phê gần đó viết trình tự, thuận tiện liên hệ với West. Giữ trưa cùng cô ăn cơm, buổi tối đón cô về nhà.

Có mấy lần hệ thống công ty bọn họ gặp phải chuyện, cô call anh tới cứu mạng, cứ như vậy ngay cả ông chủ cũng biết anh, sau lại có mấy lần đang ở trong công ty bọn họ anh dứt khoát cùng cô đi làm, mọi người cũng đều tập mãi thành thói quen.

Vì đề trả nợ, Đường Kiện bận rộn cũng tranh thủ thời gian, giúp công ty bọn cô nâng cấp hệ thống kho số liệu cùng firewall, không lấy một xu, ông chủ mừng rỡ cười hớ hớ, gọi thẳng vật cực kì giá trị.

“Kỳ thật anh có thể không cần mỗi ngày theo em thế, đợi ở nhà làm việc cũng được mà.” Có một lần cô nói với anh.

Đường Kiện chỉ cười cười, xoa loạn đầu tóc cô, sau đó quay đầu tiếp tục đánh gõ bàn phím.

Nói thật, lấy thân phận một người yêu mà nói, Đường Kiện gần như không thể soi mói. Anh ôn nhu, sẵn sàng, đối với đồng sự bạn bè của cô cũng tốt lắm, ngay cả Tri Nhã cả ngày om sòm cũng tam không ngũ khi chạy đến ăn cơm chùa, Duy Duy biết anh thật ra rất không kiên nhẫn, nhưng cũng miễn cưỡng tiếp nhận rồi.

Bất kì người hay vật nào liên quan đến cô, anh đều tràn ngập tính nhẫn nại, hoàn toàn không lạnh lùng hờ hững như lúc anh đối với Văn Tuệ Linh.

Nếu nói có cái gì không tốt, vậy chỉ có ở trên giường.

Bắt đầu từ ngày đó, Đường Kiệt mỗi ngày làm tình với cô.

Mà tên đàn ông này vừa lên giường, liền biến thành cảm thú.

Có một khoảng thời gian cô cảm thấy bản thân bị anh ép buộc đến chết. Tên đàn ông này thể lực quá tốt không phải người bình thường.

Anh rất thích vận động, mỗi ngày đều ra ngoài chạy bộ, lúc trời mưa thì ở nhà nằm gập bụng hoặc tập chống đẩy. Có mấy lần anh kéo cô vào giúp anh làm, đương nhiên cuối cùng lại biến thành phiên bản gập bụng chống đẩy sắc tình. .... (aoi: bạn chém đoạn này)

Quan trọng là, anh bây giờ cùng cái bệnh nhân suy yếu tái nhợt hai tháng trước, quả thực không thể sánh nổi.

Ngũ quan của anh vốn góc cạnh có hình, hiện tại phơi nắng một thân màu da khỏe mạnh, bụng thịt rắn chắc, hành động lưu loát, khỏe mạnh tao nhã, đi ở trên đường, tỉ lệ quay đầu lại nhìn “người của cô” ngày càng cao

Một thân thể trạng cường tráng như vậy, vừa lên giường toàn bộ đều được lấy phát huy hết. Buổi tối mỗi ngày anh đều biến đổi các loại phương pháp mà lần qua lần lại với cô, các loại góc độ, các loại tư thế, thậm chí các loại địa điểm.

Trong nhà cô đã không còn chỗ nào là bọn họ chưa làm qua.

Nói ra thật mất mặt, cô mỗi buổi tối đều bị anh làm cho khóc lên, vừa khóc lại cầu anh mới bằng lòng tận hưởng. Tên đàn ông này quả thực khủng bố..... (aoi: dạ...chuẩn ạ ==)

Sau đó đã đến ngày tám tháng mười một.

Kỳ thật mấy ngày hôm trước, Duy Duy đã cảm giác thấy tinh thần của anh bắt đầu căng thẳng, ánh mắt nhìn lịch bản vô cùng bất an.

Đến trước đó một ngày, anh trực tiếp yêu cầu cô ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cùng anh đợi ở nhà.

“Vì sao?” Duy Duy tò mò hỏi.

“Tóm lại nghỉ ngơi một ngày là được.” Khuôn mặt anh tuấn của Đường Kiệt sa sầm.

Dù sao thời gian nghỉ đông của cô vẫn chưa dùng hết, cho nên cô xin nghỉ.

Qua một buổi sáng không gió không mưa, nhưng thần sắc của anh vẫn căng cứng khó nhìn, hơn nữa cả ngày cũng rất chuyên chế, không cho cô lấy cái này không cho động cái kia. Xem ra chỉ cần ngày hôm nay chưa qua, tính bạo quân của anh sẽ không đi.

Đến buổi chiều, công ty lại gọi điện thoại tới đây: “Duy Duy, máy tính của ông chủ lại ngừng làm việc, phiền cô đến xem một chút được không? Chúng tôi đag làm một phần báo cáo, rất quan trọng, hiện giờ không rời đi được.”

“Em muốn đi đâu?” Đường Kiệt mới đi ra từ toilet phát hiện cô đã thay xong quần áo, đang ở trước cửa đi giày, sắc mặt xanh mét đi tới kéo cô.

“Máy tính ông chủ ngừng làm việc, em phải vào công ty xem.” Cô kiên nhẫn giải thích.

“Nhất định phải là em sao? Công ty MIS của em không phải có kĩ hợ đồng khác sao?”

“Đó là máy tính của ông chủ, anh ta không cho người ngoài chạm vào máy tính của mình đâu.”

Anh trầm ngâm một lát, nói: “Được rồi! Em ở trong nhà, đừng có đi đâu, chờ anh trở lại, anh giúp anh ta giải quyết.”

Duy Duy buồn cười. “Anh không phải là ‘Người ngoài’ sao?”

Có cô ở bên cạnh nhìn, để cho anh nâng cấp hệ thống công ty là một chuyện, anh là người ngoài đi động tới máy tính của ông chủ lại là chuyện khác.

Đường Kiệt sắc mặt âm trầm, xem chừng sắp nổi giận. Những lúc như thế này, anh liền quay lại cái tính khí ác liệt, một Đường Kiệt lạnh lùng khó gần.

Duy Duy thở dài, hai tay vòng qua thắt lưng anh.

“Được rồi! Anh nói cho em biết, vì sao em không thể ra khỏi cửa?”

Đường Kiệt âm u nhìn cô một lát, rốt cục nhẹ thờ: “Hôm nay em sẽ có nguy hiểm.”

“Cái gì nguy hiểm?”

“Anh không biết được.”

“Lúc nào thì xảy ra?”

“Anh không biết.”

“Địa điểm có thể?”

“Dunno.” Anh trực tiếp quăng tiếng Anh.

“Vậy anh biết cái gì?”

“Anh chỉ biết cùng xe có liên quan.” Anh mặt không chút thay đổi nói.

“Vì sao?” Duy Duy ngửa đầu theo dõi anh.

“Bởi vì mỗi lần đều cùng xe có liên quan.” Anh nóng nảy nói.

Mỗi lần? Duy Duy giật mình một cái, cuối cùng thờ dài.

“Đường Kiệt, để em kể cho anh một câu chuyện xưa. Có một ngày, một thầy tướng số rất linh nói với một người: ‘Trên mặt anh có tử kiếp, ngày mai chính là tử kỳ của anh, sớm mà lo liệu một chút đi.’. Người kia vô cùng tin tưởng thầy tướng số, cho nên sợ hãi vô cùng, vì thế đã sớm chuẩn bị tất cả. Đến ngày đó, anh ta khóa mình ở nhà, không bước chân ra khỏi cửa, như vậy sẽ không bị xe đụng, bị đồ vật đập lên, hoặc xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Anh ta tắt bếp gas trong nhà, hơn nữa cả ngày không bật lửa, như vậy gas sẽ không tiết ra hoặc gây hỏa hoạn. Trước ngày đó anh ta thậm chí nấu một nồi cháo lớn, cả ngày ăn cháo mềm như thế sẽ không sợ bị sặc.”

“Anh ta trốn ở nhà một ngày, vào ban đêm rốt cục qua mười hai giờ, bạn của anh ta chạy đến vội vàng ấn chuông cửa xem xét tình hình của anh ta, ấn nửa ngày không thấy có ai mở cửa, người bạn đó đã xin chìa khóa của chị anh ta mở cửa. Anh có biết khi bọn họ vừa mở cửa đã thấy cái gì không? Người kia đã chết.”

Cơ bắp Đường Kiệt từng cái căng cứng.

Duy Duy ngửa đầu nhìn anh nói: “Hóa ra lúc anh ta muốn tắm rửa, không cẩn thận trượt chân trong phòng tắm, ngã vào bồn tắm bất tỉnh, sinh mệnh cứ như vậy chết đuối trong bồn tắm”

“Câm miệng!” Đường Kiệt hung hăng lắc cô, cúi đầu nặng nề mà che lại.

Duy Duy mặc anh giằng xé môi lưỡi của mình. Thật lâu sau, cô than nhẹ một tiếng, ôm lấy khuôn mặt gầy của anh, trong đôi mắt âm u mang thần sắc sợ hãi, làm lòng cô hung hăng nhói một cái.

“Đường Kiệt, em chỉ muốn nói cho anh, nếu hôm nay thật sự xảy ra chuyện, vậy cho dù em không ra khỏi cửa, đều cũng sẽ xảy ra. Một khi đã như vậy, không bằng làm như thế nào cho ngày qua đi.”

Đường Kiệt tiếp tục nhẹ mỗ lên môi anh đào của cô, một hồi lâu không lên tiếng.

“Được rồi! Anh đi với em, em tốt nhất nên theo sát anh, một bước cũng không cho phép đi xa.”

“Hay là một người đi trước, một người đi sau đi, như vậy anh có thể tới cứu em, bằng không nếu em gặp chuyện không phải sẽ liên lụy đến anh sao?” Cô cố ý nói đùa anh.

“Vậy chúng ta sẽ chết cùng một chỗ.” Anh thản nhiên nói.

Một câu đơn giản như vậy, ngược lại làm cho cô im lặng.

Duy Duy thờ dài, nhón chân lên hôn môi anh.

Người này a! Câu đầu tiên cũng có thể làm cho lòng người mềm nhũn.

Đường Kiệt nghĩ muốn hôn lại cô, thừa dịp đột lửa chưa mất không ché, cô vội vàng rời khỏi ôm ấp của anh, hai má mềm mềm phớt hồng.

“Được rồi, em đi trước ấn thang máy chờ anh, anh đi thay quần áo đi.”

“Ừ.” Khuôn mặt Đường Kiệt vẫn tối tăm như cũ đi về phía tủ quần áo của cô.

Duy Duy đi ra ấn thang máy, nhìn đèn số chậm rãi đi lên. Cách vách một nhà đứa bé Tiểu Chí học tiểu học vừa lúc tan học về nhà, cười hi hi lên tiếng chào hỏi, đang đứng trước cửa mở khóa nhà mình.

“Đi Chu.” Tiểu Chí cười hi hi chào cô.

“Ai. Đã về rồi sao.” Duy Duy cũng cười vẫy tay với đứa bé.

Nhóc kia mở cửa, sôi nổi đi vào nhà.

Cửa thang máy sau một tiếng ding mở ra, Đường Kiện vừa vặn đi ra, đang quay người khóa cửa sắt nhà cô.

“Thang máy đến rồi!” Duy Duy nhìn anh, bước chân tiếp tục đi vào thang máy.

Đột nhiên cô cảm thấy đạp phải cái gì đó dưới chân, nhưng đã không kịp nữa rồi. Vật kia trượt một cái, cả chân trái của cô bổ nhào về phía trước, trượt vào trong thang máy.

Cửa thang máy mở. Nhưng bên trong tối đen.

“A —” Duy Duy lên tiếng hét chói tai.

Đường Kiện đột nhiên quay đầu — thang máy trục trặc! Cửa tuy mở, nhưng thang máy không đi theo lên, bên trong tối om mù mịt, roi thẳng xuống lòng đất.

“Duy Duy!” Anh đột nhiên xông tới.

Từ cửa nhà cô đến thang máy ước chừng mười mét, thần kinh phản xạ kinh người của anh lúc này được thể hiện.

Lúc chân trái Duy Duy rơi vào khoảng trống bên trong anh đã rút ngắn khoảng cách một nửa, lúc nửa người dưới của cô trượt ra ngoài anh đã tới bên cạnh cửa, trước lúc thân thể Duy Duy rơi xuống anh đã ôm cổ cô, vô cùng khẩn trương, cả người cơ bắp đầy sức mạnh, vững vàng ôm cô lên.

Đing. Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Hai người ngã ngồi trên mặt đất, Duy Duy nhìn chăm chăm cánh cửa thép kia, cả người ngây dại.

Đường Kiện ôm chặt cô vào ngực, chặt đến mức như muốn đem cô tiến vào trong cơ thể.

Lúc này nghĩ mà sợ, cô nhắm mắt lại, lui vào trong lòng anh cả người chấn động run rẩy kịch liệt.

“Là chiếc xe đồ chơi. .... Là chiếc xe đồ chơi của Tiểu Chí. ....”

Cô đạp phải chiếc xe đồ chơi của Tiểu Chí.

“Em có sao không? Có bị thương chỗ nào không?” Giọng anh khàn khàn hỏi không ngừng.

Duy Duy lui vào trong lòng anh, cả người run rẩy mạnh mẽ.

“Không có. Em không sao. ....”

Đột nhiên, cô cảm thấy một mối vô cùng, đầu vẫn chôn trong lòng anh, cuối cùng vẫn phải ngẩng lên.

Cô yếu ớt mỉm cười với anh.

“Đường Kiện, anh trở về, là vì em chết, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Anh phải cứu em. ....”

“Anh nhất định phải cứu em. ....”

“Mất em, anh không biết phải sống như thế nào. ....”

Trên giường hai thân thể đang quấn quýt, ngấm đen bao phủ trắng nõn, trắng nõn quấn lấy ngấm đen, Duy Duy bị anh ôm cuốn, bên tai tiếng đàn ông khàn khàn tuyệt vọng.

“Chuyện ngoài ý muốn năm hai mươi tám tuổi” ấy, đã làm cho anh buông tay tất cả — sự nghiệp khổng lồ, cuộc sống thành công, của cải to lớn — từ nay về sau toàn tâm toàn ý tập trung vào kế hoạch thần bí bên ngoài, chỉ vì cái chết của cô.

Đường Kiện ôm chặt cô, dựa lưng vào đầu giường, hai người không rời nhau một tấc. Cho dù trong nhà mở điều hòa, da thịt hai người dính lấy nhau, không khỏi dính ra một tầng mồ hôi mỏng.

Anh nhẹ nhàng hôn cái cổ xinh đẹp, cánh môi của cô, không thể tin được người yêu dấu giờ phút này vẫn rõ ràng trong ngực mình như trước.

“Tất cả xảy ra rất nhanh. Anh chỉ rời đi một chút mà thôi, rồi lập tức, chỉ chớp mắt em liền biến mất.....”

Duy Duy nhìn chăm chú hai tay đang giao nhau của bọn họ. “Đã xảy ra chuyện gì?” Cô thấp giọng hỏi.

“Anh giúp em mua cà phê.” Khóe miệng Đường Kiện không có ý cười. “Chúng ta ở trước cửa Tân Quang Tam Việt ở quận Tín Nghĩa, hôm đó em nói em mua nhằm sửa rửa mặt, phải về quầy chuyên doanh đổi, anh qua đường tới chỗ đổi diện mua cà phê. Em đổi các thứ xong đi ra, muốn qua tìm anh. Một gã say rượu vượt đèn đỏ, đụng thẳng vào người em.....”

Đã chết. Chuyện cứ như vậy trong nháy mắt.

Trước một giây cô còn tươi sáng chói lọi, đứng ở lối đi bộ bên kia vẫy tay với anh, anh cười vẫy lại, quay đầu trả tiền, chỉ quay người như vậy, lúc ngoảnh lại đã thiên nhân vĩnh cách.

Cánh tay Đường Kiện đột nhiên căng cứng, gần như bóp ra không khí trong cơ thể cô.

Duy Duy cau mày, ra khỏi lòng anh, ngồi trên đùi đối mặt với anh.

“Đường Kiện, chúng ta là..... Người xa lạ.” Cô không thể lý giải. “Cho dù anh trở về, chúng ta vẫn là ‘Người xa lạ’! Vì sao em quan trọng với anh như vậy?”

Đây là chuyện từ đầu tới cuối cô không thể lý giải.

Trong đôi mắt u ám của anh có ánh sáng nhàn nhạt chớp lóe.

“Duy Duy, em rất quan trọng với anh, bởi vì anh đối với em cũng rất quan trọng. Chúng ta biết nhau khi em bốn tuổi. Em chuyển đến ngay cạnh nhà anh, từ đó về sau giống cái đuôi nhỏ, luôn dính sau anh.

“Anh lớn hơn em hai tuổi, phần lớn thời gian đều cảm thấy em rất phiền, hơn nữa vào thời kì trưởng thành, anh bắt đầu cảm thấy hứng thú với nữ sinh, em cái cô nhóc thích khóc thích theo chân nhìn lại càng phiền.”

“Nhưng mà, đến khi em tiến vào tuổi thanh xuân, đây lại là chuyện khác. Đến phiên anh bắt đầu quay lại dây dưa với em, sau đó em cảm thấy anh thật phiền.” Đường Kiện nhẹ nhàng cười.

Cho dù không quá hiểu anh đang nói cái gì, nhưng nghĩ đến cậu bé cô nhóc lớn lên xích mích, cô không khỏi cười khẽ.

“Bắt đầu học cấp hai thì có một thằng nhóc muốn theo đuổi em, nhưng mà đều bị anh bí mật — đánh chạy. Cuối cùng đến trung học, anh buộc em thừa nhận chúng ta là người yêu—” Nghĩ đến lúc ấy cô lộ ra vẻ mặt tủi khuất không cam lòng lại ngọt ngào, Đường Kiện lộ ra ý cười vô cùng dịu dàng.

“Chẳng qua em còn nhỏ. Anh vẫn nhìn, nhìn đến khi em học đại học năm thứ hai mới ăn hết em, tuy rằng ngày hôm sau bị em nện rất thâm, nhưng rất đáng giá.”

Cô gái nhỏ ngồi trên đùi anh, nghe anh nói những lời này, kiêu nhạo đỏ lên. Trên người cô chỉ bao có cái chăn, lộ ra da thịt phỉm hồng, mềm mại khó tả. Ngón tay Đường Kiện xoa hai má cô, không muốn xa rời.

“Anh tốt nghiệp đại học, chúng ta liền đính hôn, không chờ em tốt nghiệp, chúng ta liền kết hôn. Nhưng sau đó công ty làm càng lúc càng lớn, thậm chí cổ phiếu ở nước Mỹ đưa ra thị trường, anh bận tới mảy tới mảy, vì thế em ở Mỹ cùng anh vài năm. Khi đó chúng ta trở về Đài Loan..... kết hôn.” Đường Kiện nhạt nhẽo nói.

Duy Duy dịu dàng nhìn anh.

“Duy Duy, anh yêu em, em cũng yêu anh, chúng ta từ thời thơ ấu chưa bao giờ chia lìa, đã sớm là một bộ phận của nhau, mất đi em chẳng khác nào mất đi chính bản thân anh, thậm chí so với mất bản thân còn đau hơn, anh không có cách nào thừa nhận—”

Vì thế anh buông tay tất cả, quay đầu gia nhập kế hoạch của Smith.

“Em không hiểu.....” Duy Duy nhẹ giọng nói. “Vậy vì sao, chúng ta bây giờ không nhận ra?” (aoi: chắc ý chị bầu sao chị kh biết anh ==)

Đường Kiến nhìn thật sâu vào mắt cô, tiếng nói trầm thấp chấn động.

“Duy Duy, đây không phải lần đầu tiên anh trở về”

Lần đầu tiên, anh về năm cô mười sáu tuổi, anh mười tám tuổi.

Thiết bị lỗ sâu này có hạn chế. Trong quá trình thí nghiệm, bọn họ phát hiện không gian bốn chiều phản chiếu này có tính phương hướng, hơn nữa dao động vô cùng không ổn định. (aoi: cái từ phản chiếu bạn kh hiểu)

“Tuồng tượng thời gian là một con sông, phải cần đến một điểm tựa như em cầm một tảng đá ném vào trong đó. Sức của em có hạn, xa nhất chỉ có thể quăng đến mười mét, cho nên mặc kệ con sông đó dài rộng bao nhiêu, em cũng chỉ có thể quăng đến trong phạm vi mười mét.” Đường Kiến vì cô giải thích. “Cái thiết bị kia bắn ra năng lượng, xa nhất chỉ có thể quay lại hai mươi lăm năm.”

“Cho nên, các anh không thể trở lại triều Minh cứu Viên Sùng Hoán?” Cô nói đùa. (aoi: gg, wiki để biết thêm thông tin chi tiết, bạn bị lười)

“Ừ.” Đường Kiến khẽ hôn thái dương cô. “Nhưng không phải tất cả thời gian trong hai mươi lăm năm đều được.”

Dòng chảy thời gian kì thật như một con sông ngầm mạnh mẽ, lung tung không hướng, bọn họ trong phạm vi hai mươi lăm năm ấy tính toán ra được một điểm, có bước song bằng phẳng nhất, an toàn nhất, cũng là thời điểm thích hợp nhất, chính là năm anh hai mươi tám tuổi.

Lần này anh đã chuẩn bị chu toàn – ít nhất anh nghĩ mình đã chuẩn bị chu toàn.

Một thiếu niên mười tám tuổi, có linh hồn một người đàn ông ba mươi tuổi thành thực cùng tất cả tri thức. Anh biết hai năm sau địa điểm lỗ sâu sẽ bị phát hiện, vì thế hacker trẻ tuổi với danh hào “Neo” nhanh chóng xông ra, chờ Smith tìm tới cửa.

Vì một cuộc sống nghiêm túc cùng cô, nào là sự nghiệp khổng lồ, nào là cổ phiếu công ty đưa ra thị trường Mỹ, tất cả anh đều không cần. Anh cũng chỉ chuyên tâm trông chừng Duy Duy của anh, tránh thoát khỏi họa kiếp năm anh hai mươi tám tuổi kia. Cái gì mà công thành danh toại, một khi họa kiếp qua đi, anh đều có thể kinh doanh trở lại. Anh tin là như thế.

Ngày tám tháng mười hai, ngày đó đã khắc sâu vào linh hồn anh.

Kết quả Duy Duy chết trước hai tháng.

Nếu lần đầu tiên mất đi Duy Duy làm cho anh đau triệt tâm phế, thì lần thứ hai chính là hủy diệt.

Vì sao? Anh đã tính toán muôn vàn như vậy, sắp xếp tất cả, ngày ngày đêm đêm bảo vệ, vậy đến tột cùng là đã xảy ra sai lầm gì?

Đường Kiến gần như tuyệt vọng.

Nhưng anh còn có cơ hội. Gần như một dạng với cái xác không hồn, anh chịu đựng đợi đến ngày thiết bị lỗ sâu hoàn thành.

Với những người khác mà nói, đây là lần đầu của bọn họ, nhưng với Đường Kiến mà nói, đây là lần thứ hai của anh.

Anh nói những thực tế sai số trong thí nghiệm cho bọn họ, tuy những người đó không rõ vì sao anh biết, nhưng anh vốn biết những chuyện bọn họ không biết, người đàn ông này về mặt lạnh lùng nhưng trong mắt cất giấu một đoàn lửa, cho tới nay luôn thần bí hay thay đổi, nhưng đối với thí nghiệm của bọn họ rất có ích.

Vì thế trải qua những lần chỉnh sửa, bọn họ phát hiện, tuy rằng tập trung vào một điểm, nhưng năng lượng sau khi phóng ra sẽ sinh ra một trình độ chấn động nhất định, rất giống như tảng đá bị quăng vào nước, sẽ sinh ra những gợn sóng, cánh hoa trôi nổi trên mặt nước sẽ bị tác động từ xa. “Tác động” này theo như thực tế tính toán sẽ là hai tháng, cho sau khi anh trở về, chuyện đáng lẽ phải xảy ra trong cuộc đời anh, sẽ có khả năng bị đẩy lên hoặc lùi về hai tháng, trong lúc chấn động.

Hai tháng. Được, anh nhớ kỹ.

Ngày tám tháng mười và ngày tám tháng mười hai.

Anh vẫn như cũ tình nguyện làm người thí nghiệm đầu tiên.

Nhưng tính toán lúc này, bọn họ phát hiện tuyến thời gian chấn động càng lúc càng loạn. Chỉ có một mình Đường Kiến hiểu được nguyên nhân, bởi vì cái khúc đoạn vốn vững vàng kia đã bị anh dùng mất, gợn sóng dẫn động, vì thế điểm kia biến mất.

Cuối cùng miễn cưỡng tính toán ra một khúc đoạn có vẻ nhẹ nhàng, Đường Kiến phát hiện đó là lần đầu tiên anh trở về ngoài mười năm.

Cũng chính là, sau khi tuyến thời gian bị dao động, nếu tìm ra một điểm cân bằng khác, thì ít nhất phải ngoài mười năm, mới không bị bước sóng quấy nhiễu. Nhưng đi tiếp mười năm chính là năm anh hai mươi tám tuổi, thời gian quá gần, anh không muốn mạo hiểm, vì thế anh lựa chọn về trước đó, đến năm anh tám tuổi.

Nhưng anh đã quên một chuyện.

Mỗi lần trở về, đều phải phát ra năng lượng thật lớn, tương ứng với thực tế chính là tai nạn. Lần đầu tiên trở về, Đường Kiệt mười tám tuổi lướt ván “Chết đuối”, mấy phút ngắn ngủi tiếp xúc làm cho anh có thể quay về thân thể của mình, ý thức lập lại. Lần thứ hai còn lại là Đường Kiệt tám tuổi khỏe mạnh chơi ở sân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gần như chảy máu quá nhiều mà chết.

Một năm này, đồng thời cũng là năm cha anh muốn tới Đông Nam Á làm công xưởng, vốn là định chuyển đi, nhưng lúc đầu là Đường Kiệt âm ỉ không chịu chuyển, cha mẹ đành phải ở lại Đài Loan. Lần này, chờ anh khôi phục thần trí, mất đi “Đường Kiệt âm ỉ” làm phiền, chuyển đi đến Đông Nam Á đã chắc chắn.

Cứ như vậy, anh tám tuổi phải đi Thái Lan, lần này bỏ lỡ cơ hội cùng Duy Duy trưởng thành.

Đường sinh mệnh, thay đổi. Rút dây động rừng, vì thế, rất nhiều chi tiết số mệnh cũng bị thay đổi.

“Chờ một chút!” Duy Duy đột nhiên mở lớn mắt, sau đó ngồi lên gót chân của mình. “Em nhớ rồi. Em hình như thật sự có ấn tượng. Trước kia em có một anh trai ở nhà bên cạnh, nhưng lúc em năm, sáu tuổi gì đó đã chuyển đi mất.”

“Sáu tuổi.” Đường Kiệt hôn khẽ môi cô, rất khẳng định.

Cho nên, bọn họ thật sự đã biết nhau từ sớm.

Cho nên, nếu vận mệnh không có thay đổi, bọn họ thật sự sẽ trở thành người yêu.

Duy Duy kinh ngạc nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Lúc này đây, Đường Kiệt bắt buộc bản thân phải nhẫn nại. Bởi vì anh có thời gian chuẩn bị lâu hơn, anh không thể chịu đựng nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nữa.

Đồng dạng là linh hồn người đàn ông ba mươi tuổi, giấu trong cơ thể trẻ con tám tuổi, anh thu lại sự sắc xảo, không dẫn chú ý của người khác, sau đó dùng máy tính của cha, bắt đầu tiến hành công việc của mình.

Trước khi kế hoạch bắt đầu rất lâu, thậm chí còn lâu hơn trước khi lỗ sâu được phát hiện, anh đã viết cái trình tự tương lai mới dùng đến, hơn nữa còn đưa ra vấn đề anh đã biết — trừ trùng, tinh tiến.

Đến năm mười tám tuổi anh yêu cầu trở về Đài Loan học đại học, vốn nghĩ cứ như vậy có thể tìm Duy Duy, nhưng, chuyện kỳ quái đã xảy ra. Không biết có phải do tuyến thời gian bị quá nhiều quá mức hỗn loạn hay không, cho nên giữa bọn họ xuất hiện tương xích (kiểu như bài trừ bài xích lẫn nhau), mỗi khi anh thử cùng Duy Duy tiếp xúc, cô sẽ luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cái cường độ ngoài ý muốn này sẽ từ mức độ tiếp xúc thân mật của anh với cô mà có sự khác biệt. Nhẹ thì ngứa xước da, nặng thì thiếu chút nữa bị chậu hoa từ trên tầng rơi xuống đập đến đầu rơi máu chảy.

Đường Kiệt bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Chẳng lẽ, Duy Duy không thể lại trở lại trong cuộc đời của anh?

Được, không sao cả, vậy anh sẽ giữ khoảng cách với cô. Nhìn cô từ xa anh có thể thỏa mãn rồi, bảo vệ cô, chỉ cần qua được cái cổng sinh tử kia.

Một khi đã sống qua, tất cả sẽ bắt đầu lại hoàn toàn. Khi đó, tuổi bọn họ còn trẻ, anh còn có thời gian thật dài để theo đuổi cô lần nữa.

Vì thế anh thu lại tài năng của mình, thậm chí thay đổi bề ngoài của bản thân, bắt đầu đeo kính, để chính mình không còn chút thu hút nào, chỉ cầu Duy Duy không cần chú ý tới anh, để cho anh từ một nơi bí mật gần đó yên lặng chờ đợi.

Chính là, tình yêu mãnh liệt chung quy không nhận được.

Vì thế rõ ràng hơn cô hai khóa, lại cố xuống cấp học cùng khóa với cô; Rõ ràng ngay từ đầu vì muốn che mắt mọi người mà chọn hệ sinh vật, nhưng cuối cùng vẫn chọn lại hệ thông tin cùng lớp với cô; Rõ ràng tám năm trước đã sớm nghe nói đọc viết tiếng Anh lưu loát, thậm chí nằm mơ cũng nói được, nhưng lại nghe nói cô đang học tiếng Anh nên cố ý nộp bài thi trắng, sau đó học kỳ sau cùng cô trùng tu Anh văn. (aoi ời anh ời T^T)

“Anh.....” Duy Duy nhìn người đàn ông trước mắt, vừa tức vừa buồn cười, trong lòng một mảnh mềm mại ôn tồn. “Anh là đồ ngốc.”

Cô dựa sát tiến vào lòng anh.

Cho nên lúc này đây bọn họ không hề quen biết.

Cho nên anh thả rằng đau khổ đè nén chính mình.

“Vậy, cái cô Văn Tuệ Linh kia là sao?” Cô gái trong lòng anh nhỏ giọng nói thầm.

Đường Kiệt bắt đầu dĩ ôm sát cô.

“Duy Duy, không lừa em, anh thật sự không biết Văn Tuệ Linh kia là có chuyện gì, anh thật sự không có ấn tượng với cô ta.”

Chuyện này nói ra thật làm Đường Kiệt bối rối, cái này chứng tỏ não anh bị thương còn có một bộ phận nào đó chưa khỏi hẳn, cho nên anh hoàn toàn không nhớ ra phần đó trong cuộc đời.

Nếu thật sự như thế, anh sợ còn có chuyện quan trọng khác anh không nhớ ra.

“Sau đó thì sao?” Duy Duy nhẹ hỏi.

Sau đó?

Sau đó cô đã chết.

Hôm đó, là ngày tám tháng mười một.

Vì sao? Vì sao? Vì sao anh luôn mất đi Duy Duy?

Đường Kiệt đau triệt tâm phế. Anh một lần lại một lần, trăm phương nghìn kế, thậm chí chịu đựng đau khổ gấp cô phải vờ như không quen biết, nhưng anh vẫn như cũ mất cô.

Không thể tưởng tượng bản thân đã sống như thế nào đến ngày kế hoạch lỗ sâu lần nữa tiến hành, anh báo lại tất cả giá trị khác. Lần này, người kế nhiệm Smith rất thông minh, có vẻ như đã đoán ra.

“Đường Kiệt, anh..... Đã làm việc này, đúng không?” Người kế nhiệm thử thăm dò.

Đường Kiệt không có trả lời.

Nhưng ánh mắt kiên cố kia đã chứng minh tất cả.

Từ sau khi vui mừng “Kế hoạch sẽ thành công” hồi phục, người kế nhiệm cùng anh ngồi xuống, nhất nhất nghiên cứu tất cả những khác biệt ở chỗ nào.

Ngày tám tháng mười, ngày tám tháng mười một, ngày tám tháng mười hai. Vốn dĩ, chấn động là hai tháng, nhưng bây giờ là một tháng lên xuống.

Nhưng mà, vì sao chỉ liên quan đến một mình chuyện của Duy Duy? Vì sao Duy Duy luôn lần nữa chết trong lòng anh.

Đường Kiệt cùng người kế nhiệm đều nghĩ không ra.

So với muôn vàn biến hóa của thế giới, một cô gái tên là “Chu Duy Duy”, chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé. Trong sinh mệnh của anh cũng có rất nhiều chi tiết thay đổi, bây giờ trong lịch trình sinh mệnh của Đường Kiệt, cùng Đường Kiệt nguyên bản quả thực một trời một vực, thậm chí ngay cả cảnh vật thành phố Đài Bắc cũng không hề giống bộ dáng vốn có của nó.

Vì sao, việc này có thể sinh ra biến hóa kinh người như thế, mà chỉ có một mình Duy Duy không tránh khỏi được cái chết?

Lần thứ ba, cũng là một lần cuối cùng, anh trở lại năm hai mươi tám tuổi này.

Không còn tiếp theo, đây là cơ hội cuối cùng. Bởi vì tuyến thời gian đã hỗn loạn đến mức không thể tìm được khu đoạn ổn định. Người có thể thiết lập điểm thời gian, là anh năm ba mươi tám tuổi, thế nhưng lúc đó đã không còn Chu Duy Duy.

Thậm chí lúc đó có khả năng không có chính anh, bởi vì trước đó thật lâu, sinh mệnh Đường Kiệt đã dừng lại ở năm ba mươi tuổi.

Năm lần bảy lượt, không ngừng, ba mươi tuổi.

Lần này, hai kiếp nạn lớn tháng mười và tháng mười một anh đều thành công tránh được.

Ngày tám tháng mười hai, một tháng sau. Cái ngày cùng vận mệnh chính thức quyết đấu, anh sẽ không thất bại nữa.

Anh không thể lại thất bại.

Duy Duy nhẹ vỗ về khuôn mặt gầy gò của anh, vì sự cố chấp của anh mà thờ dài.

“Em đói bụng.” Cô đột nhiên đứng dậy, nhặt áo somi của anh mặc vào, nhảy xuống giường đi tìm đồ ăn.

Đường Kiệt yên lặng, rồi lập tức bật cười.

Đây không phải phản ứng anh mong muốn, nhưng lại rất “Duy Duy”. Trong lòng cô rối loạn, liền rất thích nấu ăn.

Nói hơn nửa ngày, cũng thật sự đói bụng. Ngoài cửa sổ trăng đã sớm lên cao, tiếng xe cô mơ hồ từ ngoài nhẹ nhàng đi lên. Cả ngày bọn họ vẫn dính ở trên giường, trần trọc ôn tồn, trong phòng không bật đèn, cô đến phòng bếp nhỏ, thuận tay mở đèn, tại một góc nhỏ kia, tựa như đèn đuốc ấm áp buổi tối mùa đông.

Đường Kiến xuống giường, trên thân hình khỏe mạnh cao gầy chỉ mặc cái quần đùi, cơ bắp dưới lớp da màu lúa mạch theo động tác mà hoạt động. Anh không thèm để ý với nửa thân trần của mình, ngồi vào trước bàn ngăn cách quầy bar, nhìn cô gái đang bận rộn trong phòng bếp.

Duy Duy chú ý chuẩn bị, bận rộn một lát, cho nắm hương cùng thịt gà vào nồi hầm canh, tay bắt đầu xắt bắp cải.

“Đài Bắc bây giờ cùng thời điểm của anh có gì khác?” Duy Duy lên tiếng trong giọng có chút tò mò.

“Cho ví dụ,” Đường Kiến khiêu mày. “Đài Bắc 101 có hai tòa.”

Cô đột nhiên tắt lửa, kinh ngạc xoay người.

“Cái gì? Hai tòa?”

“Đài Bắc 101 còn có một tòa tháp năm mươi tầng, hiện tại ở chỗ Tín Nghĩa Uy Tú Cinemax. Chẳng qua bây giờ ở đây, nhà thiết kế đó tiếp nhận công trình Burj Dubai, Đài Bắc 101 có một do ông ta thiết kế, vì thế hiện tại 101 mới có một tòa.” Đường Kiến tay xoa cằm, kéo khóa miệng.

Duy Duy ngậy người một hồi lâu.

“Thì ra là thế.....”

Duy Duy quay đầu tiếp tục rửa rau xắt thức ăn. Lúc này, cô đợi bắp cải xào được rồi, bung đến chỗ quầy bar nhô anh ngồi, mới lại mở miệng.

“Anh có tính qua hay không, có lẽ các anh đột phá không phải là thời gian, mà là không gian?” Duy Duy nhìn anh. “Cho nên anh ba lượt trở về, kỳ thật không phải là trở về, mà là tiến vào một không gian song song khác.”

Đường Kiến sắc mặt như nước. “Sao lại nói thế?”

“Tựa như anh nói ấy, rất nhiều chuyện thay đổi, cùng nguyên bản không giống nhau; Nếu toàn bộ thế giới đều phát sinh thay đổi lớn như vậy, anh không nghĩ qua đây kỳ thật là một không gian khác biệt sao? Lỗ sâu kia..... Các anh cho là quay lại thời gian, kỳ thật chính là trong không gian song song khác biệt đó nhảy ra. Không gian của anh vẫn tồn tại, anh vẫn là ông chủ tuổi trẻ tài cao của công ty phần mềm, ngày ngày vẫn trôi qua. Mà anh nhảy vào không gian này, Đường Kiến chỉ là Đường Kiến, một người đàn ông dung mạo không xuất sắc, dựa vào sản nghiệp tổ tiên mà sống hết một đời bình thường, mà Chu Duy Duy cũng chỉ là Chu Duy Duy, một người cũng bình thường chẳng qua làm ở MIS.”

“Duy Duy, tin tưởng anh, anh là người biết rõ cái lỗ sâu kia nhất trên thế giới này—”

“Nhưng anh đã từng nói, năng lượng cùng vật chất nơi đó rất bí ẩn, không thuộc về Trái Đất. Thí nghiệm của các anh nắm giữ lượng biến đổi có hạn, ngay cả số lần cũng có hạn, cho nên, thật ra chính anh cũng không cách nào xác định được, không phải sao?” Duy Duy suy nghĩ sâu xa nói. “Có lẽ các anh đột phá kỳ thật là không gian, căn bản không phải thời gian.”

“Mặc kệ là thời gian hay không gian, tóm lại mục tiêu của anh chưa từng thay đổi.” Đường Kiến yên lặng nhìn cô.

Cứu cô. Để cô sống sót.

“Nghĩ như vậy hoàn toàn bị thảm. Cho dù là không gian song song, mặc kệ em ở trong không gian hay thời gian nào cũng sẽ chết.” Duy Duy tự đánh trống lảng.

“Anh sẽ không để em chết!” Đường Kiến đè lại tay cô, ánh mắt và ngữ khí đều tha thiết.

Anh không thích cô dùng cái giọng người không có việc gì tự bàn luận về mình. Giống như chuyện không liên quan đến mình, giống như người chết đi không phải cô, giống như cô không thèm để ý.

Nhưng cứu cô là toàn bộ sinh mệnh của anh, là mục tiêu duy nhất, anh không thể chịu đựng được cô khinh thường đối đãi với bản thân như vậy.

Duy Duy rũ đôi mi dài, trầm mặc một lát.

“Đường Kiến.....” Cô mềm nhẹ gọi.

Không biết vì sao, Đường Kiến cảm thấy lời cô muốn nói sẽ không xuôi tai, vì thế anh mở miệng trước, ngăn cản ý đồ của cô.

“Duy Duy, thay đổi thời gian — hoặc không gian — cần trả giá rất lớn. Mỗi lần em..... chết đi,” Anh cực kỳ không muốn phun ra hai từ kia. “Càng ngày càng nghiêm trọng. Lần đầu tiên, em bị một tên say rượu đâm chết; Lần thứ hai, nó thắng cấp thành tai nạn xe cô liên hoàn. Lần thứ ba, một chiếc xe chở dầu đâm vào xe vận chuyển chất hóa học, dẫn đến phát nổ dữ dội, đốt rụi nửa con phố.”

Anh nói cho cô, lúc này đây, cũng là một lần cuối cùng, tình huống chỉ biết càng nghiêm trọng. Mà điểm này làm Đường Kiến vô cùng bất an, giống như có một sức mạnh u tối nào đó, cố chấp muốn mang cô đi.

“Chờ một chút!” Duy Duy đột nhiên rút tay trừng mắt nhìn anh, “Anh là nói, ban đầu chỉ có một mình em chết, đến cuối cùng có rất nhiều người cùng

chết theo em?”

“..... Ừ.”

“Đường Kiện, sao anh có thể để chuyện như vậy xảy ra?” Cô kinh hãi hỏi.

“Anh không có ngồi xem, anh trở về là vì không muốn nó xảy ra!”

“Không, em là nói.....” Duy Duy vô lực khoát tay, vùi mặt vào tay mình.

Sao anh có thể để nó ba lần bốn lượt xảy ra?

Nhưng những lời này cô nói không nên lời, bởi vì anh làm thế này tất cả đều vì cô.

Nhưng mà.....

Cô thật sâu thờ dài, ngẩng đầu nhìn anh.

“Đường Kiện, sau đó thì sao? Quyết định của anh là gì? Cuộc sống của anh là gì? Quay lại một thời điểm đặc biệt trong thời gian, qua một khoảng thời gian, sau đó đến điểm thời gian đặc biệt ấy, rồi lại bắt đầu một lần nữa?”

“Sẽ không có tiếp theo, đây chính là lần cuối cùng.” Hàm dưới của anh căng thẳng siết chặt.

“Nói cho em biết, anh không ngừng lặp lại cuộc sống của mình, cuối cùng thật sự tìm được thứ anh muốn sao?”

“Duy Duy.....”

“Không, em nói thật.” Cô giờ lên một bàn tay ngăn cản anh. “Anh sống đến ba mươi tuổi, sau đó trở lại mười tám tuổi sống thêm đến ba mươi tuổi, sau đó trở lại tám tuổi sống thêm đến ba mươi tuổi, sau đó trở lại hai mươi tám tuổi sống thêm một hồi ba mươi tuổi. Nếu anh sống một cách bình thường, anh bây giờ hẳn đã là người sáu mươi sáu tuổi. Có khả năng đã con cháu đầy đàn, có một xí nghiệp xuyên quốc gia thành công, ở trong bảng tài phú thế giới anh không chừng đã đứng thứ hai, cuộc đời huy hoàng như vậy, có thể có bao nhiêu chuyện đặc sắc? Nhưng Nhưng hiện giờ anh lại kẹt ở chỗ này, vẫn như cũ là người hai mươi tám tuổi, một thanh niên không có tiếng tăm, đáng giá sao?”

“Đáng giá!” Đường Kiện vòng qua quầy bar, mạnh mẽ ấn cô vào lòng. “Vì em, đáng giá.”

“Nhưng mà..... Nhưng mà em không cảm thấy bản thân đáng giá.” Duy Duy chôn trong lòng anh, nhẹ giọng nói nhỏ. “Không phải em tự coi nhẹ mình, em đương nhiên cũng muốn hưởng mệnh trăm tuổi, nhưng mà..... Những người vô tội chết cùng em, người yêu bọn họ không phải chỉ có một, ‘Kế hoạch lỗ sâu’ có thể cho bọn họ trở về thay đổi tất cả, những người đó, làm sao bây giờ?”

“Anh không thể quan tâm hết bọn họ được, Duy Duy.” Đường Kiện thấp giọng nói.

Đúng, thế này rất ích kỉ, nhưng anh vốn chính là người ích kỉ.

Thiên hạ làm công, lấy sự hưng vong của thế giới làm nhiệm vụ của mình chưa bao giờ là lời răn cuộc sống của anh, anh chính là lạnh lùng mà ích kỷ như vậy, anh chính là chỉ thương chỉ nhớ người anh yêu, chỉ cứu người anh muốn.

Anh phải như thế.

Bởi vì, nếu anh làm cho bản thân nhớ quá nhiều, trong lòng có dao động, như vậy Duy Duy của anh vĩnh viễn không bao giờ về được.....

“Duy Duy, Duy Duy.” Anh không ngừng thấp giọng gọi tên cô, cúi đầu oa oa, gần như là đau đớn. “Duy Duy, em có đứa nhỏ.....”

Yêu kiều mềm mại trong lòng anh chấn động.

“Thằng bé rất nhỏ rất nhỏ, trên hình ảnh siêu âm ba chiều chẳng qua chỉ là một đoàn huyết nhục nho nhỏ, nhưng tiếng tim nó đập thật mạnh, tràn đầy sức sống. Dù chỉ là viên thịt nhỏ năm tháng, cũng đã rất có cá tính, qua bụng của em chơi đùa bốc với anh.....”

Sau tai Duy Duy là một làn da ấm áp.

Tiểu bảo bảo, đứa nhỏ của cô và anh. Sau đó mặt cô cũng nóng lên. Ở trước ngực anh ấn hạ đầm nước của cô.

“Cả hai chúng ta đều rất vui mừng, mới hơn một tháng mà đã bắt đầu tra từ đặt tên..... Em luôn cười anh toàn chọn tên quá tầm thường, còn anh cười em chọn tên không thực tế. Anh vốn muốn đưa em đi đăng ký ở Las Vegas, nhưng em kiên trì muốn về Đài Loan nhận lời chúc phúc của người thân. Anh cười em, đến lúc đó lớn bụng mặc áo cưới nhất định sẽ bị người ta chê cười, em rất là khốc nói cho anh biết, em nhất định sẽ là cô dâu bụng dự xinh đẹp nhất thế giới, không sợ bọn họ nói.....” Đường Kiện hơi đẩy cô ra, nhìn sâu vào đáy mắt cô, đôi mắt đen sâu không thấy đáy bị nước mắt ướt đầm.

“Duy Duy, chúng ta rất hạnh phúc.”

Bọn họ rất hạnh phúc.

Vợ yêu con thơ, công thành danh toại, cuộc sống mỹ mãn, tương lai hạnh phúc, tất cả ở ngay trước mắt, đưa tay có thể chạm, cách anh gần như thế, lại chỉ trong giây lát thành hư không. ....

Bảo anh làm sao có thể chấp nhận?

Anh muốn vợ của anh. Anh muốn đứa nhỏ của anh. Anh muốn người yêu đầu của anh trở về!

Cho dù thế này rất ích kỉ, cái giá đại giới phải trả bằng sinh mệnh của nhiều người, nhưng anh không quan tâm nhiều thế được.

Duy Duy thở nhẹ, ôm anh vào ngực an ủi nhẹ nhàng trong lòng.

Kỳ thật cô vốn muốn nói cho anh, cô không phải “Chu Duy Duy” của anh.

Những đặc tính cấu tạo nào để hình thành một “Người”? Là gia đình của cô hoặc của anh, hoàn cảnh sinh trưởng, giáo dục đầy đủ, bạn bè giao hữu. .... Những thứ này hình thành một con người phong mạo hoàn chỉnh.

Nhưng, cô cùng “Chu Duy Duy” của anh không giống nhau.

Cô cùng “Cô” có cá tính khác nhau, bối cảnh khác nhau, cuộc sống khác nhau, chỉ chia sẻ cùng một cái tên mà thôi.

Như vậy, có thể xem là cùng một người sao?

Kỳ thật “Chu Duy Duy” của anh đã sớm chết rồi. Cho dù anh trở về lần nữa, cũng sẽ không tìm được người giống nhau kia.

Nhưng mà, ôm chặt người đang rơi xuống lệ nam nhi này, cảm nhận được sự thống khổ của anh, tuyệt vọng của anh, bi thương của anh, cô nói không nên lời.

Mặc kệ tâm tình đối với chuyện này như thế nào, vào giờ phút này, cô yêu người đàn ông này.

Cố chấp, liều lĩnh yêu người đàn ông của “Chu Duy Duy”.

Người đàn ông tình nguyện vì người yêu buông tay tất cả, truy tìm đến chân trời góc biển, bị vây ở giữa không gian này.

Cô là “Chu Duy Duy” của anh, hoặc không phải “Chu Duy Duy” của anh cũng không quan trọng. Bắt đầu từ giờ phút này đây, cô, Chu Duy Duy, yêu Đường Kiệt.

“Duy Duy, không được rời khỏi anh. Xin em, không được rời đi, anh không nổi chịu. .... anh không chịu được những ngày không có em. ....” Anh đè cô lại vào ngực mình, nhanh đến mức hai người đều phát đau.

Duy Duy chôn sâu trong lòng anh, nước mắt không tự chủ được lăn dài.

“Được, em sẽ không rời khỏi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Nếu nói sau cuộc nói chuyện cuộc sống có gì thay đổi, nhiều lắm chỉ là cô trở nên càng phối hợp hơn một chút, thời gian khác, ngày vẫn qua bình thường.

Anh yêu cầu cùng cô ra ngoài, cô cho anh đi theo. Anh yêu cầu cô đợi ở nhà, cô đợi ở nhà. Anh yêu cầu cô làm cái gì, cô làm cái đó.

Duy Duy làm tất cả những việc khiến anh an tâm.

Chẳng qua người này có đôi lúc dùng nó để truyền giả thánh chỉ, cục diện sau đó liền biến thành như vậy –

“A. .... U. .... Nhẹ, nhẹ một chút. .... Đường Kiệt. ....”

Duy Duy mở đôi mắt nhắm nghiền ghé vào giường, cái mộng tron bóng tuyết trắng nâng cao, thừa nhận những lần va chạm hung mãnh từ phía sau.

Bình thường Đường Kiến dịu dàng mọi cách với cô, cưng chiều mọi chuyện, nhưng chuyện trên giường lại hoàn toàn thô lỗ độc tài.

Anh biết, vì “Nguyên nhân kia”, Duy Duy sẽ ít từ chối yêu cầu của anh, vì thế anh cũng hoàn toàn không có cảm giác tội ác lợi dụng cơ hội này, tận tình cầu hoan.

Mỗi đêm cô định triển miên thì không cần nói, đến lúc anh hứng khởi còn có thể tới cả bữa sáng, hoặc thêm một màn lúc nghỉ trưa, làm cả người cô mệt mỏi bần rần, khổ không nói nổi. (aoi: sung quá =]])

“Ngoan, bảo bối. .... lập tức là được rồi. ....”

Chấn động sau lưng càng thêm mãnh liệt, Duy Duy như đắm chìm trong bể tình dục, vô lực ngâm nga, tùy ý anh.

Người đàn ông sau lưng mãnh liệt đến nỗi, cô cảm thấy bụng hơi chua xót, tay trắng nõn lạnh lẽo xoa, nghĩ tới cái gì đó, mi tâm không khỏi hơi nhú.

“Anh. .... Nhanh chút. ....”

“Ngoan, lập tức được rồi. ....” Người đàn ông sau lưng khàn khàn dụ dỗ.

Nhưng cái tình trạng kia không giống như “Lập tức”.

“Đường Kiến!”

Ngữ khí kiên quyết, đây là thực sự tức giận. Người đàn ông phía sau nặng nề cười nhẹ, lần cuối cùng này thật sự tận hưởng thu bình.

Sau khi bị mưa to gió dữ tàn phá cô gái mềm nhũn nằm trên giường, thân thể trắng ngọc phủ một tầng phấn hồng trong suốt, hai tròng mắt nhắm chặt, đôi mi dài hơi phát run. Anh thích chọc cô, cũng bởi vì tư thái mây mưa của Duy Duy quá mức xinh đẹp đáng yêu, bảo sao anh chịu nổi.

Đường Kiến hôn đôi mi rung động của cô, lười nhác duỗi lưng xuống giường, giống con mẫn sư được ăn uống no đủ, cả người thư sướng.

“Em ngủ một chút, anh đi ra ngoài mua bữa tối.” Đã hơn sáu giờ rồi, cũng nên ăn cơm chiều.

Cô lười biếng nằm trên giường không muốn động, Đường Kiến nhìn mà trong lòng yêu cực, lại ôm hung hăng hôn mấy cái, thực hận không thể nuốt cô vào bụng.

Duy Duy đợi đến khi nghe thấy tiếng anh ra khỏi cửa mới mở mắt, lật người nằm ngửa nhìn chằm chằm trần nhà một lát, sau đó đột nhiên nhảy xuống giường, một khắc vừa đứng dậy thì hơi cứng đờ — tên Đường Kiến thú tính xấu xa — sau đó đi vào trong phòng tắm.

Bên trong một trận thanh âm huyền ảo sột soạt, sau đó yên tĩnh trở lại.

Một lát sau, Duy Duy đi ra, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo somi của anh mặc lên, khuôn mặt thanh lệ suy nghĩ sâu xa.

Nhìn thứ gì đó cầm trên tay, cô khẽ thở dài một tiếng, tiện tay rút tờ A4 bọc vỏ lại, quăng vào thùng rác.

Hoàng hôn sớm buông xuống, bên trong u ám chỉ có ánh sáng của chiếc đèn dầu ở tủ đầu giường. Duy Duy cũng không bật đèn, ngồi trên chiếc giường trước cửa sổ ở phòng khách, hai tay ôm đầu gối, nhìn chăm chú ngọn đèn dầu Vạn gia dưới tầng.

Con người ngập nước liếc đồng hồ điện tử treo trên tường, ngày hai mươi tám tháng mười một.

Hôm qua, Đường Kiến yêu cầu cô xin nghỉ phép hai tuần. Cô đương nhiên biết vì sao. Vốn nghĩ công ty sẽ không đáp ứng, cô đã phải chuẩn bị tốt để đưa đơn xin từ chức, không nghĩ tới ông chủ rất sáng khoái chuẩn tấu.

“Ha ha, tôi biết cô đã thật lâu chưa có nghỉ phép dài hạn, vất vả cho cô rồi. Đi chơi cùng bạn trai cho tốt đi, chơi đã rồi trở về.” Ông chủ nghĩ cô muốn cùng bạn trai xuất ngoại đi Châu Âu chơi.

Rồi trở về. ....

Thật sự có thể trở về sao?

Kỳ thật không ai biết.

Cô cùng Đường Kiến hai người cũng chưa từng nói, cuộc sống bình thường mọi thứ bình thường, nhưng một loại cảm giác căng thẳng tế nhị đang dần dần tích lũy.

Đường Kiến có khi trong lúc vô tình nhìn lên đồng hồ trên tường, bất luận lúc ấy đang làm cái gì, tay sẽ cứng đờ, sau đó khuôn mặt anh tuần lập tức căng thẳng.

Từng ngày trôi qua, cầu hoan của anh phát ra càng mạnh mẽ, cô gần như cũng theo anh; Mà thời gian không cùng cô dính trên giường, anh liền hướng về phía máy tính của mình. Cô biết anh cùng một người tên là “West” đứng đầu nhóm hacker liên lạc thường xuyên, nhưng mà cô chưa từng chủ động qua

hỏi bọn họ trao đổi cái gì.

Ngày tám tháng mười hai, ngày chết của cô. Nghĩ lại có chút không thật.

Đại khái toàn thế giới không có ai giống cô, biết chuẩn xác ngày nạn lớn của mình. Trước kia không phải chưa từng cùng bạn bè tán gẫu qua loại đề tài “Nếu có một ngày có thể biết trước ngày chết của mình” này, lúc ấy mọi người thất chủ bất thiết, nói bản thân trước lúc đó nhất định sẽ như thế nào làm cái gì, cô cũng không ngoại lệ. Nhưng hiện tại thật sự biết rồi, cô lại cái gì cũng không muốn làm, thậm chí cùng Đường Kiện, thật yên lặng qua từng ngày.

Ngẫm lại mà buồn cười, hình như mới không lâu trước, cô còn hy vọng mỗi ngày có thể có chút thay đổi gì đó, bây giờ cô lại chỉ hy vọng trở lại như trước kia có cuộc sống bình thân không lo âu.

Đối với tất cả chuyện đây, cô bất ngờ tâm bình tĩnh mà chống đỡ.

Cô chính là lo lắng Đường Kiện.

Nếu ngày tám tháng mười hai gần tới đây, mà tất cả vẫn như cũ, cô không dám tưởng tượng Đường Kiện sẽ như thế nào.

Anh đã thấy cô chết ba lần, đây là một lần cuối cùng. Anh tuy rằng không nói, nhưng đêm khuya tỉnh giấc, cô tỉnh lại đều phát hiện anh còn chưa ngủ, nếu không phải nhìn chăm chăm cô, thì chính là nhìn chăm chăm trần nhà, dưới vẻ mặt suy nghĩ sâu xa là một loại tuyệt nhiên nghiêm trọng.

Đường Kiện. .... Người đàn ông này thực sự rất yêu cô, rất yêu cô.

Một cô gái, trong cuộc đời có thể được một người đàn ông yêu như vậy, cũng đáng giá. Duy Duy trong lòng tràn đầy ngọt ngào cùng chua xót.

Nếu cô chết, dù sao người chết cái gì cũng không biết. Nhưng Đường Kiện thì sao? Đường Kiện làm sao bây giờ?

Kỳ thật, cô biết Đường Kiện sẽ làm gì. Anh nhất định sẽ cố chấp, dồn hết tâm trí thay đổi trình tự lỗ sâu kia, chỉ vì để trở về cứu cô một lần nữa. Cho dù mười năm hai mươi năm ba mươi năm, anh cũng sẽ không từ bỏ, tựa như anh đang làm bây giờ.

Người này nha. ....

“Aizz.” Duy Duy thở dài thật sâu.

Lúc trở về Đường Kiện xách theo com cuộn rong biển cô thích, đã thấy cô ghé vào trên cửa sổ như vậy, bóng đêm thành phố chiếu vào một bên mặt cô nhuộm một tầng ánh sáng bạc.

“Sao không bật đèn?” Anh xử lý bật đèn lên, Duy Duy nháy mắt một chút, chậm rãi thích ứng với ánh sáng thỉnh thoảng xuất hiện.

Anh đặt com cuộn lên bàn trà, cũng không vội gọi cô qua ăn, chính là đi qua, kéo thân thể mềm mại tiến vào lòng mình, cùng cô ngồi xem sao Ngưu Lang Chức Nữ.

“Duy Duy, ngày mai chúng ta đăng ký được không?” Anh hôn tóc mai cô, ngón tay dài khẽ vuốt sau lưng cô.

“Ừ?” Cô lười nhác gối lên ngực anh, không muốn động đậy.

“Ồ Đài Loan công chứng kết hôn là chuyện quan trọng phải đăng ký trước ba ngày, chúng ta đi đăng ký trước, sau đó đi chọn nhẫn, ba ngày sau em chính là Đường phu nhân.” Anh thấp giọng rì rầm rung động bên tai cô.

“.....”

Duy Duy khép hờ mắt không có lập tức nói.

“Được không?” Đường Kiện nhẹ nhàng lắc cô một cái.

Cô nâng mắt mỉm cười với anh. “Cũng tốt.”

“Qua một thời gian, chờ tất cả những chuyện này xong rồi, anh sẽ bù cho em một hôn lễ chính thức.”

Trán anh để lên trán cô, khi nói chuyện, nhẹn không được mút môi cô một cái.

“Được.” Cô gật gật đầu.

“Được! Đến ăn com đi!” Thần sắc của anh lập tức sáng sủa, ôm lấy cô về phía bàn trà.

“Đường Kiện. ....” Duy Duy dựa vào ngực anh, mềm mại gọi.

“Ừ?”

Cô dừng một chút, ánh mắt bay về phía đồng rác, cuối cùng vẫn lắc đầu trong lòng mình, ôm cổ anh.

“Anh đã quên mua canh.”

Tĩnh tề như Đường Kiện, làm sao không biết cô có chuyện chưa nói ra? Đôi mắt đen trầm như hồ đêm chợt lóe.

“Duy Duy?”

“Ừ?”

“Em sẽ không sao đâu.” Anh dịu dàng cam đoan bên tai cô.

“Em biết.” Cô cong khóe miệng, mở nhẹ lên môi anh.

“Anh sẽ không để em gặp chuyện không may.” Anh lẳng lặng nói.

Duy Duy ngừng lại một chút, thờ dài thật sâu.

“Đường Kiện, anh có thể đồng ý với em một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này anh nhất định phải đồng ý, hơn nữa sau khi đồng ý xong, anh nhất định phải làm được!” Cô cố chấp vịn cổ anh.

“Em trước tiên phải nói là chuyện gì đã.” Anh không ngăn cản.

Duy Duy từ trong lòng anh hạ xuống, tay áp vào trước ngực anh, nghiêm túc nhìn anh.

“Lần này, nếu em lại chết. ....” Cô gờ một bàn tay lên ngăn anh phản bác. “Em muốn anh đồng ý với em, sống tiếp những ngày sau cho tốt, không bao giờ quan tâm tới cái ‘Kế hoạch lỗ sâu’ kia nữa.”

“Không được!” Anh quả quyết từ chối.

“Đường Kiện, đồng ý với em.” Duy Duy tay trước ngực anh nắm chặt. “Anh không thấy sao? Anh đã muốn tẩu hỏa nhập ma rồi.”

“Duy Duy, anh gần đây đang viết một mẫu tính toán mới, có khả năng làm chấn động bước sóng giảm, anh sẽ không phải chịu khoảng cách 10 năm nữa, vẫn có cơ hội trở về, không nên ép anh từ bỏ.” Đường Kiện hơi thở bắt đầu nặng nề.

Duy Duy cười cười, chui ra khỏi lòng anh.

“Được, thực ra bây giờ anh cũng không cần thiết phải trông nom em, dù sao nếu ngày tám tháng mười hai em chết, anh vẫn có thể trở về, vẫn sẽ có một Chu Duy Duy khác chờ anh cứu, em sống không qua được ngày tám tháng mười hai có gì quan trọng đâu?” Cô buông tay.

“Duy Duy!” Gân xanh bên thái dương anh nổi lên, rút ngắn lại khoảng cách, hung hăng kéo cô vào ngực. “Em không được nói như vậy!”

“Em là nói thật, Đường Kiện.” Duy Duy dịu dàng nhìn anh. “Người anh cứu, đã sớm không phải em; Là ‘Chu Duy Duy’, không phải em.”

Bởi vì cô căn bản không phải là cô gái chết trong lòng anh lần đầu kia.

Cô cùng “Cô” là khác nhau.

“Là em, chính là em!” Đường Kiện hai mắt đỏ lên, kịch liệt nói.

“Đường Kiện, em không biết người anh yêu là Chu Duy Duy nào, nhưng em biết người em yêu là ai.” Duy Duy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thon gầy của anh. “Người em yêu là anh, Đường Kiện. Anh đau lòng cho em, chẳng lẽ không hiểu được, em cũng đau lòng cho anh sao?”

“Vậy em không được có yêu cầu tàn khốc như vậy với anh!”

“‘Chu Duy Duy’ của anh. ....”

“‘Chu Duy Duy’ của anh chính là em!”

“‘Chu Duy Duy’ của anh sẽ hy vọng anh trải qua những ngày như vậy sao?” Cô giật mình không nói tiếp.

“Thật sự, anh nhắm lại mà xem, Chu Duy Duy có thai con trai của anh, Chu Duy Duy đứng ở bên kia đường cười sáng lạn với anh, nếu cô ấy biết sau khi cô chết, cuộc sống của anh từ đó về sau cứ mãi tuần hoàn ở tuổi ba mươi, cuối cùng ra không được, anh vì cô ấy buông tay tất cả, thành tựu, đã tâm, cuộc sống, tương lai hạnh phúc tươi sáng cùng tất cả người yêu quan tâm đến anh, cô ấy sẽ mong muốn anh làm như vậy sao?”

“Duy Duy.....”

“Cô ấy sẽ không mong như vậy.” Duy Duy nâng mặt của anh. “Được, anh nói em chính là Chu Duy Duy của anh, em đây hiện tại nói cho anh, em cũng không mong muốn như thế.”

Những lời này như một cú đá thật mạnh vào trái tim Đường Kiệt, đập anh cả người chấn động, tứ chi bách hải như xương bị gãy, đau đớn.

“Đường Kiệt, em sẽ cùng anh cố gắng, bởi vì em cũng không muốn chết. Nhưng mà, nếu vận mệnh thật sự tránh không khỏi – đồng ý với em, thả em, để cho em đi.” (aoi: ôi chị ơi T^T *cần cần khăn*)

“Anh không đồng ý..... Anh không đồng ý.....”

Anh ôm cô thật chặt, đem mặt cô đặt trước ngực mình, khuôn mặt chôn sâu vào tóc cô. Từng đợt mùi hương cơ thể của cô chui vào chóp mũi anh, trong lành như thế, tốt đẹp như thế, sao cô có thể yêu cầu anh buông ra?

Duy Duy thở dài.

“Đường Kiệt, anh đừng làm em ngay cả đi cũng không an tâm.”

“Câm miệng!” Anh hét thật mạnh, ôm lấy cô đi tới giường lớn, cần lần nữa dùng sức kích tình mạnh liệt để chứng minh cho bản thân biết cô tồn tại –

“Anh không buông tay! Anh tuyệt đối không buông tay!”

Một chiếc Toyota thuê chạy nhanh trên đường cao tốc xuôi Nam.

Đường Kiệt tay vững vàng vào lái xe, khỏe mắt nhìn xuống cô gái đang lười biếng ngủ vùi.

Tay anh dò xét khí lạnh điều hòa bên chỗ cô, điều chỉnh gió một chút, không cho thổi trực tiếp vào mặt cô, buổi tối lại ẩm ỉ đầu đầu.

Khi tầm mắt thu hồi lại thì lo lắng liếc tấm lịch để bàn – dòng chữ ngày bảy tháng mười hai làm trái tim anh nhói một cái, có chút phiền chán quay đi nhìn về phía trước

Còn lại một ngày.....

Duy Duy nhớ có lần anh nói “Mỗi lần tai nạn đều càng ngày càng nghiêm trọng”. Nếu việc này không thể tránh phải xảy ra, như vậy ít nhất bọn họ có thể tận lực giảm số người bị hại, vì thế cô đề nghị bọn họ tìm chỗ thăm sơn núi hoang rồi đi.

Kì thật theo như ý của Đường Kiệt, vốn là đợi ở nhà trọ của cô, lấy bất biến ứng vạn biến là tốt rồi. Hơn nữa trong lòng anh chứa một tia lo lắng cuối cùng, nếu Duy Duy thật sự bị thương, đợi ở trong thành phố cách nơi điều trị tương đối gần.

Nhưng Duy Duy thực kiên trì, mà một khi cô cố chấp, ngay cả anh cũng không lay chuyển được.

Vì thế, xử lý tất cả chuyện vặt xong, trước một ngày anh đưa cô đến một chỗ sản nghiệp của Đường gia ở vùng núi nam bộ.

Nơi đó quả thật là thâm sơn núi hoang, bởi vì mấy lần liên quan đến lũ bùn, người chung quanh đã sớm chuyển đi, chỉ còn lại một vài phòng ốc bỏ hoang. Nhà này của bọn họ xây trên nhà cũ có nương rẫy bao quanh, cũng không bị lũ bùn đe dọa, cho nên phòng ở vẫn còn đó. Tuy rằng lụi bại, bất quá chỉ ỳ khuất một đêm, cũng không tồi.

Có điều chuyện làm Đường Kiệt bất an là, mấy ngày nay anh đột nhiên không liên lạc được với West, có chút muốn giao phó cho tên kia vài chuyện. Chẳng qua, chuyện gì cũng đều không quan trọng bằng Duy Duy, mất thấy thời gian gần kề, trước mang theo Duy Duy tránh một chút nói sau.

Linh linh linh — điện thoại của anh lớn tiếng kêu lên, Đường Kiệt nhận.

“Alo?”

“Anh ở chỗ nào?”

Đường Kiệt nhú nhú mày, tay ấn nút tắt, tiện tay vứt một cái sang bên cạnh.

Linh linh linh — di động không khuất phục tiếp tục kêu.

Cô gái yêu kiều bị đánh thức lười biếng duỗi lưng, nhìn chiếc di động đang ẩm ỉ của ai đó.

“Anh không nhận à?”

Thần thái cô mệt mỏi, đêm qua lại bị anh nháo ngủ không đủ. Đường Kiệt bàn tay to dò qua, xoa loạn tóc cô, di động vẫn như cũ mặc cho nó vang.

Duy Duy cầm di động nhìn vào, Văn Tuệ Linh?

Cô cười trộm, đôi mắt anh không hề chớp thoáng nhìn.

“Này! Bạn gái trước nha! Còn tìm anh gấp như vậy, tốt xấu gì cũng có chút tình nghĩa đi?” Duy Duy nháo anh, ấn xuống nút trò chuyện màu xanh, tiến đến bên tai anh.

Đường Kiện bất đắc dĩ, tròn mắt nhìn cô một cái, bắt tay nhận điện.

“Alo?”

“Anh ở chỗ nào?” Giọng nói Văn Tuệ Linh ngoại trừ mắt hững, còn có một tia vội vàng.

“Cô muốn làm gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi muốn biết anh ở chỗ nào.” Văn Tuệ Linh cố chấp hỏi.

“Tôi không rảnh, không cần gọi tới nữa!” Đường Kiện nghĩ ấn nút tắt.

“Đường Kiện!” Tại đầu dây kia Văn Tuệ Linh đột nhiên đề cao giọng nói, thanh âm kêu lên bén nhọn cho dù anh không bật loa ngoài, Duy Duy bên cạnh cũng nghe thấy được. “Tôi cảnh cáo anh, anh không được treo máy! Anh đang ở cùng với Duy Duy phải không?”

“Không liên quan đến cô.” Anh rõ ràng lưu loát nói lại.

“Anh đưa điện thoại cho Duy Duy, để tôi nói chuyện với cô ấy.”

“Tạm biệt.”

“Chờ một chút.” Là Duy Duy cầm anh lại. Đường Kiện vẻ mặt không vui, cô không cần phải chịu đựng Văn Tuệ Linh quấy rầy. “Không sao, để em nói chuyện với cô ấy một chút.” Cô trấn an vỗ nhẹ tay Đường Kiện.

Đường Kiện bất đắc dĩ, đưa điện thoại cho cô.

“Alo?” Duy Duy đã muốn chuẩn bị tốt, chờ câu chửi bới “Hồ ly tinh, không biết xấu hổ” bên kia di động đánh tới.

“Duy Duy! Duy Duy, em nghe chị nói, em nhất định phải cản Đường Kiện, lập tức bảo anh ta trở về.” Văn Tuệ Linh dồn dập nói.

Bất thành linh, Văn Tuệ Linh chẳng những không mắng điên cuồng, ngữ khí thậm chí mang theo chút lưu luyến dằn dò, Duy Duy nhất thời ngốc lảng.

“Duy Duy? Duy Duy?” Một chỗ khác không nghe cô trả lời, lại ở đồn dập kêu.

“Ai, tôi đây.” Cô liếc một cái Đường Kiện, biết anh cũng dựng thẳng lỗ tai đang nghe. “Văn tiểu thư, chị yên tâm, tôi cùng Đường Kiện chỉ là..... Đi lên núi độ vài ngày, lập tức quay lại.”

Một chỗ khác hiện lên một chuỗi hít sâu rõ ràng, giống như Văn Tuệ Linh đang cố gắng hít thở, vững vàng bản thân.

“Duy Duy, điện thoại bây giờ có bật loa không?”

“Không phải.”

“Được, em bật to giọng của chị đi.”

Duy Duy nhìn Đường Kiện, ấn nút bật loa.

“Đường Kiện!” Tiếng Văn Tuệ Linh giận dữ kêu vang trong xe. “Anh lập tức đem Duy Duy trở về, nghe thấy không?”

“Không liên quan đến chuyện của cô.” Đường Kiện ngoại trừ cô ra từ trước đến nay đối với phụ nữ không có nhiều kiên nhẫn.

Đột nhiên, tiếng Văn Tuệ Linh âm ngoan đồng thời ngượng ngao tiến vào lòng bọn họ –

“Đường Kiện, anh đã hại chết nó ba lần, tôi sẽ không cho anh cơ hội thứ tư! Lúc này đây, nếu anh lại hại chết Duy Duy, tôi sẽ tự tay giết anh!”

Hại chết Duy Duy?

Ba lượt?

Cô ta đang nói cái gì?

Trong xe hai người nhìn chăm chăm nhau, trong mắt đều có sự khiếp sợ.

Văn Tuệ Linh, sao cô ta biết?

Đường Kiện đột nhiên cắt đường xe, dừng bên đường. Xe cót két một tiếng dừng, anh lập tức nghiêm khắc ép hỏi.

“Văn Tuệ Linh, cô có ý gì?”

Điện thoại một chỗ khác có tiếng cười lạnh.

“Anh nghĩ chờ Duy Duy đi đâu? Không có xe địa phương? Đường Kiện, với một người có chỉ số thông minh cao như anh, có đôi khi anh thật sự mù quáng làm người ta khó tin.”

“Văn Tuệ Linh, tôi cho cô một cơ hội nữa.” Đường Kiện hung hăng, cắn răng nói từng chữ. “Cô rốt cục nói cái gì? Cô biết bao nhiêu?”

“Duy Duy,” Khi nói chuyện với cô, ngữ khí Văn Tuệ Linh chuyển dịu dàng. “Em không phải sợ, quay về Đài Bắc nhanh chút, đừng đi theo anh ta, chị sẽ không hại em, em hãy tin chị, chị có biện pháp bảo vệ em.”

Duy Duy đầu choáng não chường, căn bản không thể hiểu đây là tình huống gì.

Văn Tuệ Linh vì sao đột nhiên tốt với cô như vậy? Vì sao phải bảo vệ cô? Đây rốt cục là xảy ra chuyện gì?

“Chị, chị là ai?” Cô lấy lại bình tĩnh nhẹ hỏi.

Một chỗ khác trầm mặc một lát.

“Duy Duy,” Trong giọng nói Văn Tuệ Linh lộ ra thương cảm. “Chị biết em hiện tại không biết chị, không sao, em chỉ cần biết rằng, chị sẽ không để em gặp chuyện không may, em mau bảo tên khốn kia đưa em về.”

Đây là chuyện gì? Người xa lạ trên thế giới này cũng có quan hệ sâu xa với cô, đều là tới cứu cô không thành?

Tuy rằng thời cơ không đúng, thế nhưng Duy Duy có một ý nghĩ hoang đường xúc động muốn cười to.

Đúng lúc này một tia ánh sáng, một vài chỉ tiết nhanh chóng tiến vào đầu Đường Kiện, một vòng nút thắt liền thành một mạch, anh bỗng nhiên hiểu được.

Anh cười lạnh một tiếng, nói với người phụ nữ trong điện thoại: “Cô chính là West.”

Đối với Đường Kiện, Văn Tuệ Linh nói chuyện không chút khách khí.

“Đúng vậy. Tôi chỉ nói với anh một việc, mọi chuyện không có một chút liên quan đến xe, chỉ liên quan đến anh, cho nên anh có mang con bé trốn đi đâu cũng không được. Ngày mai buổi chiều 2 giờ rưỡi, đến cửa Tín Nghĩa Uy Tú chờ tôi, mang Duy Duy theo, tôi biết làm thế nào để giúp con bé vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Tít một tiếng, di động kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Em muốn đi cùng!”

Ngày tám tháng mười hai, nếu đây là ngày cuối cùng trong kiếp này của cô, vậy cái cách bọn họ vượt qua ngày hôm nay tương đối khiêm nhường — tốn một buổi sáng cãi nhau.

Đường Kiện quyết định đi đến nơi quy ước lúc 2 rưỡi chiều, nhưng anh không cho Duy Duy đi.

“Em muốn đi!” Duy Duy ôm cánh tay trắng trẻo nhìn anh.

Đường Kiện không có thời gian cùng cô âm ỷ. Anh phải đến chỗ hẹn, Văn Tuệ Linh từ ngày hôm qua cũng không thấy liên lạc nữa, mà trực giác nói cho anh, nơi nào có cô ta anh nhất định sẽ biết được thông tin, vì thế anh không thể không đến chỗ hẹn.

“Duy Duy!” Anh nắm lấy chìa khóa xe, chỉ vào mũi cô cảnh cáo: “Nghe anh nói, đợi ở nhà, một bước cũng không được ra ngoài, biết không?”

“Nhưng nói chuyện với Văn Tuệ Linh và xe không có liên quan tới nhau —”

“Anh không tin cô ta!” Đường Kiệt nghiêm khắc ép cô: “Đáp ứng anh, cho dù thế nào em cũng không được ra khỏi cửa, chờ anh trở lại! Trước khi anh về, em một bước cũng không được phép ra ngoài, đáp ứng anh!”

“Nếu hoả hoạn thì làm sao?” Cô nhướn lông mày xinh đẹp, không nghe lời hỏi. “Nếu em ăn mỳ bị sặc thì sao? Nếu em ngã chết đuối trong bồn tắm. .... Được rồi được rồi!”

Tên đàn ông nào đó lửa giận tận trời đã muốn đi về phía cô, vì phòng ngừa bản thân bị trói thành một đoàn cột lại trên giường, cô đành phải đầu hàng.

Đường Kiệt lo lắng nhìn cô một cái, tóm chặt hôn một cái thật mạnh.

“Anh lập tức quay lại. Một bước cũng không cho phép đi!”

“Được rồi!”

Anh bỏ lại về mặt bất đắc dĩ của bạn gái mà đi.

Trên đường lái xe, Đường Kiệt cố gắng tìm tòi những dấu vết về Văn Tuệ Linh trong đầu, tiếc rằng ngoại trừ một chút hình ảnh không đi đến đâu, chuyện quan trọng gì cũng không thấy.

Kỳ thật, đây vốn chính là một cảnh báo. Lấy trí thông minh của anh mà nói, đột nhiên xuất hiện một người bên mình mà bản thân không có lấy một chút ấn tượng cũng không phải bạn gái trước, anh sớm nên biết rằng có vấn đề.

Chính là, lúc trở về thời gian quá gấp, khoảng cách đến điểm cuối chỉ có mấy tháng, vì thế toàn bộ tâm trí anh đặt hết lên Duy Duy và bộ trình tự, không rảnh bận tâm cái khác. Hơn nữa não bị thương làm mất trí nhớ, thiên thời địa lợi nhân hoà làm Văn Tuệ Linh lợi dụng cơ hội sơ hở.

Nếu anh không nhớ nổi, như vậy anh chỉ có thể suy diễn về cô ta.

Văn Tuệ Linh “Có thể” là ai?

Khi phần não trống rỗng một lần nữa sáng ngời, một cái khả năng bay vào trong đầu anh.

Nếu Văn Tuệ Linh là West, cô ta chính là người gần với anh, người hiểu về kế hoạch nhất, cho nên cô ta tất nhiên cùng anh trở về.

Nhưng mà, là lần nào?

Không phải lần trở lại đầu tiên năm mười tám tuổi, bởi vì lần đó anh không có bạn gái trước nào cả.

Một hình ảnh đột nhiên nhảy vào đầu, rất đột ngột, loáng thoáng là lúc Duy Duy còn nhỏ, cùng một cô bé khác tay trong tay đi với nhau. ....

“Đáng chết!” Hình ảnh cứ như vậy chọt lóe rồi biến mất, Đường Kiệt không thể suy nghĩ về nó được nữa.

Được, tiếp tục.

Nếu không phải lần đầu tiên, như vậy, là lần thứ hai, anh trở lại năm tám tuổi.

Nhưng mà, nếu Văn Tuệ Linh trở lại cùng anh, vì sao anh lại không biết?

Đường Kiệt suy nghĩ tình huống trong phòng thí nghiệm một chút. Thật ra, muốn nói khó, cũng cũng không phải khó. Bởi vì West từ anh kể lại biết được địa cận kề điểm cùng người liên hệ. Những người ở phòng thí nghiệm tốn thời gian mười năm, tiền bạc đầu tư vô số, vẫn không có kết quả rõ ràng, đã sớm bị cấp trên tạo áp lực. Nếu West chủ động cùng bọn họ tiếp xúc, số liệu thí nghiệm đương nhiên càng nhiều càng tốt, bọn họ có thể nhận West tình nguyện thí nghiệm thử, giống như nhận Đường Kiệt anh.

Trước khi khởi động trang bị, anh phải chịu một tầng thuốc gây mê, tránh cho ý thức trong lúc truyền tải gặp phải chấn động quá lớn, cho nên trong lúc anh ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bọn họ có thể rất dễ dàng len cho West cùng truyền tải với anh mà không bị phát hiện.

Như vậy, tại sao Văn Tuệ Linh lại muốn loại mạo hiểm này?

Truyền tải không phải không có nguy hiểm, nếu vô ý một cái, bọn họ rất có khả năng rơi vào một góc không biết đến trong vũ trụ, xương cốt không còn. Anh vì Duy Duy, cái gì cũng thuận theo, còn cô ta là vì cái gì?

“Đáng chết, cô rút cuộc là ai?” Đường Kiệt đập tay lái một cái.

Tình huống có khả năng nhất, là cô ta cùng anh đến vào lần thứ hai, nói cách khác Văn Tuệ Linh này đã đợi ở đây hai mươi năm.

Thực ra, cẩn thận suy diễn, quả thật có thể tìm được một ít sơ hở. Ví dụ như mọi người đều nói, Văn Tuệ Linh là “Bạn gái thời trung học” của anh, nhưng trên thực tế, trong đoạn cuộc sống đó, Đường Kiện mười tám tuổi mới từ Đông Nam Á trở về Đài Loan, anh cũng không học trung học ở Đài Loan. Trừ phi Văn Tuệ Linh cũng cùng anh từ Đông Nam Á trở về, nhưng trực giác nói cho anh không có khả năng này.

Vì thế kết quả có thể, chính là anh trở lại, Văn Tuệ Linh chủ động quen biết với anh, hai người bọn họ có chung mục đích là cứu Duy Duy, vì thế hai người ăn nhậu với nhau.

Lúc ấy, anh phát hiện nếu bản thân tiếp cận với Duy Duy quá mức, sẽ mang đến nguy hiểm cho cô, như vậy có bạn gái trên danh nghĩa bên người cũng tốt. Lấy tính cách của Duy Duy, cô tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc đàn ông đã có bạn gái.

Được, nếu giả thiết thực sự như thế, anh và Văn Tuệ Linh bị vây trong trạng thái hợp tác, vậy làm sao cô ta biết lần trở về thứ hai không thành công?

Anh đến bởi vì biết đã thất bại, cho nên một lần nữa trở về năm hai mươi tám tuổi; Mà trước mắt ở thời điểm này, đối với Văn Tuệ Linh mà nói chuyện còn chưa xảy ra, sao cô ta có thể biết lần thứ hai không thành công?

Suy nghĩ một chút nữa, anh đã hiểu.

Mấy tháng trước trong trận tai nạn xe cộ kia, sau khi anh tỉnh lại “Tính cách thay đổi lớn”, nếu Văn Tuệ Linh thật sự là một người khôn khéo như vậy, lại biết rõ tất cả tin tức, cô hẳn rất nhanh có thể xác định; Lần thứ hai cũng thất bại, Đường Kiện trước mắt là Đường Kiện thứ ba.

Điều này giải thích vì sao “Bạn gái cũ đã chia tay” vẫn còn đợi trong phòng bệnh chăm sóc anh, bởi vì cô ta đang quan sát, cô ta phải xác định.

Lúc này đây, có sự “Che chở” do não anh bị thương, trí nhớ của anh về cô ta hoàn toàn không có, vì thế đó là cơ hội để cô ta giấu điểm thân phận.

Cái gì mà “Bạn gái tức giận đau lòng bị vứt bỏ”, chẳng qua là diễn trò cho bọn anh xem! Lúc ấy anh vì muốn Duy Duy an tâm, lại ngoan ngoãn trở về nghe cô ta chửi bới một lần, chỉ sợ lúc đó cô ta ở trong bụng cười đến rụng răng. Nhưng mà cũng bởi vậy cô ta càng an tâm, bởi vì rút cục có thể xác nhận anh không còn nhớ tới thân phận của cô ta.

Như vậy, vấn đề cuối cùng: Mục đích của cô ta là gì?

Cứu Duy Duy, vì sao?

Duy Duy là người phụ nữ của anh, cho nên anh liệu lĩnh muốn cứu cô, Văn Tuệ Linh là tính như thế nào?

Cứ cho là cô ta thật sự muốn cứu Duy Duy, vì sao không cùng anh hợp tác? Vì sao muốn che dấu bản thân, không chủ động quen biết với anh?

Trong lúc bắt chột, hình ảnh vừa rồi lại vọt tới.

Ánh mặt trời mùa xuân tươi đẹp, một cô gái nhỏ xinh xắn mềm mại, là Duy Duy sáu tuổi, thật vui vẻ chạy tới phía anh. Phía sau cô từng bước từng bước, có một cô bé tuổi lớn hơn một chút đi theo cô.

Tiểu Duy Duy tươi cười sáng lạn, từ xa liêu minh vẫy tay, gọi anh: Đường Kiện, Đường Kiện –

Sau đó cô quay đầu, dậm chân mỉm cười với cô bé đứng ở phía sau, không thuận theo kêu lên: Nhanh chút! Nhanh chút! Chị! . . . .

Chị!

“Chị!”

Kít! Xe khẩn cấp phanh lại, xe ở phía sau suýt nữa đụng vào. Một trận còi xe náo nhiệt ở đầu đường Đài Bắc nhất thời vang lên.

Đường Kiện không nhìn hỗn loạn phía sau, sau lưng một thân mồ hôi lạnh.

Giống như tấm màn che cái lồng trong đầu đột nhiên được vén lên, tất cả kí ức vô cùng rõ ràng dâng trào.

Chị. Văn Tuệ Linh, là chị của Duy Duy.

Chuyện chỉ liên quan đến anh, cho nên anh có mang con bé trốn đi đâu cũng không được.

Chuyện chỉ liên quan đến anh, cho nên — cô ta muốn tới mang Duy Duy đi!

Kít — lớp xe bên nhón mả sát đường nhựa, anh không tuân theo biển báo cấm rẽ trái, quay đầu cắt vào dòng xe đang chạy lộn xộn, chạy nhanh về hướng lúc anh đi tới.

Đường Kiện mới đi không đến 5 phút, chuông cửa lại vang lên.

Duy Duy đang lên mạng nhất thời buồn bực.

“Anh quên mang gì.....” Cửa vừa mở ra, cô liền quên mất vấn đề của mình.

Văn Tuệ Linh.

Duy Duy ngây người một chút, nhìn người phụ nữ ưu tú hào phóng ngoài cửa.

“Đường Kiện..... Đi gặp cô.”

“Chị biết.” Văn Tuệ Linh nhợt nhạt cười, không đợi cô tiếp đón, tự mình đi vào.

Duy Duy nhìn bóng lưng thon dài của cô ấy, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

“Xin lỗi, xin hỏi..... Chị có việc sao?”

Văn Tuệ Linh đứng trong phòng khách, nhìn quanh mọi nơi một phen, cô hình như cảm thấy hứng thú với cái ổ nhỏ này.

“Nơi này thật thoải mái.” Văn Tuệ Linh quay đầu cười dịu dàng với cô. “Rất giống phong cách của em.”

“Cám ơn.” Duy Duy càng cảm thấy trong lòng kì quái không tự nhiên.

Trước kia cô không có cảm giác đặc biệt gì với Văn Tuệ Linh, tóm lại chỉ là nữ sinh học khác khoa. Hơn một chút thì chính là bộ dáng của cô ấy rất thanh tú, chỉ như vậy mà thôi. Hiện tại nhìn gần, phát hiện Văn Tuệ Linh kỳ thật khá xinh đẹp, có một loại khí chất ung dung, rất ít thấy ở những người phụ nữ trẻ tuổi.

Nhưng cô ấy là nhân vật thần bí, Đường Kiện không tin nhiệm cô ấy, cho nên..... bản thân Duy Duy cũng không tin tưởng cô.

Văn Tuệ Linh lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, đi đến trước mặt cô, tay đưa qua nghĩ muốn vuốt gò má cô, Duy Duy theo bản năng tránh một cái.

Tay cô ấy dừng bên gò má cô, Duy Duy liếc mắt nhìn cái tay kia, nhất thời có chút xấu hổ.

“Duy Duy,” Văn Tuệ Linh dịu dàng nhìn cô. “Chị biết em không biết chị, đột nhiên muốn em tin tưởng là chuyện rất khó, nhưng mà chị vẫn cần yêu cầu em làm vậy — xin em hãy tin chị.”

“Tôi đương nhiên biết chị!” Duy Duy miễn cưỡng cười cười. “Chúng ta học cùng đại học, chị học khoa đồ quán*, đúng không? Chị là Văn Tuệ Linh, là bạn gái Đường Kiện.”

*Từ đồ quán kia bạn kh biết, nguyên gốc đây 图书馆 ai biết chị vs nhé ^__^

Vừa nghe cái tên “Đường Kiện” kia khuôn mặt xinh đẹp của Văn Tuệ Linh chuyển sang chút u ám, bất quá cô nhanh chóng dè xuống.

“Duy Duy, chị không phải bạn gái Đường Kiện.”

Khuôn mặt Văn Tuệ Linh hơi lộ ra một tia đấu tranh, Duy Duy nhìn Văn Tuệ Linh sắc mặt thay đổi vài lần, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, rút cục nhìn cô thẳng tắp.

“Duy Duy, chị là chị của em”

****

Văn Tuệ Linh là chị của Duy Duy!

Nói chính xác hơn, là chị họ xa.

Thời điểm Văn Tuệ Linh năm tuổi, cha mẹ đều mất. Mẹ Duy Duy biết chuyện của cô, sau khi cùng chồng thương lượng, đã nhận đứa bé gái mồ côi về nuôi dưỡng, vì thế Duy Duy có thêm một người chị.

Văn Tuệ Linh chỉ lớn cô nửa tuổi, chẳng qua từ nhỏ cũng rất da dẻ người chị, đối với em gái này luôn đặc biệt yêu thương bảo vệ. Duy Duy cùng người chị này gần như không có gì giấu nhau, tình cảm tốt đến mức ngay cả Đường Kiện cũng có chút ghen.

Văn Tuệ Linh từ nhỏ mất cha mẹ, đối với chuyện không muốn xa rời người thân đặc biệt khắc sâu, Đường Kiện kia là người đàn ông muốn cướp đi em gái mình, đương nhiên không sắc mặt có hoà nhã, mà Đường Kiện dục vọng chiếm giữ rất mạnh, cũng không như thế nào chịu được bạn gái mình mỗi lần có chuyện trở về việc đầu tiên là tìm chị. Với anh mà nói, Duy Duy có chuyện gì phải tìm anh trước mới đúng.

Vì thế anh và Văn Tuệ Linh, một bạn trai một chị gái, vẫn lấy một loại so sánh cạnh tranh hòa bình, trong cuộc sống của Duy Duy dễ dàng tha thứ cho nhau.

Duy Duy chết, trừ người đau nhất là anh, còn có Văn Tuệ Linh.

Đường Kiệt mất đi người phụ nữ yêu dấu, mà Văn Tuệ Linh mất đi em gái thân nhất cùng người bạn tốt nhất. Hai người bọn họ đều không thể chấp nhận!

Anh chính là chưa bao giờ biết, hóa ra West chính là Văn Tuệ Linh. Văn Tuệ Linh làm thế nào phát hiện ra anh là Neo?

Mặc kệ như thế nào, chuyện này đã không còn quan trọng.

Xe Đường Kiệt chạy thật nhanh ở đầu đường Đài Bắc, thậm chí không để ý đèn xanh đèn đỏ, một đường chạy thẳng về phía trước.

Văn Tuệ Linh muốn dẫn Duy Duy đi, bất kì ai muốn mang Duy Duy rời khỏi anh, anh cũng không cho phép, cho dù là từ thân, cũng thế thôi!

****

Chị? Chị?

Văn Tuệ Linh là chị cô?

“Không thể nào! Tôi không có chị, tôi là con gái một..... Tôi làm sao có thể có chị được?” Toàn bộ thanh âm của Chu Duy Duy đều khàn lại.

“Bởi vì chị đã tránh đi.” Văn Tuệ Linh khẩn thiết nhìn cô. “Duy Duy, Đường Kiệt lần đầu tiên trở về thử cứu em, làm rối loạn biên độ chấn động thời gian, toàn bộ tần suất bắt đầu trở nên rất không ổn định. Lần thứ hai cả chị và anh ta cùng về, hai chúng ta..... Em có thể nghĩ bọn chị thiết nhập virus máy tính, quấy nhiễu toàn bộ thời gian vận hành, cho nên toàn bộ hệ thống càng trở nên không ổn định, cũng bởi vậy Đường Kiệt lúc đó lựa chọn rời xa em, tránh cho em bị thương, chuyện như vậy cũng xảy ra trên người chị.”

“Năm chị trở về, vừa vặn là năm sắp được cha mẹ em nhận nuôi, vì thế chị trốn. Ngày đó cha cùng mẹ về nhà mẹ đẻ thăm người thân, chị đã trốn đi, cho nên bọn họ chưa từng gặp chị, cũng không có cơ hội nhận nuôi chị.”

“Các người..... Các người sao có thể làm vậy?” Duy Duy trong lòng rất loạn. “Các người không thể làm loạn thay đổi cuộc sống của người khác!”

Cho nên, hóa ra cô có một người chị?

Cho nên, hóa ra cô có bạn trai?

“Chu Duy Duy” kia, cô ấy hạnh phúc biết bao.

Cô ấy không chỉ có người đàn ông yêu cô, còn có một người chị yêu cô, mà hai người kia đều tình nguyện liều lĩnh cứu cô.

“Duy Duy, em hãy nghe chị nói, toàn bộ tuyến thời gian đã trở nên vô cùng không ổn định. Đường Kiệt và chị không thể cùng xuất hiện bên em trong thời gian quá lâu, nhất là hôm nay, nhất là bây giờ. Em phải đi cùng chị!” Văn Tuệ Linh vội vàng tiến tới kéo cô.

Đường Kiệt là người đàn ông thông minh, trí nhớ trở lại hay không cũng không quan trọng, không cần bao lâu nữa anh sẽ nghĩ thông suốt tất cả, hiện tại Văn Tuệ Linh chỉ có thể mong trong lúc anh rời đi, tranh thủ một chút thời gian.

“Không, không được đụng vào tôi!” Duy Duy theo bản năng tránh tay cầm của cô.

Văn Tuệ Linh ngạc nhiên, cả người cứng đờ, vẻ mặt vô cùng khó xử.

Duy Duy lập tức nghĩ đến, tuy rằng bản thân không biết cô ấy, nhưng trong lòng Văn Tuệ Linh, cô vẫn như cũ là em gái yêu dấu, cho nên cô né tránh, mới có thể làm Văn Tuệ Linh bị thương như vậy.

Lòng cô mềm lại. Nhưng mà, Đường Kiệt nói, không được rời khỏi chỗ này, cô đã đồng ý với anh.

“Tôi chờ Đường Kiệt.” Cô kiên định nói.

Văn Tuệ Linh nhắm mắt.

“Em còn không hiểu sao? Chính bởi vì Đường Kiệt, em mới chết!”

“Cái gì?” Duy Duy khó tin. “Chị đang nói cái gì?”

“Quên đi, không có gì.” Văn Tuệ Linh cắn chặt răng, mắt nhìn lên đồng hồ trên tường. “Không đi thì không đi!”

Cô làm việc luôn bảo đảm có hai con đường. Mang Duy Duy đi là một trong hai con đường, Duy Duy không chịu đi cùng cô cũng đã lo lắng tính đến, cho nên, còn con đường thứ hai.

Về mặt cô quyết tuyệt làm Duy Duy cảm thấy có điểm chẳng lành.

“Chị đang nói cái gì? Vì sao Đường Kiệt là nguyên nhân khiến tôi chết? Chị muốn làm cái gì? Không phải chị động tay động chân với Đường Kiệt đấy chứ?” Duy Duy đột nhiên gấp gáp, bắt lấy tay cô ta.

Tâm tư Văn Tuệ Linh hung ác, hất tay cô ra, đẩy về phía sô pha.

Duy Duy ngã ngồi, nhìn Văn Tuệ Linh đi đến cửa — bắt đầu đẩy tủ ngăn phía sau cửa.

Sao cô ấy lại muốn chặn cửa?

Đường Kiệt! Cô ta sợ Đường Kiệt trở về, không muốn cho anh đi vào!

Không đúng, tình huống không đúng!

Trái tim Duy Duy nhảy mãnh liệt trong lồng ngực, trong lỗ tai tất cả đều là tiếng máu điên cuồng lưu động trong mạch, chấn động làm lỗ tai cô thậm chí mơ hồ đau.

Văn Tuệ Linh nhất định đã sắp đặt cái gì đó, mục tiêu là Đường Kiệt! Cô phải tới bên anh!

Duy Duy đột nhiên từ sô pha nhảy dựng lên, xông về phía cửa.

Cái tủ để ngăn cửa được làm từ gỗ thật lâu năm, vô cùng nặng, Văn Tuệ Linh đang cố hết sức đẩy nó, thật không ngờ phía sau đột nhiên truyền đến công kích.

Duy Duy dùng sức đẩy ngã cô ta, vứt quần áo, đồ linh tinh, tất cả những vật có thể thấy được ném vào người đang ngã dưới đất, sau đó nhanh như chớp mở cửa lao đi!

“Duy Duy —” Văn Tuệ Linh ở phía sau cô sắc bén gọi.

Duy Duy nhìn lướt nhanh qua thang máy, còn ở tầng một, quá chậm. Chân cô không ngừng đẩy cửa cầu thang, lao xuống như tên bắn.

“Duy Duy!” Tiếng bước chân Văn Tuệ Linh đuổi theo, rớt lại phía sau cô khoảng một, hai tầng.

Duy Duy lần đầu tiên phát hiện, hóa ra adrenalin thật sự sẽ kích thích tiềm năng cơ thể con người. Cô lấy tốc độ phá kỉ lục lao xuống tầng một.

“Rầm” một tiếng xô vào cửa lớn dưới tầng, ánh sáng mặt trời chói lọi làm mắt cô nhất thời nhắm lại.

Tay che trên lông mày, cô bất buộc bất buộc bản thân tiếp nhận ánh sáng, tiếp tục hướng ra bên ngoài.

“Duy Duy! Duy Duy —” Phía sau Văn Tuệ Linh đuổi sát tới đây.

Duy Duy chạy đến cạnh đường cái, vội vàng muốn gọi xe.

Bỗng dừng, kít — một tiếng phanh xe bén nhọn xông lại phía cô.

Duy Duy toàn thân cứng đờ, trong phút cuối cùng của cuộc đời nhắm mắt lại.

“Đường Kiệt. ....” Trong lòng cô cuối cùng chỉ có cái tên này.

Một đôi tay cứng rắn cường tráng kéo cô vào lòng.

“Bảo bối.”

“Đường. .... Đường Kiệt?”

Cô đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen lúng liếng dõi theo anh.

Cô không chết! Chiếc xe xông tới vừa rồi là do anh lái, chuẩn xác dừng trước người cô.

“Chẳng lẽ em cho rằng anh sẽ đâm chết em?” Đường Kiệt gõ đầu cô một cái.

Duy Duy vuốt chỗ bị anh đánh, ngây ngốc nở nụ cười.

Anh đến đây. Trong lúc bất chợt, cái gì trôi đi, sống hay chết, thời gian cùng hồng lưu (dòng nước lũ), đều không quan trọng nữa.

Anh đến đây, ở trước mắt cô.

“Đường Kiệt, Đường Kiệt. ....” Mắt Duy Duy đột nhiên ẩm ướt, một dòng ẩm áp vọt ra. Cô tiến sát vào trong lòng, trong khuôn ngực gầy vứng chãi của anh, cả đời cũng không muốn rời khỏi sự ôm ấp này. “Đường Kiệt, Đường Kiệt, Đường Kiệt. ....”

“Duy Duy!”

Văn Tuệ Linh thở phì phò đứng cách bọn họ mấy mét.

Ánh mắt Đường Kiện ấm mềm, đối mặt với ánh mắt của cô ta, nháy mắt lạnh băng.

“Chị không cần nói gì cả, tôi muốn ở cùng Đường Kiện.” Duy Duy chôn mặt trong lòng người yêu, rầu rĩ nói.

Văn Tuệ Linh trong lòng đau xót, giọng điệu này, trước đây khi em gái ăn vạ với cô thì sẽ dùng giọng điệu ấy. Duy Duy biết cô không thích Đường Kiện, cho nên mỗi khi cô nói cái gì không tốt về Đường Kiện, Duy Duy sẽ dùng giọng điệu như vậy, tủi thân than thở: Em chính là thích Đường Kiện, em muốn ở cùng một chỗ với anh ấy.....

Văn Tuệ Linh cắn răng nhìn chằm chằm tên đầu sỏ trước mắt.

“Đường Kiện, anh là người thông minh, không cần nói với tôi là anh còn chưa nghĩ ra, tại sao Duy Duy sẽ chết lần nữa.”

Đường Kiện híp mắt, khóe miệng cứng lại.

Văn Tuệ Linh cười lạnh một tiếng.

“Chị muốn nói cái gì?” Duy Duy ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Văn Tuệ Linh chính là nhìn thẳng vào mặt Đường Kiện.

“Vi sao thời điểm anh tiếp cận con bé, sẽ làm con bé gặp nguy hiểm? Vì sao chuyện gì cũng có thể thay đổi, chỉ có mỗi cái chết của Duy Duy là không? Tại sao là Duy Duy? Tại sao con bé quan trọng như vậy?”

Văn Tuệ Linh từng chữ từng chữ nói. “Con bé quan trọng là vì anh!”

Đường Kiện đồng tử co rút lại.

“Kế hoạch lỗ sâu phá hủy tính cân bằng của thời gian,” Văn Tuệ Linh nói với Duy Duy: “Thời điểm đầu tiên Đường Kiện bắt đầu sử dụng ‘Kế hoạch lỗ sâu’, bước sóng thời gian đã đánh dấu một điểm xác định, tựa như tảng đá ném vào con sông lớn, anh không vớt nó về, tảng đá sẽ luôn luôn ở chỗ đó.”

“Cho nên, bất cứ chuyện gì cũng có thể bị thay đổi, bắt đầu là tòa cao ốc biến mất, rồi đến bạn bè, người thân mọi người có thể chưa bao giờ gặp nhau, chỉ có ‘Kế hoạch lỗ sâu’ thành công là sẽ không thay đổi.”

Duy Duy vẫn như cũ không hiểu, mê hoặc ngửa đầu nhìn anh.

Đường Kiện sắc mặt âm trầm gần như bóp ra hắc thủy (?), vẫn như cũ không nói lời nào.

Văn Tuệ Linh tiếp tục cười lạnh.

“Kế hoạch lỗ sâu thành công, là vì Đường Kiện, mà nguyên nhân Đường Kiện tham gia kế hoạch lỗ sâu, là vì Duy Duy em đã chết.” Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Kiện. “Anh ta nghĩ muốn cứu em, vì thế không ngừng thay đổi toàn bộ trình tự kế hoạch lỗ sâu, không ngừng muốn trở về, nhưng tuyến thời gian đã bị chấn động không thể phục hồi nguyên trạng, vì thế tại thời điểm kế hoạch lỗ sâu thành công, chứng tỏ Đường Kiện nhất định sẽ tham gia, mà em, Duy Duy, nhất định sẽ chết!”

Có thể nói, bởi vì Duy Duy chết, vì thế anh tham gia kế hoạch lỗ sâu; Cũng có thể nói bởi vì anh tham gia kế hoạch lỗ sâu, vì thế Duy Duy không ngừng chết.

Đây là một vòng tuần hoàn, sớm đã không biết gà đẻ trứng hay là trứng sinh ra gà, chỉ cần anh còn đây, chỉ cần anh không dừng lại, vòng tuần hoàn này liền vĩnh viễn không có ngày kết thúc.

Duy Duy rốt cục hiểu được. (aoi: khi gió...nổ đầu con @@)

Cho nên, cô nhất định sẽ chết.

Bởi vì Đường Kiện không ngừng có ý định trở về thay đổi sự thật, vì thế lực tác động ngược lại càng lớn, chuyện cô chết mới có thể một lần lại một lần càng thêm kịch liệt. (aoi: móa chứ...cảm giác như xem Final destination dù có tránh thế nào đi nữa thì nv chính cũng teo ==)

Giới tự nhiên, thật sự có một luồng sức mạnh muốn cô chết!

Cô ôm chặt Đường Kiện, toàn thân không kìm được run run.

“Cô muốn thế nào?” Đường Kiện đẩy Duy Duy về phía sau mình bảo vệ.

“Tôi nghĩ.....”

Mặt đất đột nhiên chấn động một cái. Tất cả mọi người bắn ra, ngay cả xe trên đường cũng nhảy một cái.

Duy Duy sợ hãi kêu một tiếng, ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

Đường Kiệt xoay tay lại bảo vệ cô, mặt đất đột nhiên lại nặng nề rung một cái.

“Bắt đầu rồi!” Văn Tuệ Linh lắp bắp nói. Cô cuống loạn vươn tay về phía Duy Duy, “Duy Duy, em mau tới đây! Chị có biện pháp cứu em. Đường Kiệt, vì sao anh ở chỗ này? Anh rõ ràng là phải đến nơi hẹn của chúng ta, anh rõ ràng phải đợi ở đó!”

Cô gần như thê lương thét chói tai, làm Đường Kiệt đột nhiên hiểu được ý đồ của cô.

“Cô sắp đặt gì ở đó, đúng không?” Anh cười lạnh một tiếng. “Cô rất rõ ràng biết tôi nhất định sẽ không mang Duy Duy đi, vì thế cô tới đón Duy Duy, sau đó lừa tôi tới đó. Cô muốn làm cái gì? Tìm người giết tôi?”

“Không được!” Duy Duy tức giận muốn từ phía sau anh đi ra, lại bị anh một phen đẩy về.

“Chỉ cần anh đã chết, tất cả vấn đề đều được giải quyết.” Văn Tuệ Linh sắc mặt gần như tờ giấy trắng. “Anh sẽ không bao giờ có thể lợi dụng kế hoạch lỗ sâu để trở về, Duy Duy cũng sẽ không bao giờ không ngừng chết. Không có anh, vòng tuần hoàn sẽ lập tức được tháo bỏ, con bé sẽ thoát được vòng luân hồi này!”

“Chị điên rồi sao? Coi như giết Đường Kiệt thì được lợi gì? Ở trong thế giới của các người, tôi cũng đã chết rồi!” Duy Duy quả thực không thể tin được cô ta sẽ làm ra loại chuyện này.

“Nhưng ở trong đây em sẽ không.” Văn Tuệ Linh rốt cục không nhịn được, rơi nước mắt. “Trong thực tế ở những nơi khác, em sẽ không, bởi vì không có Đường Kiệt đi tìm, em sẽ được sống tốt.”

“Kế hoạch lỗ sâu chính là quay lại thời gian.....” Duy Duy chưa nói xong, Văn Tuệ Linh lập tức đánh gãy lời cô.

“Không gian cùng thời gian là hỗ trợ lẫn nhau! Thời gian tạo thành không gian thay đổi, không gian tạo thành thời gian khác nhau. Phật giáo nói ‘Vạn thiên thế giới’ (Muôn vạn thế giới), bởi vì mỗi một ý niệm chuyển động, đều hình thành một thời gian mới, thế giới mới.” Văn Tuệ Linh nhìn cô. “Em hôm nay ra khỏi cửa đi bên trái hoặc bên phải, từ sự lựa chọn khác nhau, hai không gian hoàn toàn khác nhau sẽ cùng lúc được sinh ra. Không gian song song này sẽ có lúc thay đổi lẫn lượt, có khi bởi vì trên đường chúng ta làm một quyết định giống nhau mà dung hợp.”

“Đường Kiệt và chị quả thật quay lại thời gian, nhưng chúng ta đều có những quyết định khác nhau, vì thế cuộc sống nguyên bản của chúng ta sẽ không có bộ dáng như thế nữa, như vậy, sự thật này vẫn là sự thật vốn có sao? Hoặc là đã trở thành một không gian hoàn toàn mới?” Văn Tuệ Linh cười lạnh một tiếng. “Vấn đề này, Đường Kiệt, ngay cả chính anh cũng không thể trả lời đi?”

Cô chỉ vào Đường Kiệt, dồn dập nói với Duy Duy: “Ở trong không gian của anh ta, anh ta mất em, anh ta không cam lòng! Vì thế anh ta trở về, muốn quay lại tìm em, một lần không thành sẽ thử lại một lần. Mỗi lần anh ta thử sẽ tạo ra một sự thật khác với nguyên bản, mà trong từng cái sự thật đấy em chết đi! Chị sẽ không ngồi xem chuyện đó xảy ra lần nữa.” (aoi: ôi đc cả chị này nữa T^T)

“Đường Kiệt, anh hại chết em gái tôi một lần là đủ rồi, tôi sẽ không để con bé chết ngàn ngàn vạn vạn lần nữa!”

“Cô là đồ ngu ngốc!” Đường Kiệt sắc mặt xanh mét, hàm dưới cắn chặt. “Sóng địa chấn tuyến thời gian càng ngày không ổn định, không phải bởi vì tôi, mà là do cô!”

“Anh đừng có nghĩ trốn tránh trách nhiệm!”

Đường Kiệt ánh mắt co rút lại, sắc bén giống như mảnh sứ trước khi tấn công.

“Theo như lời cô nói, kế hoạch lỗ sâu cần tôi, vì thế mặc kệ tôi trở lại thế nào, Duy Duy đều sẽ tử, nhưng giết chết Duy Duy căn bản không cần năng lượng quá mạnh, tất cả chuyện này diễn biến như vậy, là vì cô muốn giết tôi!”

Đường Kiệt không thể chết là sự thật, giống như Duy Duy xác định sẽ phải chết.

Hai yếu tố quan trọng này thiếu một thứ cũng không được.

Anh muốn thay đổi cái chết của Duy Duy tất nhiên sẽ tạo thành chấn động nhất định, mà Văn Tuệ Linh muốn giết anh lại mang đến tai nạn lớn hơn. Toàn bộ tuyến thời gian bị vặn vẹo nghiêm trọng, tất cả không gian thời gian bị loạn thành một đoàn, giới tự nhiên cố gắng muốn sửa chữa hết thảy, vì thế lực phản tác dụng hướng ứng càng trở nên mạnh mẽ.

“Đủ, đủ! Cả hai người đừng có âm ỷ nữa!” Duy Duy thét chói tai. “Em chịu hai người đủ rồi! Hai người mỗi người luôn mồm nói tới cứu tới cứu ra sao, tại sao không ai hỏi qua em nghĩ thế nào?”

“Duy Duy.....” Đường Kiệt muốn quay đầu kéo cô.

Ầm ầm! Mặt đất lại đột nhiên nặng nề rung một cái. Ngay cả chuông báo động của nhiều công ty bắt đầu vang lên. Động đất kì lạ làm thế giới xung quanh lộn xộn, xe đi trên đường bắt đầu dừng lại, người đi đường thét chói tai không ngừng chạy trốn.

Nhưng Duy Duy không quan tâm chuyện đó.

“Anh!” Cô chỉ vào mũi Đường Kiện, đôi mắt đen trên khuôn mặt tuyết trắng vừa tròn vừa to. “Bây giờ em muốn anh đồng ý với em, mặc kệ hôm nay chúng ta có thể tránh được một kiếp này hay không, anh vĩnh viễn không được nghĩ tới chuyện quay lại.”

“Duy Duy.....”

“Đồng ý với em!” Cô kiên định kêu to.

Đường Kiện nhắm mắt.

“Được, anh đồng ý, em trước tiên đi theo anh.....”

“Còn có chị!” Duy Duy không để ý tới anh, quay đầu chỉ vào Văn Tuệ Linh. “Tôi mặc kệ kể tiếp chị muốn đi đâu, tóm lại, từ giờ trở đi, chị không được giết bất kì kẻ nào.”

Văn Tuệ Linh ngây người ngẩn ngơ.

Nếu là thời điểm khác, hai người có thể đã bật cười đối với cái giọng thầy giáo dạy bảo học sinh tiểu học này của cô, nhưng hiện tại không ai cười được.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Giống như có một con Godzilla tàng hình đi trên đường phố Đài Bắc, mỗi bước đi đều làm rung động mặt đất.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Duy Duy rốt cục cảm thấy khủng hoảng, theo bản năng chui vào trong lòng Đường Kiện.

Đường Kiện ánh mắt lạnh băng nhìn Văn Tuệ Linh, sắc mặt cô ta cũng vô cùng khản trương.

“Hợp tác đi.” Văn Tuệ Linh bật thốt lên nói: “Anh với tôi hợp tác cùng nhau viết trình tự đảo ngược. Tôi biết anh muốn làm cái gì, anh muốn nghịch chuyển toàn bộ năng lượng sống, lợi dụng lực phản tác dụng làm phẳng chấn động thời gian, để anh có cơ hội tìm một điểm thiết nhập, đúng không?”

Duy Duy mắt hạnh híp lại, rồi đột nhiên rời khỏi lòng anh.

“Cho nên, em có chết cũng không ảnh hưởng gì tới anh, đúng không? Dù sao anh chính là sẽ nghĩ trở về!”

“Duy Duy, không phải như thế.....” Đường Kiện bị cô chất vấn có chút chật vật.

“Hừ! Anh đi đi! Các người đều đi đi! Tôi chết ở đây liên quan gì đến mấy người?” Duy Duy đá anh một cú thật mạnh, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

“Duy Duy!” Đường Kiện vội vàng kéo cô lại, vẻ mặt tựa như một đũa nhóc làm sai chuyện bị bắt.

“Buông!” Duy Duy trong lòng đau khổ.

Nhìn hốc mắt cô đỏ lên, bộ dáng sắp khóc đến nơi, trái tim Đường Kiện như bị đao cắt.

“Duy Duy, anh không có ý muốn nhìn em chết, anh chỉ là muốn..... Có đường lui.” Cho dù thế giới có sụp đổ, anh cũng chỉ cố dỗ cô.

“Anh không có đường lui.” Văn Tuệ Linh bực mình nói.

“Có ý gì?” Vừa chuyển hướng sang cô ta, sắc mặt của anh liền cương lạnh.

“Anh thiết kế bước sóng ngắn có tác dụng ngược lại, tôi tăng cường nó mạnh gấp hai, đưa cho người ở phòng thí nghiệm.” Văn Tuệ Linh thanh âm lạnh lùng nói. “Tôi cung cấp số liệu thí nghiệm cho bọn họ, nói cho bọn họ tất cả sẽ xảy ra vào ngày tám tháng mười hai, nhất định phải khởi động vào hôm nay.”

“Mà bọn họ cứ như vậy tin tưởng cô?”

Cô cười lạnh một tiếng. “Anh cho rằng lần này tôi sẽ ngoan ngoãn chờ anh chủ động ra trận sao? Từ lúc bắt đầu thí nghiệm tôi đã liên lạc được với bọn họ, trong thực tế ở đây, chỉ đạo kế hoạch lỗ sâu là tôi, không phải anh! Người bọn họ tin nhiệm cũng là tôi.”

Đường Kiện trong lòng chấn động, còn chưa kịp nói gì, Duy Duy đột nhiên quay đầu bắt lấy anh kêu nhỏ.

“Đường Kiện? Đường Kiện, anh xem!” Duy Duy chỉ vào cảnh vật xung quanh, ngón tay rơi vào trong cánh tay anh.

Xung quanh bọn họ đột nhiên nổi lên một sự xáo trộn kì quái, giống như bọn họ đang ngâm trong nước, sau đó gợn nước dao động, vì thế cảnh tượng

bốn phía bắt đầu xuất hiện sự vận vẹo.

“Đương nhiên, nếu vận khí tốt, cường độ tác dụng ngược đủ để tạo thành bước sóng nghịch hướng, tôi có thể tổng anh quay về hiện thực của mình, cuối cùng anh sẽ không thể gặp được Duy Duy ở đây!” Văn Tuệ Linh đột nhiên kéo cô. “Duy Duy, em lại đây, không được ở gần anh ta!”

Cảm giác Duy Duy bị người lôi đi, anh theo bản năng kéo tay trở về, Duy Duy mắc kẹt giữa hai người bọn họ. Bỗng nhiên trong lúc đó, ầm ầm! Chấn động, khắp bề mặt lại rung chuyển.

Ba người đứng không vững, Văn Tuệ Linh ngã trên mặt đất, Đường Kiện vội vàng ôm lấy Duy Duy.

Ầm ầm! Chấn động. Gợn sóng bốn phía ngày càng rõ ràng, cảnh vật đột nhiên bắt đầu thay đổi.

“Đường Kiện, đây là có chuyện gì?” Duy Duy nắm chặt tay anh.

“Không có việc gì, nắm lấy anh, không được buông ra!” Đường Kiện khẩn cấp che lấy cô.

Ánh mắt của anh và Văn Tuệ Linh gặp nhau, Đường Kiện bỗng nhiên cười.

Nụ cười này không phải âm ngoan, không phải tức giận, không phải chợt biết được chân tướng bị giấu mà kinh ngạc, mà là một nụ cười thật lòng.

Tất cả những đau khổ tối tăm trước đó, toàn bộ được xóa đi, anh bây giờ thậm chí nở nụ cười khoái trá.

Anh nhướn mày, giống như đùa cợt lấy khẩu hình nói với cô hai chữ: “Cám ơn.”

Cám ơn.....

Văn Tuệ Linh đột nhiên nhớ tới lúc nãy mình nói cái gì — trong hiện thực ở đây, người chỉ đạo “Kế hoạch lỗ sâu” là tôi.

Cô thay thế vai của Đường Kiện!

Có lẽ Đường Kiện không biết cô chính là West, nhưng điều này không có gì khác biệt. Anh ta đột nhiên cung cấp viện trợ, tích cực nói cho West tất cả những gì liên quan đến lỗ sâu, thậm chí ngay cả kế hoạch phương thức liên hệ với mọi người cũng giải thích với cô rõ ràng! Tuy rằng cô là Văn Tuệ Linh, từ lúc bắt đầu cô đã nghĩ cách điều tra tin tức, nhưng Đường Kiện cũng không biết West chính là cô, cho nên anh ta thẳng thắn thành khẩn như vậy giờ nghĩ lại phải có vấn đề.

Đây không phải tính cách Đường Kiện! Anh ta không dễ dàng tin tưởng người khác, chứ chưa nói đến “Đồng nghiệp” chưa từng gặp qua lần nào.

Trừ phi anh ta cố ý.

Bất kể West là ai, Đường Kiện đã tạo ra một cơ hội.

Anh ta không biết nguyên nhân West muốn tham gia kế hoạch lỗ sâu, nhưng điều này không sao cả. Đường Kiện chỉ cần West viết phần phương thức phản đạo (dẫn ngược lại), vì thế anh ta chủ động giúp đỡ, bộ trình tự phản chấn này so với những phần khác có thể độc lập vận hành.

Bởi vì West là cô, mà cô biết ngày tám tháng mười hai xảy ra chuyện gì, cho nên khi Đường Kiện liên hệ với cô, cố ý hoặc vô tình luôn lộ ra ngày tám tháng mười hai là ngày quan trọng, cô cũng không nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại nhớ lại, cho dù West là người nào, cũng sẽ bị ám thị cái này, cho rằng Đường Kiện tích cực viết chương trình như vậy, là bởi vì ngày tám tháng mười hai là thời gian thích hợp nhất để khởi động thí nghiệm.

Chính là số phận thực sự ưu ái, West chính là Văn Tuệ Linh, kế hoạch của anh không hề trì hoãn chút nào mà đúng hạn xảy ra.

West thế vai cho Đường Kiện, vì thế, kế hoạch lỗ sâu không nhất thiết phải có Đường Kiện.

Anh đã nhảy thoát vòng tuần hoàn đó.

Anh lúc này đây — một lần cuối cùng — kế hoạch được ăn cả ngã về không.

Một trận gợn sóng lưu chuyển, Văn Tuệ Linh gât gao nhìn chăm chăm hai người dần dần vận vẹo, biến dạng, Đường Kiện đón ánh mắt của cô, sắc mặt bình tĩnh như nước, em gái cô đang hoảng sợ núp trong lòng anh ta, không hiểu xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Văn Tuệ Linh tâm tư cũng đột nhiên bình tĩnh lại.

“Duy Duy?”

Trong gợn sóng vận vẹo bọn họ gần như không nhìn rõ nhau được nữa, Duy Duy quay đầu nhìn cô một cái.

Văn Tuệ Linh mỉm cười, dịu dàng vẫy tay một cái. “Tốt rồi.”

Ầm ầm!

Gợn sóng hoàn toàn vắng vẻ, chấn động mãnh liệt hình thành lực phản ngược, đem tất cả thời gian không gian liên kết cùng một chỗ, đánh văng ra; Liên kết cùng một chỗ, đánh văng ra; Cuối cùng lực tác dụng cùng lực phản ngược trung hòa, chấn động trong trời đất bắt đầu dịu xuống.

Duy Duy lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện — Đường Kiện không ở bên người cô.

Cô đột nhiên nhảy dựng lên!

Gợn sóng dần dần thối lui, cảnh vật xung quanh bắt đầu rõ ràng, vẫn là trên phố Đài Bắc, nhưng là —

Cô không chút nào tao nhã há to miệng, ngay cả kêu cũng kêu không được.

Cô nhìn tòa nhà Đài Bắc 101 cao ngất tận trời, cùng tòa tháp năm mươi tầng bên cạnh.

Ánh mặt trời chói lòa, chợt hiện làm mắt cô đau nhức. Cô nhắm mắt lại.

Duy Duy.....

Hình như có người gọi cô.

Cô dùng sức dụi dụi mắt, làm dịu đi đau đớn vừa bị ánh nắng chiếu vào.

“Duy Duy.....”

Thật sự có người đang gọi cô.

Duy Duy đột nhiên ngẩng đầu.

“Duy Duy!”

Đường Kiện, đứng ở đối diện đường cái, sắc mặt trắng bệch, cấp tốc xông về phía cô.

Trong nháy mắt Duy Duy không kịp phản ứng, ánh mắt không biết vì sao nhìn chằm chằm tòa kiến trúc năm mươi tầng kì quái.

Bỗng nhiên, tiếng nói của anh tiến vào trong óc.

Anh đi mua cà phê..... Em muốn tới đó tìm anh..... Một tên say rượu lái xe đâm thẳng vào em.....

“Duy Duy —” Đường Kiện khuôn mặt xanh mét, chạy thẳng về phía cô.

Tất cả đều là sự phản xạ.

Duy Duy cử động.

Không phải về phía anh, mà là chạy về sau.

Cô hoàn toàn không kịp tự hỏi, khóe mắt chỉ nhắm đến cây cột đá rất lớn, vì thế chân hành động so với óc còn nhanh hơn, cả người cô bay về phía sau cây cột đá.

Ầm một tiếng!

Một chiếc xe đột nhiên không khống chế được chạy qua nơi cô đứng vừa rồi, đụng vào tảng đá lớn cô đang náu phía sau.

Cửa sổ thủy tinh vỡ vụn, mảnh nhỏ bay tán loạn, Duy Duy ngã trên mặt đất.

A — a — hàng loạt tiếng hét chói tai vang tứ phía, người qua đường đều chạy trốn.

“Duy Duy!” Đường Kiện bay vọt qua đoàn hỗn loạn kia, vọt qua cây cột tìm cô.

Cả người anh run rẩy, nâng cô gái yếu đuối đang nằm trên mặt đất.

“Đau quá.....” Duy Duy rung rung nâng lên cánh tay bị mảnh thủy tinh xẹt qua. “Chảy máu, đau quá.....”

“Duy Duy! Duy Duy.....”

Đường Kiện cả người mệt lả, ôm cô thật chặt trong ngực, cùng cô ngồi mềm nhũn trên mặt đất.

Đồng hồ báo động của công ty bách hóa nhẹ nhàng rung lên, chỉ một vật cản trở lúc này, trận tai nạn xe cộ cứ như vậy im lặng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

“Thật sự, rất kì quái!” Duy Duy ghé vào cửa sổ trên tầng 41, nhìn tòa tháp 101 có độ cao không khác mấy so với vị trí của mình.

“Cái gì rất kì quái?” Một đôi tay cứng rắn vòng phía sau cô, ôm cô ngồi lên đùi của mình.

Đường Kiện đưa nước trái cây cho cô, nhìn cô giống con mèo nhỏ uống từng ngụm từng ngụm, cả người tâm thỏa mãn.

“Tất cả đều rất kì quái.” Duy Duy nở nụ cười với anh. Đột nhiên, cô hỏi: “Anh nghĩ, thế giới vốn có của em bị sao vậy?”

Đường Kiện lắc đầu.

Duy Duy trầm mặc một lát, lại hỏi: “Anh có nghĩ, Văn Tuệ Linh ở lại nơi đó không?”

Nếu lỗ sâu chỉ đơn thuần là quay lại thời gian, như vậy trước xoay ngược sau dung hợp, theo lý thuyết Văn Tuệ Linh cũng sẽ đến đây. Bởi vì trong không gian này, Văn Tuệ Linh vẫn tồn tại.

Nhưng sau khi bọn họ trở về, Văn Tuệ Linh lại không biết tung tích, từ đó về sau rốt cuộc cũng không gặp lại cô ấy.

Có lẽ, đúng như ý tưởng ban đầu của Văn Tuệ Linh và Chu Duy Duy, lỗ sau không chỉ là trang bị đột phá thời gian, mà cũng là trang bị đột phá không gian. Khi bọn anh trở lại quá khứ, làm một quyết định cuộc sống khác, thì một không gian song song khác cũng sẽ phát động.

Sau khi Duy Duy và Đường Kiện trở lại thế giới của anh, Văn Tuệ Linh ở lại không gian kia, trở thành một người trong thế giới đồng đảo đó.

“Có lẽ thế!” Đường Kiện nhìn ngoài cửa sổ một lát, ngón tay xoa loạn tóc cô. “Duy Duy, trong giới tự nhiên vẫn còn rất nhiều chuyện con người không thể lý giải.”

“Kỳ thật, thế giới kia của em cũng không tệ, hơn nữa Văn Tuệ Linh ở nơi đó so với Đường Kiện còn tốt hơn! Chỉ ấy nhất định sẽ tốt thôi.” Duy Duy có ý hoạt bát nói.

Đường Kiện mỉm cười, cúi đầu khẽ hôn phần môi của cô.

Duy Duy tỉnh lại, dựa vào lòng anh, nhìn huyên náo rối loạn ngoài cửa sổ.

Bọn họ bây giờ đang ở trong phòng anh ở Đài Bắc, đây là khu nhà ở cao cấp của tòa cao ốc Tín Nghĩa, những người trong tòa cao ốc này không phú thì cũng quý.

Căn hộ này chẳng qua là một trong những cửa tài phú của anh, tượng trưng cho sự công thành danh toại của anh ở thế giới này.

“Nếu em đến đây, vậy em nguyên bản thì sao? Cứ như vậy biến mất trong thực tại kia sao?” Cô đột nhiên nói tiếp.

Đường Kiện thở dài, khẽ hôn khóe môi của cô.

“Duy Duy, không cần tự hỏi những thứ chủ nghĩa tồn tại kia làm khó bản thân. Em ở bên anh, chúng ta cùng một chỗ, kế hoạch lỗ sâu và chúng ta không quan hệ nữa. Chúng ta sống tốt, như vậy là đủ rồi.”

Anh biết cô rất bất an, hơn ba tuần lễ trôi qua, phần bất an này không có giảm bớt, anh chỉ có thể cố gắng thích ứng tất cả mới mẻ với cô, quan sát thế giới mới này, bù lại của bất an cô.

Thật ra, mọi thứ thay đổi không lớn, ít nhất chính phần kia của cô. Người nhà bạn bè của cô phần lớn vẫn như cũ, chỉ là không thấy Văn Tuệ Linh. Lúc trước anh cùng cô về nhà thì chỉ nói qua loa với cha mẹ cô, Văn Tuệ Linh tham gia một kế hoạch nghiên cứu lớn ở Mỹ, sẽ rời đi trong một thời gian rất dài.

Đương nhiên, cô không có đoạn trí nhớ đã cùng anh lớn lên, cùng anh ở Mỹ một thời gian, bởi vì đoạn cuộc sống đó với cô mà nói không tồn tại, anh chính là tận lực giúp cô, từng chút từng chút tìm dấu vết cuộc sống đã qua.

“Đường Kiện,” Duy Duy lặng lẽ nói. “Em chỉ sợ có một ngày anh tỉnh lại, sẽ phát hiện em không phải người anh yêu.”

“Duy Duy, em không rõ sao? Mặc kệ người nào là Duy Duy thì cũng chính là em, chỉ là sự lựa chọn khác sẽ tạo vận mệnh khác nhau, nhưng bản chất của em không khác.” Đường Kiện khẽ vuốt hai má của cô, vén sợi tóc dài ra sau tai. “Cho dù em không có chị, không có đi Mỹ cũng anh, em vẫn là cô bé anh biết năm tám tuổi ấy.”

Duy Duy cúi đầu không nói.

Đường Kiện hôn lên mi mắt cô, dịu dàng nói: “Anh cũng sống một thực tế khác biệt, cũng cùng em chia cách, nhưng những năm xa cách nhìn em từ xa, anh vẫn như cũ yêu Chu Duy Duy đáng yêu rồi loạn đó. Em chính là em, ở trong mắt anh không có gì khác biệt.”

Đôi mắt ướt nắng lên, Duy Duy xoa khuôn mặt tuần láng của anh, sóng mắt dịu dàng.

“Được rồi.” Cô than nhẹ một tiếng, tiến sát vào lòng anh.

Thế cũng tốt, không phải cũng tốt, hãy để cô ích kỉ một chút.

Cô yêu người đàn ông này, cho nên, cho dù anh nhớ lại Chu Duy Duy thật đi nữa, cô cũng không cách nào nhường lại được.

Nơi này đã là thế giới của cô, cho nên, cô sẽ cố gắng quen với nó.

Tay Đường Kiện miễn cưỡng dao động trên người cô, khi chuyển qua cái bụng bằng phẳng của cô thì ngừng lại một chút, sau đó không dấu vết trượt mở.

Duy Duy biết anh nhớ tới cái gì.

Cô đứng dậy, nói nhỏ bên tai anh một câu.

Đường Kiện cả người chấn động, không dám tin nhìn chằm chằm cô, Duy Duy dịu dàng mỉm cười, chủ động đưa môi mình lên.

Cánh tay ôm lấy cô run rẩy mạnh mẽ, căng cứng, gần như muốn bẻ gãy cô.

“Ài, đau!”

Anh vội vàng buông ra. “Được, được, anh sẽ cố gắng không dùng quá sức.”

Duy Duy nghĩ tới cái gì, khẽ sát bên tai anh, đùa dai nói nhỏ: “VẬY về sau buổi tối anh sẽ bắt phóng túng?”

Đường Kiện nhìn về mặt giáo hoạt của cô, vừa tức giận vừa buồn cười, trong lòng đều là tình yêu tê tê ngọt ngào.

“Không được, đây là vấn đề quyền lợi.” Anh cắn môi cô, “Cũng có rất nhiều phương pháp không cần dùng sức.”

Sau đó anh ôm cô đi làm mẫu những phương pháp kia.

Tất cả mọi thứ, trải qua sự thay đổi, trở lại điểm khởi đầu—

Rồi sau đó kéo dài.

[Toàn văn hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.